Розмари Роджърс

СРЕДНОЩНА КРАСАВИЦА

РОЗМАРИ РОДЖЪРС
СРЕДНОЩНА КРАСАВИЦА

chitanka.info

Кайла ван Влийт се връща от Индия, за да търси наследството на покойния херцог Улвъртън. Но красавицата не подозира, че за това наследство се борят още двама претенденти.

Титлата най-сетне е получена от Брет Банинг. За него Кайла е просто една авантюристка, петняща доброто име на рода. Новият херцог обаче е не само високомерен, но и твърде очарователен. Затова Кайла скоро попада в спалнята на негова светлост. Но в Лондон нищо не остава скрито и тяхната среднощна страст заплашва да изпепели живота им…

ПРОЛОГ

Англия, 1799

Коридорът бе потънал в мрак, който попиваше тънките треперливи струйки светлина от лампата, високо на стената. Сенките се прокрадваха край ламперията и се спотайваха в ъглите като хищници в очакване на нищо неподозиращи жертви. Въпреки че й бе строго забранено, Кайла не можа да се сдържи и захапа палеца си, като започна ожесточено да го смуче. Тя бавно се придвижваше към сигурността на крехкото петънце светлина, което се процеждаше под вратата на майка й. Вратата бе открехната и тя забърза, преди да бъде хлопната пред лицето й. Това често се случваше нощем, когато просто искаше маман да я прегърне, но вместо това Мари я връщаше назад. Къде беше Мари? Сигурно дойката й отново бе излязла и щеше да се върне, кикотеща се в облак от винени изпарения. Щеше да й просъска да върви да спи и да не казва на никого какво е видяла, иначе кошмарът ще дойде да я вземе.

Кайла заглуши глухото ридание, което се надигна в гърлото й при мисълта за това. Щеше ли кошмарът да дойде тук и да я вземе? Тук, в коридора пред стаята на майка й? Тя разпери ръка и плътно я притисна до грапавата дървена ламперия, а другата ръка още държеше пред лицето си заради успокояващото усещане на палеца в устата. Отново я обзе панически страх, но тя си наложи да продължи бавно напред, крачка по крачка, докато застана пред лентата светлина, която се процеждаше през открехната врата. Примигна.

Какво става с мама? Долавяха се приглушени гласове. Стори й се, че чува гласа на мъжа, който идваше нощем при майка й. Почти готова да се разплаче, тя усети отново онова странно чувство. Не харесваше този мъж. Той не бе добър с маман, защото понякога я чуваше да изхлипва, когато той е там. Звукът бе странен и звучеше така, сякаш майка й изпитва болка. Но по-късно, когато виждаше отново майка си, тя не й изглеждаше наранена. Напротив, усмихваше й се нежно, въпреки че изглеждаше далечна и разсеяна. Кайла ставаше

непослушна и разливаше чая или нарочно изронваше бисквитите, за да накара майка си да погледне към нея — да я забележи, а не само да й кимва унесено с глава и да се усмихва сякаш на себе си…

Но сега той отново бе тук и това никак не й хареса. Тя бутна вратата и пристъпи вътре. Босите й крака не вдигаха никакъв шум по дървения под. Огледа се наоколо и макар че разрошената й коса й пречеше да вижда, изпод русите къдрици успя да фокусира поглед в спалнята на майка си. Очите й се разшириха от учудване.

Майка й бе облечена само в червения си халат, който се бе разтворил и откриваше голото й тяло. Нейната красива ефирна коса, винаги вдигната и навита на кок, бе разпиляна като водопад от къдрици по раменете й. Погледът й бе впит в лицето на мъжа и тя не се противеше, когато мъжът я докосваше на онова място, за което на Кайла бяха казали, че не бива да позволява никой да докосва. Защо мъжът прави това? И защо маман му позволява? Тя седеше неподвижно, докато ръцете на мъжа я милваха и от време на време я притискаха така, че леко изстенваше.

Разстроена, Кайла пристъпи напред в стаята. Босите й пръсти потънаха в дълбокия топъл килим. Никой не я забеляза и тя спря нерешително.

Казано й бе никога да не влиза нощем в стаята на майка си, а да извика Мари. Мари обаче сега я нямаше. Свещта в стаята й бе угаснала и тъмнината обграждаше леглото й с огромни заплашителни сенки.

Сега мъжът бе точно пред маман и тя виждаше само неговия гръб. Бялата му напудрена перука бе завързана на опашка. Маман извика отново с тих глас, робата й падна на пода в пурпурен поток.

Кайла изхлипа с впити в тях очи. Нещо не беше наред. Маман на никого не би позволила да я види съблечена. Сега мъжът отново я докосваше, като едновременно с това съблича собствените си дрехи. Кайла направи усилие да се сдържи, но се разплака, чувайки отново тихия странен звук — болезнена като стон въздишка.

— Какво е това? — Маман се изправи, като отстрани мъжа от себе си и протегна ръка към робата. Тогава видя Кайла и лицето й пребледня като платно. Тя произнесе на френски: — О, Боже мой! Не! Милото ми момиченце…

Мъжът се обърна. Той изглеждаше толкова раздразнен, че Кайла не посмя да се вгледа в лицето му, макар че усещаше втренчения му поглед, впит в лицето й.

— Кое е това дете?

— Дъщеря ми, милорд. Моля, позволете ми да я сложа обратно в леглото.

— Не, доведи я тук. Твоята дъщеря значи. Каква измамница само. Нищо не си ми казала досега. Господи, тя е много красива. Като майка си, нали? Ела тук, дете. Как се казва?

Маман се поколеба, загърна се плътно с робата си и каза тихо:

— Кайла.

— Кайла… Необичайно име, и все пак познато. Не съм ли го чувал преди? Всъщност няма значение. Отива й, тя е необикновено красива. Ела при мен, казах. Ето, седни на коленете ми и аз ще погаля красивите ти руси коси.

Кайла се дърпаше, но мъжът я дръпна към себе си, вдигна я и я постави на коленете си. Той се изви леко към нея и я притисна твърде силно към себе си. Това не й хареса. Миришеше на вино и разни други неща, които тя не знаеше какви са, но й бяха противни. Жълта коприна покриваше бедрата му, завързана при коленете с алени панделки и диамантени катарами. Тя не смееше да го погледне в лицето, затова фокусира поглед върху проблясващите катарами.

— Красиво дете… Толкова русо момиченце, с розови бузи. Перфектно. — Той я притискаше твърде силно, ръцете му мачкаха нощничката й около талията, пръстите му бяха дебели, бели и меки и милваха откритите й от дръпнатата дреха колене. Тя се сви и вдигна тревожен поглед към майка си.

Лицето на майка й беше бледо. Пръстите й здраво притискаха робата към тялото й.

— Милорд, тя все още не е навършила четири години. Моля ви.

— Прекрасно дете. Толкова малко и невинно. Недокоснато от живота — гласът му звучеше дрезгаво и се бе появила някаква странна нотка, която явно не хареса на майка й, защото тя бурно реагира.

— Веднага я пуснете, милорд. Не ви позволявам. — Маман пристъпи напред и я изтръгна от ръцете на мъжа, като я прегърна здраво. Кайла успя да зърне за момент бледото му лице на черни петна, с гъсти надвиснали вежди над полупритворените воднисти очи.

— Няма да позволиш това? — Гласът на мъжа прозвуча тихо и заплашително. — Вие, мадам, сте в положение, което не ви позволява да ми казвате какво да правя.

Кайла обгърна с ръце майка си и вдиша сладкия аромат на парфюм, който измести тежкия дъх на кисело вино. Тя притисна устни към ухото й.

— Маман, той не ми харесва. Занеси ме в леглото. Мари я няма, а в стаята ми е тъмно.

— Шшт, скъпа моя. Ще се погрижа за всичко. Успокой се и иди да ме почакаш в хола. Бъди послушно момиченце.

— Да, маман. — Тя не протестира, когато майка й я остави на пода, но отиде в коридора и остана зад вратата. Гореше само една свещ, и тя бе толкова високо на стената, че под нея цареше сумрак и трептяха безформени сенки. Кайла стоеше почти прилепена до вратата. Маман ще дойде при нея след минутка.

В будоара си маман говореше тихо, но някои от думите произнасяше достатъчно високо, за да се чуят и тук.

— Не! Тя е дете… да се използва като…

— Но толкова красиво дете… платя добре… ти си глупачка… не виждаш възможностите… — чуваше се смях, не приятен и весел, а дрезгав и жесток, подъл.

Кайла затвори очи и запуши ушите си. Представи си градината, пълна с цветя, дърветата хвърляха сенки, а патиците крякаха високо към нея, когато им хвърляше корички хляб.

След миг мъжът се появи в коридора. Беше ядосан. Лицето му бе зачервено, а гласът му кънтеше.

— Правиш грешка, мила моя. В Лондон няма да се отнасят така добре с вас след тази вечер, уверявам те. Може би ще размислиш над предложението ми. В края на краищата, какво друго ти остава? Да не мислиш, че винаги ще имаш тази нежна кожа и свежо лице? Когато красотата ти повехне, ще загубиш и парите, и обожателите си. Запомни това.

— Напуснете веднага… каквото и да кажете, няма да промени решението ми.

— О, не съм съгласен — в гласа му се прокрадна мека нотка, като на мъркащ котарак, сит и самодоволен. — Ще промениш решението си. Нямаш избор, скъпа. Ще се погрижа за това.

— Вън!

Кайла никога не бе чувала майка си да крещи с такъв тънък, пронизващ и уплашен глас. Това я накара да се разхлипа отново. Маман веднага застана пред нея, закри я с тялото си и каза вече по-спокойно.

— Напуснете, милорд. Ще направя всичко необходимо, за да защитя детето си от хора като вас.

— По-добре се погрижете да не стане като вас, мадам. Но това е невъзможно за съжаление. Тя ще бъде това, което вие сте сега, друг път за нея няма.

— Грешите. — Майка й ожесточено я грабна и силно я притисна, като почти я задуши. — Един ден моята дъщеря ще получи, каквото й се полага по право.

— Без съмнение, мадам. — Той сякаш се забавляваше. — Но вие трябва да свикнете с мисълта за това още отсега.

— Махайте се, казах ви! Напуснете дома ми!

— Домът е ваш, докато сте в състояние да плащате сметките. Без моите пари едва ли ще е за дълго. Не ще позволя да ме напуснете, преди аз да пожелая да се освободя от вас. Няма да стане. — Смехът му бе неприятен. — Ще дойда отново утре, бъдете сигурна. И ние тримата ще прекараме чудесно, нали?

Кайла зарови лице във врата на майка си и изпита безкрайно облекчение, когато го чу да си тръгва и външната врата хлопна след него. Сега тя ще й обърне внимание.

— Не харесвам този мъж, маман.

— Нито пък аз, скъпа моя. — Гласът на майка й потреперваше, както се случваше понякога, когато Кайла я изненадваше в градината и я откриваше с мокра кърпичка в ръка и зачервени очи. Но тонът и моментално стана по-весел. — Ела сега, малката ми, ще те сложа да спиш и ще ти разкажа приказка за една страна, където слънцето винаги грее, има много цветя и дървета, каквито не си виждала никога, и огромни сиви животни, по-големи от каляските, с дълги хоботи, които влачат дълги трупи с тях… — Думите й потънаха в слабо ридание и тя силно притисна Кайла, която се раздвижи — тревожна и уплашена.

— Ние сме добре, нали, мамо?

— О, милото ми момиченце… Моля се да бъде така. Ще го направя. Ще му пиша веднага, и може би той ще изпрати някого да ни

отведе оттук… О, Господи! Нямам друг избор. Няма какво друго да направя. Но рискът тук е по-голям. Да. Ще го направя заради теб. Още утре бих напуснала тази страна, ако можех.

Кайла тревожно се взря в лицето на майка си, все още несигурна и изплашена.

— Маман? Ще напуснем ли Англия?

— Надявам се, сладката ми. — Тя замълча и гласът й прозвуча отчаяно и безнадеждно, когато тихо добави: — Едуард, Едуард, защо ни остави да преживеем това…

— Кой е Едуард, маман? Той лош ли е?

Маман я погледна стреснато, после я прегърна отново, ухаеща на гардении.

— Един ден ще ти разкажа, съкровище. Забрави тази нощ. Никога не мисли за това. Аз ще се погрижа да си добре. Хайде сега да те сложим в леглото. Ще остана с теб, докато се успокоиш.

Но беше трудно да се успокои, когато бузите на маман блестяха от сълзи, които капеха по халата й. Кайла се надяваше лошият мъж, който накара майка й да плаче, никога да не се върне отново.

ЧАСТ ПЪРВА

1

Лондон, 1816

Над Темза се стелеше гъста мъгла и прихлупваше корабите наоколо. Тя обгръщаше като воал тъмните очертания на сградите, чиито силуети надвисваха като кръвожадни чудовища, оживели от детските й сънища. Мъглата бе влажна и тиха. Заглушаваше звуците от скриптенето на корпусите и плющенето на платната и изолираше шума от пристанището. Кайла Ван Влийт смръщи носле, когато корабът „Русалка“ насочи кърмата си сред лабиринта от кораби и течения по широката криволичеща лента мръсна вода. Лондон вонеше. Наоколо плуваха отломки и зловонни отпадъци се блъскаха в корпусите на корабите и по-малките плавателни съдове. В по-разредените слоеве на мъглата тя можеше да зърне весело оцветени баржи[1], целите в масивни позлатени орнаменти, символизиращи богатство и власт, които плаваха редом с олющени търговски барки[2]. Стотици малки лодки се стрелкаха наоколо като мушици, които кръжат и кацат по водата.

Под високите широки арки на Лондон Бридж, който се извисяваше от бряг до бряг, преминаваше лъкатушна колона от френски, холандски, испански и безброй още кораби от различни националности. Кайла се взираше в тази впечатляваща армада през мъглата, гъсто наситена с миниатюрни сажди. Комините бълваха гъст черен дим, който се сливаше с мъглата. Очите лютяха, а ноздрите се пълнеха със сива пепел и зловонен прах. Никой не й бе казвал колко мръсен е Лондон. Но тя бе свикнала с пазарите в Пуна в Индия, където мърлявите тълпи и оживените сергии бяха шумни и задръстени с боклуци. Защо очакваше Лондон да бъде различен? И той все пак беше различен. Още преди да стигне до брега, тя усещаше оживление във въздуха, което я изпълваше с надежда — и страх.

Кайла стоеше облегната на перилата на кораба и ръцете й в ръкавици стискаха гладкото дърво. Как ще реагират те? Как ще я посрещнат? Защо й трябваше да се връща тук? Но тя знаеше отговора и разбираше, че няма друг избор. Това решение би взела дори и ако

папа Пиърс не бе повикал танте[3] Селест да дойде в Индия и да я отведе в Лондон.

Внезапен полъх на вятъра подхвана русите коси на Кайла, заедно със сините панделки на шапката й, и ги прехвърли през лицето й. Те погъделичкаха бузите й, пламнали от студения вятър, свистящ по палубата. Мистър Ранд, първият помощник на капитана, през цялото пътуване беше изключително внимателен с нея и сега крадешком я погледна, докато продължаваше да се занимава с работата си. Тя се престори, че не забелязва. С вниманието си той я развличаше по време на дългото еднообразно пътуване — но само толкова. От нейна страна, това не беше повече от един невинен флирт, но танте Селест се възмути и каза, че е жестоко от нейна страна.

— Знаеш, че това ще го огорчи, скъпа моя, по-добре не му давай надежди.

— Не съм казала нищо, което да го накара да ме възприема като повече от пътник.

— Очите ти, скъпа. Те са необикновени — с такива дълги мигли, като криле на птица. Да, очите ти говорят сами по себе си. В тях човек може да прочете хиляди неща, например обещания за рая, без дори ти самата да го осъзнаваш. Не зависи от теб. Красотата на майка ти излъчваше послания, но тя не подозираше въздействието си върху околните. Затова не бъди жестока към бедния човек.

Кайла започна да го отбягва, но той продължаваше да я поглежда крадешком от време на време, както и сега, от предната палуба. Тя извръщаше глава всеки път, направи го и сега.

„Русалка“ бавно си проправяше път нагоре по Темза към доковете на Ийст Сайд. Носът на кораба пореше мътната вода, задръстена с какви ли не отпадъци, и сякаш прорязваше и въздуха, пропит с остри лютиви миризми.

— Вече пристигнахме — гласът на Селест дю Боа прозвуча бодро и непринудено, но потрепването му й издаде вътрешното й напрежение. Вълнение? Очакване? Трудно можеше да се каже, защото Селест се гордееше с факта, че запазва самообладание при всяка ситуация. Сега графиня Дьо Боа съсредоточено слагаше скъпите си ръкавици, изработени по поръчка в ателие на лондонската Треднидъл Стрийт, като извивките на всеки пръст прилягаха перфектно на уникалната й ръка. Въпреки разрухата, която донесе френската

революция, и много хора намериха смъртта си, тя си оставаше представителка на каймака на френската аристокрация. Елегантната патрицианка Селест бе най-добрата приятелка на Фостин Оберже до момента, когато треската не отне живота й.

Бедната маман. Кайла често мислеше за крехката фигура на майка си, чиято деликатна красота изглеждаше толкова чужда на пека и горещото слънце на Индия. Въпреки че Фостин изглеждаше чуплива като порцелан, златната й коса и алабастрова кожа прикриваха издръжливост и жажда за живот. Как иначе би могла да оцелее след ужаса на френската революция и след предателството на своя аристократичен съпруг? Да благодарим на Бога за Пиърс Ван Влийт. Богатият холандски търговец се бе влюбил във Фостин и искрено се бе привързал към дъщеря й.

Но сега Кайла бе загубила всичките си близки. Майка й бе мъртва. Единственият баща, когото познаваше, бе принуден да я отпрати от Индия, защото не искаше да я остави там в ръцете на непредвидимата съдба, когато той вече няма да е между живите.

— Да, не мога да ти осигуря всичко, от което имаш нужда, ангел мой — говореше й той с тежкия си акцент — и затова мисля, че е най-добре да напуснеш Индия и да отидеш там, където те очаква по-добър живот. Омъжи се за някого, който те заслужава.

Да се омъжи? Бе я досмешало. Тя бе почти на двадесет и една, според много хора, години, на които едно момиче вече не е в разцвета си. Това не значеше, че не бе ухажвана от английските офицери в Индия. Но нито едно предложение не бе привлякло вниманието й, защото повечето от тях бяха твърде нетърпеливи и прекалено заинтригувани от доходите на инвестициите на папа Пиърс в източноиндийската фирма и неговата процъфтяваща плантация. Но какво би могла да очаква от гладко избръснати лейтенанти, обсебени от собственото си величие. Или от полковниците с прошарени слепоочия, които идваха в дома им, и в погледите им се четеше желание и чувство на обреченост… Не! Кайла предпочиташе да преживее дните си по-скоро като стара мома, отколкото като недоволна съпруга на армейски офицер.

Такова бе решението й. Предпочиташе да прекарва времето си в четене на любимите си книги или да язди неудържимо по прегорелите поля и да усеща в косите си горещия и плътен вятър, от който трудно

си поемаше дъх. Нощем обичаше да се измъква незабелязано към дълбоките тъмни води на малкия приток на река Годавари, който криволичеше близо до голямата къща, и да сяда под дърветата. Въпреки протестите на нейната айа, тя се събличаше и плуваше в хладните води. Това бе един от начините й да избяга от света и да се уедини. В тези моменти времето замираше и тя биваше обградена единствено от тъмните води на забравата. Нейната Лета[4] — нейно светилище, я спасяваше от скръбта, от която не можеше да избяга.

Но вече бе напуснала Индия, горещото слънце и своята айа, отгледала я от дете. Индия. Индия вече й липсваше с белосаните стени, които изглеждаха почти розови под лъчите на палещото слънце, с буйната зеленина на дърветата, най-вече манго и грейпфрут, с лъскави листа и огромни плодове; изумителните корени на индийската смокиня, които изглеждаха като гигантски зъбци на счупен гребен. Тя бе изоставила всичко това, за да дойде в тази студена страна със сиво море и пусто небе, почти изчезнали от паметта й.

Ръмящият ситен дъжд замъгляваше хоризонта, където море и небе се сливаха неразличимо, и беше много трудно да се каже къде свършва едното и започва другото. Границата между тях подсказваше единствено силуетът на складовете на лондонските докове, чиито неясни очертания изникваха като гъби сред мъглата. Мимолетни цветни петна се стопяваха в сивите торсове на каменни сгради, които изникваха за миг като призраци и се губеха отново в мъглата.

Кайла се загърна по-плътно с палтото си, благодарна за топлината му. Тя едва не го изпрати с багажа, като настояваше, че ще й бъде достатъчно топло. Както винаги, Селест се бе оказала права, познаваше по-добре английския климат. Повече от двадесет години Лондон бе нейният дом.

— Mon Dieu — напористо изрече Селест, когато корабът тромаво започна да завива. — Най-после ще пусне котва. Това старо корито така противно се клатушка. Но край, пристигнахме!

И посочи напред с елегантен жест и с най-очарователната си усмивка, която бе предназначена само за нейната кръщелница — Кайла бе сигурна в това. В края на краищата Селест бе тази, която се чувстваше зле в дългото морско пътешествие, свряна в задушната си кабина, изтерзана от морска болест. Кайла се разхождаше по най-горната палуба и се наслаждаваше на свежия въздух и морския бриз.

Дори и сега Селест все още имаше тъмни кръгове под блесналите лешникови очи, спомен от страданията в миговете, когато се кълнеше, че никога повече няма да стъпи на палубата на кораб отново — никога, дори и заради любимата си кръщелница. Никога!

Кайла умело прикри усмивката, предизвикана от драматичен жест, и зададе въпроса, който се въртеше в главата й още от мига, когато научи истината за своето раждане.

— Какво ще си помислят за мен, танте Селест? Тези хора никога не са ме виждали, възможно е дори да не са чували за мен.

— Как би могъл някой да не те хареса, малката ми? Ти си толкова красива. Приличаш на майка си, с лице чисто като на мадона, модерна платинена коса и толкова необикновени очи, като водите на Средиземно море, които непрекъснато преливат от синьо в зелено, и отново в синьо. Не, невъзможно е да не те обикнат.

— Но дали ще ме приемат, как мислиш? Особено тази жена, която се е оженила за баща ми?

Селест смръщи вежди. Тя погледна настрани, през мокрите перила на кораба към сумрачните очертания на складовете и града зад тях. След малко отново се обърна към Кайла и тъжно се усмихна:

— Не, малката ми. Не мисля, че тя ще те посрещне с отворени обятия. Тази херцогиня на Улвъртън никак няма да се зарадва, като научи, че има още една наследница на имуществото, оставено от покойния й съпруг, твоя баща. Опасявам се, че и новият херцог няма да е по-щастлив. Но адвокатите ще се погрижат за подробностите, сигурна съм, и ти скоро трябва да получиш това, което ти се полага от години. — Тонът на Селест стана малко по-рязък и кафявите й очи, обикновено толкова живи и весели, потъмняха и в тях се появи метален блясък. — Това трябваше да получи и бедната ми Фостин, но тези безсърдечни хора, родителите на баща ти, не дадоха съгласието си.

След едно рязко полюшване Кайла сграбчи перилата на кораба и се наведе, за да запази равновесие. Тя се взря над широката неспокойна вода към брега, който сега бе достатъчно близо и сградите ясно можеха да се различат дори и в здрача. Спомените за тези картини, видени през очите на едно малко дете, бяха смътни, неясни и неразгадаеми и представляваха един калейдоскоп от впечатления, които вероятно бяха далеч от истината.

Неспокойна от нахлуването на спомените, които й приличаха по-скоро на лош сън, отколкото реалност, тя обърна гръб на гледката.

— Ако не беше дневникът на маман, никога не бих научила истината. Ти щеше ли да ми кажеш?

След кратко колебание, през което Кайла почувства нежеланието на Селест да отговори, кръстницата й кимна с глава.

— Не, нямаше, малката ми. Това не се отнася за моя живот. Това беше истината за живота на майка ти, и само тя можеше да реши дали трябва да я научиш. Но може би така беше най-добре да я узнаеш. Сякаш самата тя ти я е разказала, нали?

Да, така беше. Малкото ковчеже от тиково дърво, украсено с резба и подплатено с кадифе, бе стояло толкова години до нощното шкафче на майка й. Папа Пиърс й го даде две седмици, преди да напусне Индия. Там, заедно с удостоверението за сключен брак, беше дневникът й. В него бяха описани подробностите за толкова много събития през тези изминали години, пълни с предателства и надежди, мечти и съкрушителни разочарования. За кратко сякаш духът на Фостин отново оживя, скрит в редовете от изсъхнало мастило и спотаен в аромата на парфюма й, с който бяха напоени страниците на дневника й. Разплакана, Кайла се закле, че ще потърси правата си и ще заеме полагащото й се място, отказано на майка й приживе. След всичко случило се това бе нейно право. А най-горещото желание на Фостин бе дъщеря й да бъде призната от човека, който бе истинският й баща.

Кайла беше виждала майка си в компанията на само един мъж освен папа Пиърс. И той бе свързан със спомен за звуци и неясни впечатления, без ясни картини.

Този мъж ли е бил нейният баща? Тя потръпна. Невъзможно. Този мъж не би могъл да бъде неин баща. Не и човек, който си позволяваше да притиска така едно малко момиченце и да го кара да се чувства толкова неловко и противно. Само ако го беше погледнала в лицето — но тогава беше изплашена, смутена от кадифения му глас, този мъркащ звук, който дразнеше слуха. Споменът за него бе изтласкан дълбоко в съзнанието й, в глъбините на почти подсъзнателните й усещания, скрит там с всички останали детски страхове, като този от гръмотевичните бури.

Сега тя се намираше в Лондон, където херцогът на Улвъртън бе срещнал за пръв път Фостин Оберже — красиво младо момиче, търсещо укритие от ужасите на революцията в родната й Франция. Кайла умираше от желание да научи всички подробности за тази връзка още тогава, когато разплакана четеше за последвалото предателство. Херцогът се бе оженил за Фостин, пренебрегвайки несъгласието на родителите си — удостоверението за техния брак се намираше в тиковото ковчеже. То бе оцеляло през всичките тези години като доказателство, което трябва да бъде представено. А сега херцогът бе мъртъв.

Кайла пое дълбоко въздух, пълен със солен морски аромат и с тежките миризми на реката. „Аз съм наследница. Отхвърлена наследница, но все пак имам кръвно родство с една от най-старите фамилии в цяла Великобритания. И смятам да получа наследството си от тези, които го отнеха на майка ми.“

— Всъщност — Селест се обърна към нея, когато се бяха настанили удобно в един приятно полюшващ се красив файтон, с целия багаж качен на покрива му — моята Фостин е пазила доказателството за своя брак не само заради случилото се между тях, но и защото е искала един ден ти да получиш всичко, което ти се полага.

Кайла кимна, като триеше стъклото с опакото на ръката си, все още в ръкавица.

— Да, но тя не беше… порочна. Не ме е грижа какво казват хората.

Усети как в очите й напират горещи сълзи и гърлото й се стегна. Погледна Селест и видя, че тя се бори със същите чувства.

— Никак не бе красиво това, което се случи с моята Фостин, малката ми. Но как би могла да оцелее жена, оставена напълно сама, чиято репутация и целият й живот са съсипани не по нейна вина. Тя нямаше избор. Не я обвинявай, защото дълбоко в себе си тя остана милото чисто момиче, каквото винаги е била.

— Знам това — Кайла преглътна, за да преодолее внезапната дрезгавина, появила се в гласа й, от която думите звучаха приглушено и задавено. — Знам, че майка ми не е била такава, каквато са искали да я изкарат някои хора. Папа Пиърс ми каза, че е пристигнала в Индия изтощена като наранена, крехка пеперуда, все още под влияние на

бурята, разразила се около нея. Ако не е бил папа Пиърс — тя пое въздух на пресекулки, — ако той не й беше помогнал, тя щеше да умре много по-рано. Никога няма да мога да му се отплатя за всичко, което направи за мама и за мен.

— Пиърс Ван Влийт е почтен човек, малката ми, един от малкото на този свят за съжаление. — Гласът на Селест доби металически нотки. — Не позволявай на други да ти казват какви права имаш. Имаш права. Улвъртън може да не са ти ги признали, но в името на всичко свято, ти един ден ще ги получиш. Това е твое рождено право. Толкова хора са загубили своите полагащи им се по наследство права, и то по вина на безотговорни…

Гласът на Селест заглъхна, както, когато заговореше за събитията, сполетели любимата й Франция. Толкова много убити, благородниците почти изцяло унищожени. Дори кралят и кралицата бяха убити по най-унизителен начин, Фостин бе говорила само веднъж за тези времена, и то по време на треска. Тя бърбореше несвързано и задъхано, изпълнена с ужас, който се предаде и на Кайла. После нейната дойка дойде и я отведе. Как ли са се чувствали бедните хора, както и самата Фостин, в действителност?

Лицето на Селест изглеждаше бледо на мъждивата светлина, идваща от прозорчето. Тънки бръчици се очертаваха в ъгълчетата на лешниковите й очи, а в лъскавата й коса сребрееха бели снопчета, които почти не личаха в стилната й прическа под елегантната шапка. Следи от преживените страдания все още личаха по лицето й, и то в моменти като този, когато светлината директно осветяваше прекрасното й лице. Тогава се виждаха отпечатъците от едно минало, твърде ужасно, за да се опише с думи.

Графиня Дю Боа едва бе избегнала тежката съдба, сполетяла граф Дю Боа на гилотината. Той я остави сама, млада вдовица, която трябваше да избяга в Англия, както много други френски аристократи, за да спаси живота си. Срещата на красивата Селест с един благородник я спаси от бедност и тя стана негова съпруга. Възрастният барон бе добър човек и тя му остана предана докрай, както Фостин бе посветила живота си на Пиърс.

— Прости ми, танте. Не исках да те връщам към миналото и горчивите спомени.

Селест се наведе напред и с обич сложи ръка на коляното на Кайла.

— Спомените са винаги в съзнанието ми. Никога няма да бъдат изличени. Държа ги на разстояние, доколкото мога, но те са като глутница изгладнели вълци. Аз съм благодарна на Бога за здравето си, за моя дял от наследството, който не е голям, но е достатъчен, въпреки че децата на Реджиналд получиха имениятa. Те са добри деца и бяха твърде любезни с мен. — Тя въздъхна. — Само ако Фостин…

— Не съжалявай за маман. Тя бе щастлива през последните години от живота си. — Кайла се облегна назад върху меките възглавнички. Огромните колела громоляха по неравния път и от време на време двете трябваше да се вкопчват във висящите от тавана кожени дръжки, монтирани точно за тази цел. Тя надникна навън през прозорчето на файтона, който се клатушкаше по калдъръмената улица.

Лондон излъчваше сила въпреки мръсотията и небето, обсипано със сажди и дим. Независимо от несигурността, която криеше бъдещето, тя установи, че изпитва още по-голямо нетърпение. Каквото и да се случи, ще се справи.

---

[1] Barge — баржа — голяма украсена лодка (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Bark — барка — платноход с три мачти (англ.) — Б.пр. ↑

[3] Tante — танте — леля (нем.) — Б.пр. ↑

[4] Лета — река на смъртта, на забравата (гр. мит.) — Б.пр. ↑

2

Кайла се взираше съсредоточено в елегантната жена, седнала пред камината. Оранжево-жълтите пламъци се отразяваха в лъснатите месингови дръжки на машите и тежкия сребърен сервиз на масата. Бродирани кърпи от белгийска коприна се къдреха на масата и стояха бухнали като пяна на коленете на знатната вдовица. Внушителната гранд-дама изучаваше арогантно Кайла иззад позлатения ръб на малка елегантна чашка за чай с изящно нарисувани розови рози. Забележително спокойна, тя деликатно отпиваше и само лекото потрепване на ръката издаваше чувствата й.

— И какво точно очаквате от нас, мис Ван Влийт?

Въпросът прозвуча студено и отблъскващо, сякаш Кайла беше там, за да й върнат сервиза за чай, а не полагащото й се признание. Това отприщи гнева, който Кайла с мъка сдържаше, и гласът й прозвуча рязко:

— Нищо, което не ми се полага, ваша светлост.

Херцогинята видимо се стегна, но бронята й не се пропука. Нито трепване на мигли, нито блясък в очите й или помръдване на устни не подсказа какви са чувствата й.

— Това означава, че сме на едно мнение. И аз мисля, че не ви се полага нищо.

Кайла изумено я погледна:

— Нищо? Вие се заблуждавате, ако смятате, че няма да се боря за правата си. Нямам какво да губя.

Чашката леко издрънча в тънката като нафора чинийка, когато херцогинята се наведе да я остави на подноса.

— Скъпа мис Ван Влийт, нищо няма да спечелите от това. Какво очаквате да ви кажа? Че вашите претенции имат основание? Няма да го кажа, защото не е вярно. Както са ви информирали адвокатите, майка ви не е била омъжена за покойния ми съпруг. Дори и да е била, това не означава, че вие сте негова дъщеря.

Въпреки че Селест я бе предупредила за характера на вдовицата, Кайла не бе подготвена за яростта, която забушува в нея при вида на

тази студена и хладнокръвна жена. Тя направи крачка напред.

— Моите уважения, ваша светлост, но аз притежавам необходимите документи в подкрепа на твърдението ми. Когато родителите на графа са го принудили да се откаже от майка ми, те не са могли да вземат документите за брака им. Майка ми ги е скрила и запазила, и сега са в мен.

Най-сетне в очите на херцогинята проблесна емоция, но гласът й остана студен и овладян.

— Покажете ми ги, и аз ще ви кажа дали са валидни.

— Не съм толкова голяма глупачка, за да дам документите точно на вас. Те са на сигурно място. Всичко, което искам от вашето семейство, е да получа моя дял от наследството, както и признание от семейството, че майка ми действително е имала сключен брак с херцога. Искам да получа каквото ми се полага като законна наследница и името на майка ми да бъде неопетнено.

— Майка ви бе лейди на нощта, мила моя, колкото и да не ви се иска да го чуете. Мислите ли, че някой може да повярва, ако твърдите противното? — Полупритворените очи заблестяха. — Не и след като прекара толкова години в Лондон като жена с леко поведение. И то доста известна при това. Не, едва ли претенциите ви могат дори за момент да привлекат вниманието на който и да е адвокат, какво остава за квалифициран съдия.

— Не смейте да говорите за майка ми по този начин. Тя не беше такава, каквато се опитвате да я изкарате. Тя е наследница на знатна френска фамилия, на аристократичен род — по-знатен от вашия, мадам.

Това бе самата истина. Беатрис Найд Паркър Ривъртън бе дъщеря на английски виконт, докато Фостин бе единствената дъщеря на френски маркиз. И Кайла бе дъщеря на херцог, така че тази арогантна стара вещица не може да я третира като уличница.

„Танте Селест ме предупреди, но аз не мислех, че ще бъде толкова трудно да преодолея тази наглост и тези открити нападки.“

Лейди Беатрис бавно се изправи, изпъна се като струна, обзета от гняв. Измери Кайла с поглед иззад дългия си нос:

— Фостин Оберже бе една проститутка със синя кръв. Може и да е била родена в аристократично семейство, но падна по-ниско и от последната уличница в Ийст Сайд. Сега напуснете къщата ми.

Махайте се заедно със смехотворните си претенции и правете с тях каквото желаете. Аз имам армия от адвокати, които знаят как да се справят с измамни твърдения, уверявам ви.

Трепереща от гняв, Кайла направи крачка напред в дълбокия турски килим. Над камината шумно тиктакаше претенциозен часовник с позлатени орнаменти, огънят просъскваше зад решетките. Ръцете й се вкопчиха в малката дамска чанта.

— Дори за миг не си помисляйте, ваша светлост, че ще успеете да ме спрете със заплахите си. Няма да отстъпя. Дойдох тук, за да получа каквото ми се полага, и в името на Бога, или дявола, ще го получа. Вие ще се разделите с част от наследството на херцога, независимо от волята си.

— Какво си мислите, че правите? — херцогинята се засмя, но гласът й изтъня. — За вас няма нищо. Вие не сте спомената в завещанието му.

— Като негова дъщеря и съответно наследница, аз имам право да бъда призната, а това признание ми бе отказано. Част от вашето имение е и мое, ваша светлост.

Слаба усмивка разтегли устните на знатната вдовица.

— Ти, малка глупачке, трябваше да се посъветваш с добър адвокат, преди да нахлуеш така в дома ми. Имението Ашли не е мое, нито принадлежи на дъщерите ми, законните деца на Едуард. То е прехвърлено. Знаеш ли какво значи това?

— Разбира се. Земите минават във владение на следващия в семейството наследник от мъжки пол. Добре ми е известно.

— В такъв случай осъзнаваш, че законните права на четирите законни дъщери на Едуард далеч надхвърлят каквито и да било фалшиви претенции като твоите.

— В никакъв случай. — Кайла се усмихна. — В крайна сметка аз съм първородната дъщеря на Едуард Ривъртън. Но не съм алчна. Искам да получа своя дял. Ако трябва да деля с четири сестри, нямам нищо против. Но запомнете, ваша светлост, аз имам права и наследникът на Улвъртън ще трябва да ги признае. И да ми предаде каквото ми се полага.

— Добре, очаквам с нетърпение да видя как ще направите нещо, което аз не успях. Макар да мисля, че и най-изпеченият мошеник не би могъл. Със сигурност. Вървете. Попитайте самия граф, ако можете да

го отделите от дяволските му кучета, коне и хрътки. — Графинята изтрака с ветрилото от слонова кост и коприна и рязко го затвори. — Очаквам с нетърпение неговата реакция на смехотворните ви претенции и много бих желала да присъствам на тази сцена.

— Желанието ви се сбъдна, лельо Беатрис.

Кайла се обърна. Гърлото й пресъхна и изведнъж установи, че не й достига въздух, когато срещна твърдия поглед на високия мъж, чийто силует изпълваше рамката на отворената врата. Осанката му внушаваше страхопочитание. Сивосини очи, изпълнени със светлина, и проблясващи като натрошено стъкло, също толкова студени и непроницаеми. Студеният поглед проникна до мозъка на костите й и тя усети как всичко в нея се разтрепери. Черните дрехи му придаваха зловещ вид, но въздействието на личността му бе достатъчно силно и без тях. Приличаше на пират — високи скули и добре изразени устни, нос — прав като острие на секира, и брада, очертала контура на четвъртитата му брадичка. Имаше смъртоносен ефект.

Той пристъпи напред — елегантен и опасен едновременно, и тя си спомни черните пантери от Индия, които се промъкваха във високата трева с вродено чувство за сила и сигурност. Мили Боже, не е възможно! Това ли е новият херцог?

Кайла не се учуди, когато херцогинята я представи с открито злорадство в гласа:

— Позволете да ви представя мис Кайла Ван Влийт, ваша светлост. Тя е тук, за да предяви претенции към вашето наследство.

Сивите очи придобиха демонски блясък и студеният мрачен поглед, заедно със симетричните черти на лицето, й подействаха като камшик. Кайла забрави всичко, което бе подготвила в своя защита.

— Мис Ван Влийт носи много любопитна информация, Брет. Изслушайте я внимателно, ще ви бъде изключително интересно, уверявам ви.

— Без съмнение. — Студените очи на херцога не се отделяха от лицето на Кайла и тя установи, че й е много трудно да остане спокойна под прицела на този смразяващ поглед. — Още една претендентка за наследството, мис Ван Влийт? Кажете ми, херцогът и вас ли е отвел в леглото си? Може би имате дете от него? Хайде, не бъдете срамежлива. Кажете ми каква сума би успокоила притеснението ви, когато внезапно

сте установили, че не можете да живеете повече без част от наследството на херцога.

— Аз… Нещата са различни, ваша светлост. — Тя вдигна глава и се изправи, но усещаше слабост в коленете си и се страхуваше, че може да се строполи всеки момент. — Майка ми е била омъжена за херцога.

Тъмните му вежди се вдигнаха многозначително:

— Е, това е нещо ново. Претенция, по-различна от другите. Значи вие твърдите, че сте негова дъщеря?

— Да, аз съм негова дъщеря.

Каза го тихо и достатъчно твърдо. Той дълго я фиксира с поглед. Намираха се толкова близо един от друг — тя можеше да прокара ръка по безупречния ръкав на дрехата му, да я вдигне леко и да докосне лицето му. Лице на Луцифер — дяволски красиво, пламъците на ада горяха в очите му и в провлачения му говор.

— Възхищавам се на предприемчивостта ви, мис Ван Влийт, но трябва да ви разочаровам. Не зная нищо за бивши съпруги със законни претенции за наследство. Убеден съм, че братовчед ми би се погрижил за своето дете, ако е имало такова.

— Но той не е направил това. Бил е принуден да се откаже от майка ми. Тъй като херцогинята знае фактите, вие също би трябвало да сте разбрали за тях. И аз имам необходимите документи, които доказват правотата ми.

— Майка ви е Фостин Оберже.

В сърцето й трепна надежда при тези рязко изречени думи:

— Да, ваша светлост. Значи знаете за техния брак?

— Знам, че е бил анулиран. Платили са на майка ви много пари, за да изчезне от живота на херцога. Юридически брак не съществува и аз никога не съм чувал, че от този брак е било родено дете. Навярно майка ви е… объркала името на бащата.

Последните думи прозвучаха толкова цинично, намекът бе толкова обиден, че Кайла дори не осъзна какво прави. Ръката й се вдигна и дланта й изплющя върху бузата на херцога с такава сила, че внезапният удар стресна всички. Преди да успее да отстъпи назад, той здраво стисна китката й и пръстите му се впиха в сухожилията й. Тя извика от болка.

— Предупреждавам ви, мис Ван Влийт — не позволявам да ме удря никой — било то мъж или жена. Ако някога отново опитате да ме ударите, ще отвърна на удара.

В момента, когато той освободи ръката й, Кайла възвърна самообладанието си:

— Звучи джентълменски. Ще имам предвид, че сте склонен да ударите дори жена.

— Само тези жени, които са достатъчно глупави и примитивни, за да ме ударят първи.

В очите му гореше мрачен огън, който подсказваше, че не би толерирал ново предизвикателство. Кайла пое дълбоко въздух не за да възстанови равномерното си дишане, а за да спечели време.

— Виждам, че този разговор е безполезен. Моят адвокат ще ви потърси.

— Спестете парите си, мис. Ако възнамерявате да получите дял от наследството на херцога, то храните напразни надежди. След смъртта си той остави само имението и къщата, и то в доста окаяно състояние. Парите са мои. Както виждате, нищо няма да спечелите, ако вдигнете шум и помогнете да се заговори отново за миналото. В резултат на това ще опетните името на семейството и ще напомните на хората каква е била майка ви.

— Майка ми е била дама. И не оскверняйте отново паметта й.

— Позволете ми да ви дам същия съвет. Не нанасяйте вреда на това семейство, защото ще съжалявате.

— Заплашвате ли ме, ваша светлост?

— Не, предупреждавам ви — той мина покрай нея и отвори широко вратата. Тя видя иконома, който стоеше в преддверието. Сигурно е подслушал на вратата, защото стоеше там в очакване херцогът да му заповяда да изпрати гостенката:

— И никога не й позволявай да влезе отново в тази къща, Рийд.

— Да, ваша светлост. — Рийд отстъпи назад и Кайла нямаше друг избор, освен да си тръгне мълчаливо, за да запази и малкото й останало достойнство. На вратата се обърна и погледна към херцога, както се надяваше — студено и високомерно.

— Още не сте научили всичко, защото аз няма да се спра пред нищо, за да получа правата си.

Това бе безполезен изстрел, далеч от целта, но й позволи да напусне, като съхрани поне част от гордостта си. Тя се плъзна покрай херцога с високо вдигната брадичка, като болезнено усещаше чертите му, стегнати като маска на мъртвец. Той остана изправен в рамката на вратата.

Краката й бяха омекнали, ръцете й трепереха от гняв, когато се качи в наетия файтон, който я очакваше до елегантните стъпала на входа. Тя се отпусна на седалката и като погледна нагоре към паладийския прозорец, видя херцога над двойната входна врата.

Прозорците в оловна рамка размиваха очертанията на силуета му, но тя разпозна високата слаба фигура, с жестове на дива котка, надушила плячката си. Господи, точно така я бе накарал да се чувства, когато се взираше в нея с такова презрение, и сивите му очи бяха пълни с опасния блясък на спотаена пантера.

За момент си помисли, че той я наблюдава, но това впечатление изчезна след миг заедно със сянката му. Празният прозорец отразяваше само сенките на облаците и раззеленяващите се дървета. Стъклата с форма на диамант изглеждаха като очи с празен поглед, безучастно загледани в оформените като парк зелени площи, и за тях Кайла не съществуваше. На входа се извисяваха елегантни дорийски колони. Едва сега тя забеляза нещо, което преди й бе убегнало. Виждаха се олющени тухли и разпадащи се камъни, прораснала зеленина между плочите на паважа, а стените бяха с подновена гипсова мазилка.

Файтонът силно се наклони, когато кочияшът се качи на капрата, и рязко потегли. Колелата шумно загромоляха по ситния чакъл на криволичещата алея в Ашли Хол. Тя се облегна назад. Гърлото й гореше от обида и разочарование. Те няма да признаят правата й. Селест я бе предупредила. Спомена й, че може би е по-добре да потърси друг начин да предяви своите претенции.

„Но защо трябва да правя това? — помисли тя възмутено. — Ашли Хол донякъде принадлежи и на мен. Майка ми е била тук, макар и за кратко. Горката ми майка, какво ли е трябвало да преживее сред тези надути, арогантни хора в огромната, студена като мавзолей, сграда?“

Отчаянието й постепенно се превръщаше в гняв пред това брутално отхвърляне. Ясно бе. Те нямат желание да признаят, че е част от тях, както Фостин в очите им бе уличница. Не, и не. Няма да търпи

подобно отношение. Кайла разсеяно изтръска пръските кал от роклята й. Тя ще намери начин да се пребори с тях, макар че още не знаеше как точно може да стане това.

Селест не бе толкова убедена, че може да се направи нещо, когато изслуша разказа на Кайла за отчайващото посещение. Вместо това тя се загледа замислено в кръщелницата си и каза, че изгледите за успех са минимални.

— Херцогът е в много силна позиция, Кайла.

— Все още не всичко е загубено, лельо.

Селест леко въздъхна. Горкото дете — тя така приличаше на Фостин. Когато я гледаше, изпитваше почти физическа болка. Но под ефирната красива външност на Кайла, наследена от майка й, имаше издръжливост, която бе липсвала на Фостин. Вероятно в началото скъпата й приятелка бе притежавала такава, иначе не би могла да оцелее при жестокостите на терора. Но последвалите събития постепенно бяха стопили съпротивителните й сили и я бяха превърнали в бледа сянка на предишното жизнерадостно момиче, което Селест познаваше от родната Франция. Едуард Ривъртън, херцог Улвъртън — този страхливец, почти я бе убил с предателството си. И по-лошо — парите, които трябваше да получи Фостин при подписването на тези унизителни документи, никога не й бяха дадени. Така тя остана на улицата без никакви средства. Всичко е било измама, машинация, която да я накара с един подпис да провали живота си и да се отрече от наследника на Улвъртън, дори от своето дете…

Ако не се бе случило това, Фостин никога нямаше да бъде принудена да напусне Англия и да отиде в Индия като прислужница. Господи! Да благодарим на Бога за Пиърс Ван Влийт и неговото добро сърце. Той бе приел Фостин, когато тя пристигна в Бомбай в окаяно състояние и бе толкова болна, че всички очакваха да умре и да остави малкото си момиченце кръгло сираче. Пиърс се погрижи Фостин да оздравее, влюби се в нейната крехка красота. Любовта му бе достатъчно силна, за да се ожени за нея и да приеме малката й дъщеря като своя.

Много отдавна Селест се закле пред Фостин, че ще направи всичко по силите си, за да пази и защитава малката й дъщеря. И ще го направи. Щом получи писмото на Пиърс Ван Влийт, тя веднага тръгна към Индия, макар че пътуването по вода я ужасяваше. Нищо не би

могло да я спре да помага на дъщерята на Фостин, прекрасната Кайла, която толкова много приличаше на своята маман. Да, тя ще направи всичко възможно, за да помогне на своята кръщелница, въпреки че съдбата бе на страната на Улвъртън.

— Какво знаеш за новия херцог? — Кайла тревожно кръстосваше стаята, като вземаше нервно ту един, ту друг предмет, и отново ги връщаше по местата им, а гласът й беше силно развълнуван.

Селест леко смръщи вежди:

— Той е един нагъл разбойник от колониите. Роден е в Англия, но е предпочел да напусне родната си страна и да живее в Новите земи. Или по-точно баща му е напуснал Англия и е предпочел Америка. Но тогава Колби Банинг не е знаел, че един ден всъщност той ще наследи титлата и имениятa на Улвъртън, защото са били само далечни братовчеди. Когато той е заминал, баща ти, херцогът, е бил достатъчно млад, за да създаде свой наследник. Навярно Колби е осъзнал, че има вероятност той да наследи титлата, когато станало ясно, че на херцога му се раждат само дъщери. Той е започнал да се грижи за обучението на своя син и да го възпитава като бъдещ наследник. Изпратил го е да учи в Англия. Синът му е направил не едно голямо пътешествие из Стария континент, доколкото е било възможно при непрекъснатите походи на Наполеон из цяла Франция. О, бедната ми Франция! Колко страдания е трябвало да изтърпи.

Селест замълча, когато картини от миналото отново оживяха в паметта й. Тя тръсна глава. Достатъчно за миналото, или ще потъне отново в скръб. Леко сви рамене и отпи глътка чай, преди да продължи:

— Колби Банинг е направил за сина си всичко, което бащиният дълг изисква от един джентълмен.

Тя замълча, като си спомни смехотворен слух. Наведе се напред и произнесе почти шепнешком:

— Говори се, но не съм сигурна дали е истина, тъй като звучи невероятно, че майката на Брет Банинг е една от тези туземки с тъмна кожа. Не знам дали да вярвам. Колби Банинг е необуздан авантюрист и доста различен от останалите, но не допускам дори и той да стигне толкова далеч и да се ожени за туземка. Вярно е, че се носеха слухове за това. Той я е довеждал тук, доколкото разбрах. Била красива и екзотична, по-скоро приличала на испанка. Чувствала се нещастна в

Англия и затова се върнали в Америка. Всичко това е станало, преди аз да дойда в Англия, но ми го разказа лейди Пембъртън, а тя рядко греши в преценките си. Те са се срещнали тогава, и Алис каза, че била много свенлива, говорела със силен акцент, но като цяло била приятна. Реакциите й били непредсказуеми, но какво може да очаква човек от една жена, израсла в колониите. Опасявам се, че всичко това са само догадки. Колби се е върнал в Америка. Херцог така и не е станал, защото е умрял преди Едуард. Паднало се е на единствения му наследник да поеме всички тези отговорности.

— Изглежда с радост го е сторил — резкият тон издаде неприязънта на Кайла. — Мога да повярвам, че този мъж е син на варварка, тъй като далеч не е цивилизован.

И все пак… Селест се усмихна. Говореше се, че Брет Колби Банинг не приел титлата от сърце. Не бе тайна, че титлата и наследството не са били най-съкровеното му желание. Всичко, което желаел, било да омъжи братовчедките си една след друга, и то час по-скоро, за да може да замине и да се погрижи за земите си в колониите.

В главата й започна да се оформя една идея. Този упорит херцог, това американско парвеню може да се стресне, ако шансовете на младите му братовчедки пострадат от слухове, пуснати във висшите кръгове на английското общество. Тя знаеше твърде добре колко може да навреди мълвата. Английското общество бе приело с отворени обятия френските бежанци, но само тези от аристокрацията. Започна да имитира превзетите френски маниери, модните тенденции и елегантни навици на тези, които някога управляваха Франция. Точно това спаси много хора, включително и нея самата. Скъпият Реджиналд направи толкова за нея, като я взе за жена и се погрижи да е добре обезпечена и след смъртта му. Но към нея се обръщаха с френската й титла Графиня Дю Боа, а не с английската, баронеса, която бе на по-ниско стъпало в аристократичните рангове.

Титлите означаваха много, дори и намек за скандал можеше да разруши шансовете на младите момичета за добра женитба. „Да… Би се получило добре, стига да мога да убедя Кайла. Но защо да не се съгласи? Всичко това е в неин интерес.“

Селест стана от стола си до камината и отиде до прозореца, където Кайла се взираше в улицата надолу.

— Скъпа моя, имам една идея.

— Така ли? — Кайла се обърна и матовата светлина пропълзя косо по лицето й, като позлати дългите й мигли и подчерта дълбочината на синьозелените й очи. Правите й вежди вдигнаха въпросително и на високите й скули изби лека руменина, която подчерта очарованието й. — Какво би могло да ми помогне в тази безнадеждна ситуация?

— Имам една приятелка — Ондин, или лейди Ръштън, както я наричат сега. Омъжена е за очарователния граф Ръштън, тя е с много добра позиция в обществото. Ако лейди Ръштън одобри някого, то той ще бъде приет от обществото.

— Имаш намерение да ме представиш в обществото? Но аз нямам нито име, нито титла.

— Не е вярно. Ти си дъщеря на маркиз, загинал по време на терора, което не е съвсем далеч от истината, защото дядо ти е бил маркиз, а истинският ти баща е херцог. И произходът на майка ти е безупречен, макар че впоследствие Ривъртън успяха да опетнят доброто й име.

— Ще трябва ли да описвам подробностите по злополучното ми раждане на любопитните? — Кайла се усмихна горчиво и тръсна глава. Платинените й къдрици се люшнаха като камбанки и погъделичкаха бузите й. — Няма да стане, макар да знам, че просто се опитваш да ми помогнеш.

— Не, не, ти не ме разбра — Селест мачкаше копринената си кърпичка, като я заплиташе и разплиташе между пръстите си, от което тя съвсем бе загубила формата си, и през цялото време крачеше напред-назад в стаята, мислейки на глас.

— Не виждаш ли възможностите? Ако правилно съм разбрала, този херцог не би искал да избухне скандал, нали?

— Мисля, че точно това най-малко би желал — сухо отговори Кайла. — Той почти ме заплаши да не казвам нито дума за моето положение.

— Тогава той ще бъде много обезпокоен, ако в Лондон се заговори, че се е появила красива млада дама, чийто произход е забулен в тайна и вероятно е дъщеря на неизвестен херцог, като достатъчно ясно догадките отвеждат до Улвъртън.

— Все още не разбирам.

— Остави на мен. Има една малка вероятност идеята ми да се осъществи. Ще изчерпим всички възможности, преди да предприемем нещо драстично, но това може да е нашата печеливша карта. И ще я държим като предизвикателство за Улвъртън, докато не се предаде.

— Херцогът няма вид на човек, който лесно се предава, лельо. Според мен той е много опасен.

— Ще видим. Мисля, че ако сме разумни, бихме могли да успеем, малката ми.

Кайла се усмихна, но изобщо не изглеждаше убедена. Селест също премълча съмненията си. А и какво друго биха могли да направят?

3

— Възмутително, наистина! — Беатрис, вдовицата на херцога Улвъртън, вбесена пое дълбоко въздух и това движение раздвижи пластовете дантела и китайска коприна върху гърдите й.

Брет й хвърли един поглед, отново зачете писмото в ръцете си и после каза:

— Аз ще се погрижа за това.

— Господи, като си помисли човек какво си позволява да намеква… Знаете ли, лейди Ръштън подметна, че мис Ван Влийт е дъщеря на английски херцог и френска маркиза. Изглежда има някакви слухове. Брет, чувате ли ме? Не ви ли интересува, че дъщерите ми, законните деца на Едуард, ще бъдат потърпевши от машинациите и опитите на това създание да навреди на семейството ни и да опетни доброто му име. Ще станем за смях пред цял Лондон, ако тя публично заяви, че Едуард е неин баща, уверявам те. Няма да можем дори да покажем лицата си пред уважаваните семейства. Сезонът започва само след три седмици, а това ще бъде дебютът на Арабела и Ана във висшето общество. Как да им намеря подходящи партии, ако сега започнат да ги одумват? Опасявам се, че нито една от покровителките, дори лейди Каупър, която е моя приятелка, няма да им даде покани за Олмак. Така ще стане, ако повярват, че те са свързани по някакъв начин с това презряно, порочно, ужасно момиче, което се осмелява… Прилошава ми. Ще припадна.

Брет я погледна мрачно. Би било твърде приятно тя наистина да загуби съзнание и да го остави поне за момент на мира. Той се изправи, остави писмото и прокара пръсти през косата си.

— За Бога, лельо. Хората не могат да бъдат толкова глупави и да повярват на думите на мис Ван Влийт.

— О, вие не познавате това общество — гласът на леля му беше изпълнен със самосъжаление. Тя простена и се отпусна в дълбокия фотьойл, но потрепването на миглите й не породи у него желание да й помогне и той остана напълно безучастен. Забеляза, че тези досадни прималявания бяха в негова чест. С изключение на това тя бе

неотстъпчива и твърда като гранит. След малко отвори очи, както му се стори, с лека досада, за да го погледне:

— Брет, как можете да бъдете сигурен? Вие не сте прекарал в Лондон целия си живот и не си давате сметка колко е важна репутацията в това общество. Един слух може да опетни нечие добро име за цял живот. Неодобрението на влиятелни хора може да разбие надеждите за добра женитба на всяко момиче.

— Намирам това за глупаво и досадно. Но бях забравил колко от вашите познати прекарват времето си в празни одумки и клюки за живота на другите.

Знатната вдовица троснато отсече:

— Трябва да подобрите маниерите си. В края на краищата Арабела и Ана ще бъдат представени в обществото за пръв път тази година и не е необходимо да ги възприемат като невъзпитани дами от колониите, които са…

— Като мен — меко подсказа той, когато тя рязко спря, осъзнавайки, че го е обидила. — Няма значение, лельо. Ще пренебрегна забележката ви, тъй като не уточнихте като кого и като какви не трябва да ги възприемат.

Червенината на лицето й се стопи, тя пребледня и хвана перлите на огърлицата си, сякаш я задушаваше:

— Не, не мисля, че бихте могъл и разбирам напълно, че сте бил принуден да предприемете драстични мерки, добре че не го убихте, а само го ранихте… по волята на съдбата навярно…

— Ако имах намерение да го убия, той щеше да бъде мъртъв, мадам. Малко пролята кръв ще даде добър урок на Айвършъм и следващия път ще внимава към кого адресира предизвикателствата си. Не е зле това да служи като предупреждение за всеки, който реши да обсъжда моите родители, и то с неуважение. Не сте ли съгласна?

На Брет дори му бе забавно да наблюдава как тя несвързано му обяснява, че не мисли за него по същия начин. Той дори не я слушаше, разбрал, че тя се опитва да излезе от ситуацията:

— Знам, че сте бил възпитан както подобава, получил сте необходимото за един млад мъж образование в добри учебни заведения. Но има ужасни хора, които не ви познават така добре, и за нещастие точно те биха могли да повлияят на шансовете на вашите братовчедки за добър брак. Брет, слушате ли ме?

Той косо я погледна, Беатрис, вдовицата на неговия трети братовчед:

— Добре разбирам ситуацията, мадам. Дъщерите ви ще дебютират този сезон и без съмнение ще получат достатъчно покани за приемите на Олмак или на всяко друго семейство, което сметнат за интересно.

Беатрис въздъхна:

— Бедните агънца, това е най-малкото, което може да се направи за тях, бедните агънца. Представете си да живеят с надежди всичките тези години и смъртта на баща им да донесе такава несигурност за бъдещето им. Как е могъл Едуард да ни остави в задънена улица, да не осигури по-добре бъдещето на дъщерите си, знаейки, че всеки умира един ден…

— Съпругът ви бе прахосник, мадам — повдигна веждите си Брат, видял шокираното изражение на лицето й, — знаете го, макар че се опитвате да скриете този факт. Ако той не бе проиграл наследството на дъщерите си, без съмнение сега нямаше да ми се налага да хабя толкова много от собствените си средства за този мавзолей. Веднага щях да продам къщата, вместо да се оставя да ме убедите да остане собственост на семейството. Тя е едно ужасно бреме, и е толкова различна от Риджууд.

Херцогинята пребледня. Ръцете й потрепериха, когато поднесе копринената кърпичка към носа си. Характерният за нея висок дух все пак прозвуча в резкия й тон:

— Това е нашият дом. Робърт Адам проектира последните подобрения, а преди него…

— Моля да ми спестите дългия списък с имената на архитектите, сътворили този кошмар.

— Предполагам, че предпочитате ниски грозни постройки от плет и кал с крави наоколо и киоти, виещи към луната.

Брет сви устни:

— Койоти, мадам. Четириноги хищници. И не от кал, а кирпич. Аз наистина предпочитам такъв тип къща. Не би била толкова студена и мрачна. Но не за това става въпрос. Моите пари ви позволяват да живеете в този дом. Вярвайте ми, аз също толкова силно желая дъщерите ви да сключат добри бракове. Нямам намерение да ги издържам безкрайно дълго.

Беатрис го изгледа съсредоточено и проницателно, макар че се опитваше да изгради съвсем друга фасада пред него:

— Защо баща ви държеше да се върне в Америка? Това е имало такъв отрицателен ефект върху сина му. Разбира се, никой не е очаквал, че вие ще станете наследник някой ден. Е, добре, предполагам, че сте свикнал да не проявявате чувства, но това, което казахте, ми е крайно неприятно.

— Какво? Че не бих искал да хабя купища пари за четири стари моми до края на живота си? Това не би трябвало да ви е по-приятно от факта, че може да споделяте парите ми с някаква дивачка с претенции за слава и пари? А отговорът на предишния ви въпрос е да, ще се погрижа за мис Ван Влийт при първия удобен случай.

Само споменаването на името й извика в паметта му синьозелените очи, отправени към него с несигурна арогантност, и идеалното нежно лице. Добре очертаните светли вежди над гъстите мигли й придаваха вид на приказно горско създание. Правеше странно впечатление тази смесица от патрициански черти със съвсем земни измерения. Макар че овалното й лице бе с перфектни черти, както и устните и носа й, очите й гледаха провокиращо и страстно, сякаш й бяха известни всички тайни на хората и боговете. Лице на светица и очи на уличница…

Да върви по дяволите. Изкусителни видения на Кайла Ван Влийт започнаха да го преследват с досадна честота, откакто тя се появи на прага им със смехотворните си претенции.

Беатрис се усмихна със задоволство и се отпусна върху брокатените възглавнички на удобния диван.

— Отлично, Брет. Щастлива съм, че ще направите необходимото, за да ни отървете от тази недостойна личност, преди да започне сезонът — тя потръпна деликатно, но в гласа й прозвучаха металически нотки, когато продължи да размишлява на глас:

— Озадачена съм как толкова бързо е успяла да привлече вниманието на лейди Ръштън.

Това не бе най-важната му грижа за момента, имаше по-неотложни въпроси за решаване от развръзката с Кайла Ван Влийт. Той спря да мисли за нея и насочи вниманието си към писмото, което Рийд му бе донесъл преди час.

Един от корабите му за сребро от Америка бил нападнат от пирати и взет като плячка близо до бреговете на Куба. Подобни неща се случваха, но причиняваха много неприятности, а сега освен товара, на кораба имаше и важни документи. Проклет да е, ако знаеше защо документите му за собственост на една от най-доходните сребърни мини са се оказали на един от корабите му. Мината Санта Мария дневно даваше два тона необработена руда — добро капиталовложение по всички показатели. Би могло да изкуши доста негодници. Баща му бе открил тази мина още преди години, но едва сега от нея започнаха да добиват висококачествена руда. Документите за собственост се пазеха в местната регистрационна служба. Как, по дяволите, са се озовали на кораба?

Той имаше много по-важни проблеми за разрешаване, отколкото да се тревожи за претенциите към наследството на Кайла Ван Влийт, но, проклет да е, ако позволи на малката авантюристка да получи дори и едно пени. Той скоро ще разбие илюзиите й, за да насочи изцяло вниманието си върху важните неща.

Кайла гледаше през прозореца на горния етаж на къщата на улица „Кързън“. Долу колелата на каретите громоляха по паважа, кокетни огради обикаляха подредени градини пред елегантни постройки. Само на няколко пресечки оттук Лондон се превръщаше в оживен мръсен град — такъв, какъвто го бе видяла за пръв път. А тук бе тихо и спокойно като в провинциално градче. Но скоро щеше да се промени, защото строежи започваха да никнат всеки ден. Градът се простираше като граблива птица, която иска да погълне и спокойните пасторални резиденции на висшата класа. Тя притисна лице към дебелото стъкло и дъхът й замъгли повърхността му.

— Хареса ли ти разходката с лейди Ръштън в Хайд Парк, малката ми? — изчурулика Селест. — Тя познава почти целия Лондон. Какво щастие, че сме толкова близки приятелки с Ондин. Тя е една от най-влиятелните светски дами. Нашият съюз с нея е истински късмет, не мислиш ли?

Кайла извърна поглед от прозореца с едва загатната усмивка и погледна Селест, която крачеше енергично, преметнала на ръката си

изящни коприни и драпирани фини материи, та приличаше повече на шивачка, отколкото на аристократка.

— Да, танте, беше чудесен ден за езда в парка. Ние срещнахме много интересни хора, но аз си мислех колко бързо се променят нещата.

— Аха — Селест я погледна особено, така че Кайла не продължи мисълта си. Вместо това позволи да бъде въвлечена в задълбочен разговор за предимствата на цветната коприна пред муселина, и дори сатена и кадифето.

— Кралско синьо — отсече Селест накрая, — коприна, разбира се, която ще се дипли приятно около прекрасните ти форми. Имаш толкова хубава фигура, стройна и в същото време достатъчно пищна, за да привлича мъжките погледи. Е, не се изчервявай, малката ми. Знаеш, че е истина. А ние искаме да се появиш в пълния си блясък, нали?

Кайла стоеше мирно, докато кръстницата й драпира около рамото й синята коприна, и не можа да скрие горчивината в гласа си, когато попита как може да помогне всичко това:

— Никога няма да бъда приета в най-добрите семейства, никога няма да получа правата си. Аз не принадлежа на това общество.

Селест я погледна огорчено:

— Но, малката ми, това не е вярно. Баща ти е бил херцог, майка ти е дъщеря на маркиз. Потеклото ти е безупречно.

— И ти знаеш много добре, че дори и сянка от скандал върху името ми ще накара всички да ме отхвърлят. Париж. Хората с положение в обществото няма да ме приемат в своя затворен кръг.

Селест с нещастен вид пое дълбоко въздух:

— Да, вярно е. Страхувам се, че има и такива, които още не са забравили далечното минало и ще си спомнят името на майка ти, която е била някога херцогиня и след това съпругът й я е отхвърлил…

— И тогава тя е станала fille de joie[1]. Да, това ще си спомнят за моя произход, лельо, ако отново се върнат към миналото. Защо да се занимаваме с целия този фарс?

— Казах ти. Правим го, за да накараме този негодник, херцога, да признае правата ти.

— Дори и адвокатите ни не хранят големи надежди. Той идва от Америка и не обръща голямо внимание на условностите и

предразсъдъците. Мисля, че е истински варварин — тя леко потръпна, като си спомни стоманено сивите очи и устата му, изкривена в хищна гримаса. Не, този човек, не би се поддал на натиск, както се надяваха танте Селест и лейди Ръштън.

— Може би херцогът не се интересува от това, но херцогинята със сигурност — Селест сръчно отметна копринената от рамото на Кайла. — Тя ще го тероризира, докато не го накара да направи нещо, за да те спре. И тогава ти ще му поставиш ултиматум, скъпа моя. Ако намерим подходящия момент, той ще трябва да отстъпи.

— И да ме провъзгласи за законна наследница? — Кайла се усмихна горчиво. — Мисля, че не го интересува какво говорят хората.

— Вече не става дума за това. Сега са важни парите. Средствата, които трябваше да бъдат предоставени на Фостин и които тя никога не получи. Горкото момиче, оставено само да се защитава. Тя остана сама, бременна и изоставена на произвола на съдбата и плячка за мъже като… но стига. Ти знаеш всичко това и няма нужда да го повтаряме.

Кайла се намръщи и Селест се загледа в синята коприна в ръцете си. Понякога кръстницата скриваше фактите, не злонамерено, а от обич. И все пак беше неприятно по-късно да научава неща, които се предполага, че вече знае.

— При кого е живяла маман, когато така брутално са я оставили без подслон?

— Най-добре да забравим за това, милата ми. Хайде, нека да пробваме този нюанс на синьото как ще се съчетае с цвета на очите ти. Не, не е подходящо. Твърде бледо е в сравнение с яркия им цвят… — Тя прехапа устни под упорития поглед на Кайла и погледна надолу към кошницата с коприни. Произнесе с раздразнение:

— Прочети дневниците на Фостин.

— Чела съм ги. Тя не изписва имена, а само инициали. Сякаш е искала да ги забрави. Имам спомени, но те са толкова смътни. И знам, че не е възможно папа Пиърс да я е подслонил в Лондон. Преди него е имало друг.

Селест въздъхна дълбоко и остави всички коприни обратно в кошницата, после се изправи бавно. Ситни бръчици се очертаваха в края на меките лешникови очи и когато се усмихваше, както сега, по-дълбоки бразди се появяваха около устните й.

— Ще позвъня да донесат чай и ще поговорим за това. Има неща, които вероятно трябва да научиш. Всичко се случи толкова отдавна, надявах се да е вече забравено.

Кайла вдървено седна и усети как гърлото й се стяга. Непрекъснато изникваха нови, и нови факти от миналото, а тя си спомняше толкова малко. Някои неща помнеше: разходки в парка, как тичаше край Фостин и се смееше, когато панделката от косата й се развърза и вятърът я отнесе; пътуване в карета с един от приятелите на маман — мъж, който винаги се смееше и се усмихваше с обожание на красивата й майка. После друг мъж — който не беше толкова мил, караше я да се чувства особено — уплашена и тревожна. Но това бе толкова отдавна, образите се сливаха, впечатленията се смесваха и тя често не можеше да ги различи един от друг.

Отделни картини. Спомняше си кораба, който ги отведе в Индия и как на маман й беше толкова лошо, както това ставаше и със Селест при пътуване по море. И после смътни спомени за оглушителен шум и мъже в тюрбани, които тогава й изглеждаха толкова странни. Беше горещо, разбира се, и имаше палещо слънце, а маман се чувстваше все по-зле. И тогава се появи папа Пиърс. В началото лицето му изглеждаше странно, но после вече стана познато и скъпо на сърцето й.

Тя вдигна глава, когато Сали внесе подноса с чая и сложи приборите на масата. След като камериерката излезе, Кайла се наведе напред:

— Маман не е срещнала папа Пиърс в Англия, нали?

Селест се раздвижи неспокойно:

— Не съвсем. Тя се е запознала с него чрез „Дейли Таймс“.

— Вестникът? — Кайла зяпна от учудване. В нея се зараждаше подозрение, и все пак тя не искаше да го облече в думи, сякаш, ако го произнесе на глас, ще го съживи, ще го направи действителност. Но нямаше полза да се затваря отново вратата към миналото, а и Селест й говореше припряно, като думите й се застъпваха една друга, така както потокът залива плоските камъни бързо и ясно:

— Тя е била купена от Пиърс. Той е имал нужда от жена, която да се грижи за домакинството. Пуснал е обява в „Таймс“. Тя бе толкова отчаяна, а аз още не бях срещнала моя скъп Реджиналд и не можех да й помогна. Ти още не беше навършила четири години, Кайла, ти беше

толкова малка, а тя се страхуваше, че можеш да останеш на улицата или още по-лошо — да попаднеш в ръцете на мъже като… като тези, които посещават сводниците в Ковънт Гардън. Има мъже, които дебнат малки деца и са с перверзни намерения… Фостин не можеше да понесе мисълта, че можеш да попаднеш в ръцете на подобни хора, а беше оставена сама да се справя. И направи единствено възможното — реши да отиде на работа при Ван Влийт, когато прочете съобщението във вестника. Тя пристигна в Индия много болна, а той бе толкова добър човек. Мисля, че я обикна и нямаше нищо против да я гледа, докато оздравее. Тя изпълни своето задължение, да се грижи за домакинството в неговия дом, а той се закле, че ще се погрижи за теб и твоето бъдеще, и го направи — нали, Кайла, докато…

— Докато компанията му започна да запада и той загуби парите си. — Тя пое дълбоко въздух. — Каза ми да прочета дневниците на мама, за да се погрижа за наследството, което ми се полага, понеже не може да ми обещае по-добър живот в Индия.

— Да. Той ми описа ситуацията в писмото, с което ме молеше да дойда и да те отведа оттам. А и бях обещала на Фостин да се грижа за теб.

— Аз имам толкова ангели пазители, защо трябва да ми липсва нещо? — Кайла рязко се изправи, като помете с роклята си чашката и чинийката, и те паднаха на пода.

Тя не искаше думите й да прозвучат толкова горчиво, но, изглежда всичко добро в живота й после се разваляше. Бедният папа Пиърс! Той толкова страдаше от провала си, хванат в капана на един несигурен бизнес и непредсказуемо бъдеще. Направи за нея каквото му бе по силите — даде й всички налични пари и я изпрати със Селест. И сега тя бе тук и надеждата, която за кратко бе хранила, се разби на пух и прах. Сякаш усещаше вкуса на поражението в устата си — сухо и горчиво, без никакви възможности за в бъдеще.

Херцог Улвъртън отказа да удовлетвори искането й и разби надеждите й със своя саркастичен провлачен глас.

Кайла погледна кръстницата си и слабо й се усмихна:

— Права си. Прости ми. За момент ме обхванаха съмнения. Не мога да се откажа сега. Ще направя каквото е необходимо, за да накарам този отвратителен херцог да признае правата на мама и да ми предаде това, което е мое.

Селест изпита облекчение:

— Това е единственото ти спасение, малката ми.

— Все повече се убеждавам. Характерът на един човек не е толкова важен, колкото е неговото семейство. Изглежда странно, че за хората може да се съди не по собствените им постъпки, а по тези на фамилията, от която произхождат. — Усмивката на Кайла стана иронична. — Трябва да признаеш, че в Индия беше почти същото, особено сред англичаните — висшето общество не може да се издигне над предразсъдъците.

— В повечето случаи е така — Селест повдигна рамене с характерния си жест. — Но това не се е променило нито в Англия, нито във Франция. Във Франция, ах… красотата на френския двор, малката ми, цялата елегантност и стил тогава не могат да се повторят… Завинаги са унищожени, потопени са в кръвта, на моите приятели и роднини.

Скръб се изписа на лицето на Селест и набразди по-дълбоко ситните й бръчици, а Кайла разбра, че нейната кръстница ще остане потънала в мъката си до края на деня. Така обикновено ставаше, когато тя си спомнеше дните на слава, френския крал и неговата красива, трагична и безразсъдна кралица. Когато Фостин лежеше болна, разказваше на Кайла за тези времена, и думите й бяха изпъстрени с въздишки, усмивки и сладки спомени. Само веднъж майка й спомена за терора и гилотината, когато нейният свят е бил разбит на парчета и тя го е загубила завинаги. След това бе дошла в Англия, и бе срещнала човека, който впоследствие унищожи целия й живот. Тя никога не говореше за него. Не го спомена нито веднъж.

Кайла не знаеше нищо за Джеймс Едуард Джордж Ривъртън, херцог Улвъртън и неин баща до момента, когато Пиърс й даде тиковото ковчеже. Бедната маман. Колко много бе изстрадала. Първо отхвърлена, после предадена и изоставена. Да. Ще бъде справедливо да получи признание на това, което бе изгубила, дори и след толкова години. За Фостин трябваше да бъде отмъстено, сега и завинаги.

---

[1] fille de joie — лека жена, куртизанка (фр.) — Б.пр. ↑

4

Нощта бе настъпила и лампите по улица „Кързън“ бяха запалени. Розовеещи кръгове светлина се очертаваха по улицата и с потрепванията си в далечината приличаха на светулки. Напомняха на Кайла за щастливите дни в Индия, когато майка й бе жива и всички лоши неща в живота се случваха само на други хора.

Седнала до огъня, тя си тананикаше френска песничка, а Селест мрачно се взираше в пламъците и отпиваше чай, в който Кайла подозираше, че има голяма доза бренди. Селест бе потънала в едно от периодичните си мрачни настроения. Подобни вечери те прекарваха в стаите си и не приемаха посетители, защото и двете не искаха да рискуват и да предизвикат неудобни въпроси.

Кайла безцелно оглеждаше предметите. Вдигна един роман и го остави, защото не й се четеше, а и не можеше да се съсредоточи. Толкова мисли гъмжаха в главата й. Спомените, надеждите, страховете й, защо изобщо бе допуснала, че може да направи нещо. Опасяваше се, че е невъзможно. Херцогинята бе толкова студена и враждебно настроена, а херцогът, Боже мой, херцогът. Нощем понякога мислеше за него — когато вече трябваше да е заспала, но сънят бягаше от очите й. Тогава се появяваше той. Очите му не бяха враждебни, както ги бе видяла за последен път, а пълни с топлота и в тях се четеше възхищение и обич. Само сън, разбира се, защото той едва ли щеше да промени мнението си и да приеме една млада жена, която за него бе авантюристка.

Тя спря до прозореца, повдигна завесата и огледа улицата, сега блеснала от дъжда. Ситните капчици очертаваха ореол около лампите. Една карета приближи. Тя видя как забави ход и спря пред сградата. Кочияш в ливрея слезе и отвори вратата. На вратата имаше герб, който се виждаше дори и в тъмнината.

Улвъртън. Той слезе от каретата небрежно елегантно. Високата му фигура трудно можеше да бъде сбъркана.

Кайла пусна завесата и се облегна с гръб към стената, внезапно обхваната от паника. Сърцето й биеше до пръсване. Тя погледна към

Селест, която бе потънала в собствения си свят. О, Господи, какъв момент бе избрала нейната кръстница, за да се предаде в ръцете на миналото. „Но защо съм толкова нервна? Не е ли това, което исках? Да, разбира се. Идването му тук означава в най-добрия случай, че е взел под внимание исканията ми, а в най-лошия — че е вбесен.“

Но това не бе нейна грижа. Тя искаше само да получи правата си. Разбира се. И ако той се осмели дори само да намекне за миналото на майка й, тя ще му посочи вратата точно както той направи с нея.

О, Господи, как ли изглежда?

Кайла се втурна към огледалото. Косата й бе разпръсната от високия кок на главата й и падаше на масури около лицето. Изглеждаше бледа — тя пощипна бузите си, за да им придаде малко цвят и приглади полите на дневната рокля, с която все още беше. Тя няма да си направи труда да облече по-красива рокля, за да не си помисли, че приема визитата му за особено важна. „Не, ще види колко малко ме е грижа за неговото мнение — внезапно реши тя. — Нека знае, че за мен неговата особа няма никакво значение.“

Леко почукване на вратата я накара да откъсне поглед от огледалото. Тя погледна към Селест и видя, че тя дори не е забелязала какво става наоколо. Кайла кимна на Сали и тя влезе — хубавото й кръгло личице бе зачервено и възбудено.

— Имате посетител, мис, един херцог! Представи се като Улвъртън и помоли да му окажете честта да го приемете в дневната на първия етаж.

— Информирай херцога, че не се чувствам добре и не желая да бъда обезпокоявана.

Сали изглеждаше ужасена:

— О, мис, сигурна ли сте? Наистина ли да му кажа, че няма да го приемете?

— Разбира се. Когато чуе това, той ще настоява да ме види. Тогава ела да ми предадеш какво е казал. Сега върви. Прави каквото ти казвам. И не бъди такава гъска. Няма да те изяде.

Последното не беше сигурно, помисли си Кайла, докато отиваше към гардероба. Извади един кашмирен шал. Той беше мек и топъл и я покриваше от главата до петите. Изглеждаше така, сякаш току-що става. Тя леко се усмихна.

Съдейки по характера му, херцогът нямаше да приеме не за отговор и затова тя търпеливо зачака Сали да се върне и да я отведе на долния етаж.

След минути се чу напористо силно почукване и тя се намръщи на глупавата нервност на Сали. Преди да даде разрешение, вратата с размах се отвори. Стъписана, Кайла видя херцога — погледът му прошари в стаята с иронично вдигнати вежди. Трепетливата светлина на лампата оскъдно осветяваше косата и лицето му и от това фигурата му добиваше зловещи очертания.

— Не изглеждате неразположена, мис Ван Влийт.

— Как се осмелявате, сър? — Тя притискаше шала към гърлото си, напълно объркана и възмутена. Сали се виждаше в дъното на коридора. Тя кършеше ръце и издаваше звуци като подгонена хрътка.

Без да затваря вратата, Улвъртън с енергична крачка се запъти към Кайла. Спря пред нея и впивайки поглед в очите й, с иронично свити устни каза:

— Не обичам да ме лъжат, мис Ван Влийт.

— Наистина? — Тя вирна брадичка. — Нито пък аз. Моля да ми обясните как така не знаете, че Едуард Ривъртън и Фостин Оберже са имали дете.

— Казах, че няма доказателство за това. И наистина няма.

— Вие отново лъжете, сър. Доказателството е пред вас.

Опасен блясък затрептя в сивите зеници, превръщайки цвета им от дим в пепел, тъмни и зловещи:

— Ако имате доказателства, моля, представете ги. Ако не, престанете с този маскарад, преди да се озовете в задънена улица.

Кайла леко се отдръпна, уж, че отива да запали отново една гаснеща свещ. Танте Селест се взираше в пламъците, без да дава признаци, че чува и вижда, явно потънала в мислите си, под влияние на изпитото бренди. Със сигурна ръка Кайла вдигна ножицата и оформи фитила, след това погледна нагоре към херцога над ореола около яркия, вече успокоен, пламък.

— Ваша светлост, простете, но заплахите ви не ми действат. Твърде елементарни са, защото аз вече се подложих на унижения, идвайки при вас да потърся признание на правата си.

— Твърде елементарни? — Улвъртън отново пристъпи към нея и тя успя да почувства топлината на могъщото му тяло, дори да долови

лекия мирис на кожа и уиски — потентна смес. — Нека го кажа съвсем просто: веднага напуснете Лондон и за вас няма да има никакви последствия освен яда, че не успяхте да измъкнете пари от мен.

— А ако избера да остана? — Тя се усмихна на присвитите му очи, твърде ядосана от господарския му маниер, за да я е грижа какво прави или какво казва. — Вече имам приятели тук. — Посочи с ръка към улицата и ресните на шала й затрептяха. — Поканена съм на няколко приема. Вие, разбира се, ако решите, можете да разрушите репутацията ми.

— Мадам, това е най-малкото, което ще направя, ако упорито държите да продължите с машинациите си.

— Наистина? — Кайла се засмя нервно, а лицето й пламна от яд и възмущение. Но тя само вдигна рамене безгрижно. — Тогава ще съм пария в изискана компания. Колко ужасно. Но разбира се, ако вие решите да се държите нелюбезно, аз ще трябва да кажа на някои хора, че баща ми е покойният херцог Улвъртън, който се е отказал от бедната си жена и детето си и ги е изхвърлил на улицата, обречени на глад и мизерия. Бедната маман. Аз имам доказателства. Документът за сключен брак е юридически необорим, въпреки че ваша светлост не желае да признае това.

— Бракът е бил анулиран, както много добре знаете. Очевидно за майка ви парите са били по-важни от съпруга й, защото не се е поколебала да ги вземе, когато са й били предложени. Но какво друго може да очаква човек от една уличница? Семейството се е отървало от нея. Тя само е петняла доброто му име.

Бруталните му думи я шибнаха като камшик и лицето й пламна. Тя усети как я изпълва бяс, но успя да го потуши и само леко кимна с рамене:

— Така ли мислите? Може би тогава ще бъдете разочарован от факта, че дъщерята на братовчед ви е избрала да стане развратница, хетера, държанка, нощна пеперуда, fille de joie — лейди на нощта. Да, може би тук за мен има урок. Доколкото знам, майка ми е била много популярна. Тя е била френска маркиза, родена в аристократическо семейство, към която съдбата е била неблагосклонна, и то не по нейна вина. Това би била една очарователна история, споделяна с вас, докато играете комар в Уайтс, не мислите ли? Дъщерята на покойния херцог Улвъртън и френска емигрантка е благосклонна към джентълмените,

които могат да си позволят да купят нейното благоразположение. Може би дори ще има наддаване и надпревара в залозите за мен, защото цената ми наистина ще бъде висока, изключително висока, уверявам ви.

Докато тя говореше, очите на Улвъртън потъмняха, устната му се изкриви и мускулите на челюстите му се свиваха и разпускаха.

Кайла се разсмя гневно. Смехът й премина в стон, когато ръката му здраво хвана китката й. Той я привлече към себе си и тя дори не опита да се освободи, защото знаеше, че не може да му се противопостави със сила. Вместо това впи очи в неговите с цялата дързост, на която бе способна, докато усещаше горещината на тялото му, притиснато в нейното, дори през всички пластове дрехи по тялото й заедно с кашмирения шал.

— Жени като вас могат да се купят по шест за шилинг. Не ме заплашвайте, мис Ван Влийт. Не ме предизвиквайте, защото аз не се предавам лесно.

Това й подейства като нов удар с камшик, тя го погледна разярено, без да се опитва да се освободи от хватката му:

— Веднага ме пуснете, или…

— Или какво? Ще викате за помощ? — Ъгълчето на устните му се изви в отвратителна усмивка. Той я притискаше толкова силно, че тя усети горещината на тялото му, то запали нея. Неговата груба мъжка сила я обжари като пламък. От него лъхаше на дъжд и малки капчици вода трептяха в косите му.

— Не виждам смисъл да крещя за помощ, ваша светлост — гласът й звучеше спокоен и овладян, макар че вътрешно трепереше от гняв, объркване и необяснима възбуда. — Има други начини човек да се справи с човек като вас.

— Аха, и вие без съмнение знаете всички тези котешки номера — ръката му се плъзна нагоре и като нагъна тънката материя на ръкава, вкопчи още по-силно пръсти в рамото й. — Имал съм си работа с жени като вас.

— Няма съмнение, че сте имал отношения с жени и преди, но не и с такива като мен.

— Тук грешите.

Преди тя да разбере какво смята да предприеме, той се наведе към нея и впи устни в нейните така неочаквано, както орел сграбчва

плячката си. Целувката му бе груба и невъздържана. Едната му ръка обхвана косата й и разхлаби плитката, навита на кок. Косите й се разпиляха, а фибите се посипаха по пода. Ръцете й бяха притиснати между телата им и тя се опита да го изблъска, но напразно. Той я държеше здраво, твърдото му тяло бе плътно притиснато в нейното, а устните му оставаха впити в нейните. Тя почувства странно приманяване, краката й омекнаха и загуби желание за съпротива. Обхвана я необяснима слабост, а вътре в нея избухнаха пламъци, които накараха кръвта във вените й да закипи. Усети как бузите й се зачервяват и цялата започва да трепери. Тя се облегна на него, ръцете й сграбчиха реверите на сакото му. Пръстите й усещаха силното туптене на сърцето му, а ударите на нейното собствено пулсираха в ушите й. Mon Dieu, какво правеше той с нея? Всичко бе толкова объркващо… никога през живота си не бе се чувствала така… така отмаляла, с такова странно чувство в стомаха и треперещи бедра. Това чувство бе толкова странно — то я плашеше и същевременно опиняваше.

Когато най-накрая той я освободи, тя трябваше да се задържи за ръката му, за да не се строполи на пода. В очите му проблясваше триумф, а устните му се изкривиха в доволна усмивка:

— Виждате ли, мис Ван Влийт, аз ви познавам по-добре, отколкото вие самата себе си. Откажете се от абсурдните си претенции и кротко напуснете Англия.

Тя възстанови равновесието си и изтри с края на шала следите на устните му от устата си. Гласът и бе изтънял от гняв:

— Вашето семейство без никакви угризения е отхвърлило майка ми, без да й даде и едно пени. Защо аз трябва да поема такъв риск? Благосклонността на дъщерята на един херцог би трябвало да се оценява твърде високо, не мислите ли?

— Проклета да сте.

Зад гърба му Кайла видя напрегнатите лица на домоуправителката и един лакей, които надничаха в стаята. Сигурно Сали ги е довела, предусещайки, че господарката й може да има неприятности. Улвъртън се обърна рязко, изгледа ги презрително и спря на вратата. Обърна се към нея и изражението му я смрази, та за момент трябваше да се подпре с ръце на стола, за да запази равновесие.

— Още не сте чули края на историята, мис Ван Влийт.

— Нито пък вие, Ваша светлост.

Улвъртън се завъртя на пета и изфуча покрай слисания лакей.

Кайла остана неподвижна, заслушана в стъпките му по стълбата надолу. Външната врата се затвори с трясък зад гърба му. Погледът на Кайла се насочи към госпожа Пийч, икономката, която се бе облегнала на рамката на вратата и я гледаше с недоумяващ поглед:

— Добре ли сте, мис?

„Господи, какво са чули?“ Тя кимна:

— Да, добре съм. Моля да забравите сцената, която току-що се разигра пред очите ви. Изглежда херцогът погрешно възприе думите ми и аз му отправих предизвикателство с цел да го ядосам.

— Боя се, че сте си спечелили един враг, мис.

Кайла кимна отново.

— Да, но той го пожела.

От стола пред камината Селест се обърна към Кайла, вдигайки поглед над празната чаена чаша.

— Той ще бъде опасен враг, малката ми. Може би трябва да спрем дотук.

— Не! В никакъв случай! случай! Ти по-рано каза, че става дума за правата на майка ми. Никога няма да си простя, ако позволя името ѝ да остане опетнено от лъжи — потрепервайки, Кайла се наведе да вдигне кашмирения шал, който бе паднал от раменете ѝ. Отиде при Селест и коленичи пред нея. Кафявите очи се взираха в нея през сълзи, но погледът и не бе отнесен и замъглен, както Кайла очакваше.

— Лельо, не трябва да се предавам сега. Той си направи труда да дойде тук, значи е притеснен.

— Той дойде да те предупреди, детето ми — Селест въздъхна и с трепереща ръка постави на масата чашката от китайски порцелан, която леко издрънча. Въздухът бе натежал от алкохолни изпарения, зареден с напрежение. Тя протегна ръка и взе брадичката на Кайла в шепата си:

— Ти си много красива като Фостин. Но в теб има сила, която липсваше на майка ти. Сила, но не и власт. Не смесвай тези две неща. Херцогът разполага с власт и може да те унищожи. Не трябваше да се захващаме с тази история — ръката ѝ се отпусна, тя затвори очи и се облегна назад в стола си.

Кайла взе ръката й в дланите си и леко започна да гали с пръсти нежната кожа покрита със сини венички:

— Но ние вече направихме първата стъпка. Няма връщане назад. Можем да продължим само напред.

5

Светлината на превалящото слънце се простираше над улица „Сейнт Джеймс“, а самото то се подаваше иззад един облак и хвърляше неравномерни сенки, които като възлести пръсти се протягаха из алеите и се гърчеха досущ притаени котки по первазите и входовете. Брет прескачаше нагоре по две стъпала наведнъж и ефектът на мрачното му настроение можеше да се сравни по сила само със заплахата на Кайла. Да върви по дяволите. Последните два дни бе прекарал в тормоз над адвоката на Едуард, принуждавайки го да събере всички налични сведения за смехотворните й претенции, че е първородната дъщеря на херцога, и то законна. Още по-лошо — той току-що бе напуснал кантората на адвоката. Този глупак бе признал, че е запознат със случая, но не е счел за необходимо да го спомене, тъй като Фостин е подписала документ, с който се отказва от всякакви права.

Брет тихо изруга. За какъв дявол се мотаеше още тук, в Англия? Би предпочел да е в Америка, където беше мястото му. Девствените територии отвъд река Мисисипи бяха нови за Съединените щати, придобити с документ за собственост, подписан през 1803 г., и все още бяха почти незаселени. В последно време имаше спорове за граничната зона, към която предявяваха претенции испанците и отчасти Мексико. Дръзки американски авантюристи стремително навлизаха там, без да отдават значение нито на Испания, нито на Мексико.

Тексас. Подхождаше му. Напориста, необятна, дива природа — там имаше бъдеще за човек, който обича да рискува. Липсваше му. Липсваха му знойните сухи дни и парещата жега. Тук валеше почти всеки ден. Всеки проблясък на синьо небе бе равностоен на празник и слънцето дори не успяваше да изсуши земята, преди отново да завали.

Когато стигна игралната зала в Уайтс — проклета да е, тя дори знаеше, че той посещава това място — гневът му все още не бе стихнал. Бари Бейлър, виконт Кенуърт, четвърти син на третия граф Монтграмърси, го посрещна с вдигнати вежди и ехидна усмивка:

— Хей, Улвъртън. Някоя фуста се е опитала да те опитоми, а?

— Всъщност нещо такова — повечето време Брет се забавляваше с този младок, който бе остроумен и забавен, макар че имаше моменти, когато маниерът му започваше да го дразни. Бари притежаваше лустросания чар на своята класа, но без помпозната арогантност, която обичайно съпътстваше качествата на чистокръвните аристократи — едно преимущество в очите на Брет.

Бари тихо се изсмя:

— Бих искал да срещна жената, изкарала извън релси непоклатимия херцог. Впрочем тя жива ли е все още?

— Хуморът ти е неуместен. — Брет вдигна ръка, за да привлече вниманието на келнера, и взе малка чаша бренди, после пресече стаята. Димът се стелеше на кълба. Огромното помещение бе пълно с контета, които се тълпяха около облечените в зелено сукно маси или седяха отпуснати в меките дивани, а тези от известния кръг на Бю Бръмел, стояха край еркерния прозорец с лице към улица „Сейнт Джеймс“.

— Без съмнение преувеличих малко — съгласи се Бари с усмивка, но невъзмутим. — И въпреки всичко, говори се, че нямате навика да толерирате прищевките дори и на най-прекрасните представителки на нежния пол. Някои джентълмени ви завиждат точно за това, тъй като те самите са в незавидно положение, принудени да ги търпят.

— И вие ги наричате мъже? — Брет подигравателно вдигна вежда, а Бари се разсмя.

— Както винаги, улучихте в целта, Улвъртън. Осмелявам се да отбележа, че има хора, които не мислят като вас. Ще играете ли днес?

Брет сви рамене, отпи от питието си и сърдечно размени поздрав с лорд Олвънли, един от най-близките приятели на Бръмел, който спря до тях.

— Улвъртън, Бръмел даде знак, че има едно място на масата до прозореца — вежди те на Олвънли се вдигнаха в недоумение, че така лесно допускат херцога в отбрания кръг. — Вероятно кройката на костюма ви прави впечатление.

— Така ли? Нося го не заради стила, а защото се чувствам удобно в него. Радвам се, че познавачите го одобряват — развеселен, Брет се обърна и кимна на Бръмел, докато Олвънли продължи да си

проправя път към една от игралните маси. Добър избор, но играчите бяха прекалено вживени в ролята на аристократи, повече, отколкото на Брет му понасяше. Той ценеше острия като бръснач ум на Бю Бръмел и одобряваше стремежа му към чистота, макар че в някои отношения му се струваше прекалено претенциозен и свръхамбициозен в стремежа си да бъде арбитър по модните тенденции. Но самият Брет пет пари не даваше дали харесват дрехите му, или не. Не го интересуваше и как възприемат и него самия. Бари веднъж подметна, че самото отношение на Брет към тези неща допадаше на някои членове на висшето общество.

— Просто те са достатъчно арогантни, за да оценят някой по-арогантен от тях — отбеляза Бари с иронично свиване на устни и с очарователната си усмивка, която го спасяваше от ноктите на кредиторите му, за да не го хвърлят в затвора за неплатени дългове.

Бари се огледа нещастно наоколо и призна, че съдържанието на джобовете му не е на съответното ниво. С безгрижно свиване на раменете подхвърли:

— Опасявам се, че вчера вечерта прекалих с чашката и съм си забравил портфейла в Хейуърт. Тази вечер съм извън играта.

— Казвал съм ти и преди, че си твърде предпазлив. Ако си решил да рискуваш, играй така, сякаш богатствата на света са в джоба ти.

— Лесно е да го каже човек, който, изглежда, действително притежава всички богатства на света — рязко подхвърли Бари. — Дяволски е неприятно да му се налага на човек с шапка в ръка да моли баща си да му даде месечната издръжка предварително. Старият татарин седи върху балите с пари, сякаш чака да се измътят. — Бари замълча и вдигна поглед към Брет, изпълнен с явно любопитство. — Кажете ми истината, Улвъртън. Прини наистина ли дойде да моли за заем? В Лондон се носи мълвата, че той е изпратил човек при вас за това.

Брет отпи нова глътка бренди. Веждите му се вдигнаха въпросително над ръба на чашата и той впери поглед в Бари, от което младият виконт се изчерви и измърмори, че това наистина не е негова работа, но понеже е дочул…

— Прав сте. Не е ваша работа. Но вие знаете, че принцът и аз се познаваме, откакто той прояви силен интерес към развитието на някои

дейности в Ню Орлиънс. Що се отнася до заема, това беше просто дарение, което да финансира подобренията в красивия Брайтън.

— Не и павилионът! Грозна гледка! Изглежда така, сякаш храмът „Сейнт Пол“ е отишъл в Брайтън и е хвърлил хайвера си там. Така чух да казват. А работата едва е започнала, сигурно е успял да ви намери в момент на пълно благоразположение.

— Всъщност страдах от такъв махмурлук, че бях готов да дам двойно по-голяма сума, само и само да ме остави на мира този негов секретар с миша муцуна.

— И все пак не го приемам, дори да имах готови пари, които можеш да хвърлиш с лека ръка. Дори да имах сребърна мина в Америка, проклет да съм, ако дам и едно пени за тази китайска пагода в Брайтън.

Брет тихо каза:

— Инвестирах в принца, а не в поредната архитектурна аномалия.

Изумен от чутото, Бари цяла минута асимилира скрития смисъл на казаното, после широко се усмихна:

— Господи, никой не може да ви измами, нали?

— Пак тези ласкателства. — Брет се усмихна на Кенуърт. Разликата във възрастта им не бе голяма, Бари бе с четири години по-млад, но в житейски опит херцогът го превъзхождаше с десетилетия.

— Стилът ви на изразяване е отвратителен. Внимавайте, защото ще кажат, че твърде много ви влияе компанията, с която се движите.

— Няма да бъда котешка лапа, Улвъртън, не си го помисляйте дори. Не бих могъл да намеря по-добра компания.

— Не позволявайте това да се разчуе. Ще ви помислят за недодялан.

Кенуърт вдигна рамене:

— И по-лоши неща са казвали за мен.

— И за мен.

— Не и в лицето ви, не и след дуела с Ивършъм. За него последствията са най-сериозни. Макар да чувам, че просто е имал късмет. Един инч в обратната посока, и той е щял да бъде покойник.

— Неприятна мисъл — но, разбира се, това е малко вероятно. Рана в рамото не е фатална, ако правилно се погрижат за нея.

Кенуърт го погледна заинтригуван, после отмести поглед встрани и поздрави един от ловните си компаньони, преди да се обърне отново:

— Вие сте точен стрелец, но какво щяхте да правите, ако ръката ви бе трепнала? Ако бяхте простреляли фатално Ивършъм?

— Щях да приема смъртта му със задоволство, без съмнение. Какво друго очаквате?

Свивайки рамене, Бари изглеждаше смутен:

— По дяволите, имате железни нерви. Но дуелите сега са извън закона, знаете това.

— Всеки, който мисли, че да стреляш по човек, не е опасно, е пълен глупак. Ивършъм почти не ми остави избор. Опитах се да го предупредя, но той не ме послуша. Ще отидем ли в Артурс или Грейъмс за една прилична игра?

Бари се изненада, после се усмихна разбиращо:

— Предполагам, че е време да сменим темата. Най-добре е в Артурс, въпреки че остатъците от месечната ми издръжка са съвсем оскъдни и бързо ще приключа.

За съжаление Бари се оказа прав — парите му скоро свършиха и той отпадна от играта на карти. Брет откри, че съдбата е благосклонна към него и игра до късно. Отказа се, когато му дотегна, а и един от другите играчи бе толкова пиян, че престана да се държи рационално.

Той откри, че Бари го чака, отпуснат в един удобен стол, и това го изненада:

— Подремна ли, Кенуърт?

Още сънен, Бари сви рамене и се изправи на крака:

— Малко е късно да намеря файтон, който да ме откара вкъщи. Помислих, че можете да ми направите тази услуга, ако нямате други планове, разбира се.

— Нищо, което не може да почака.

— Господи! — простена Кенуърт, загледан накъде напред. — Това не е ли старият подлец Лорд Брейкфилд, граф Нортуик. Какво прави той тук? Твърде порядъчно е за неговия вкус.

Брет погледна нататък. Познаваше Брейкфилд. Беше го срещнал преди години и сега го харесваше не повече, отколкото преди. Носеха се слухове, че се занимава с незаконни и тъмни сделки. Лицето му бе

олицетворение на порока, белязано от дълбоките бръчки на разгулен и безпътен живот.

Бари изръмжа:

— Видя ни — погледнете — идва към нас. Как, по дяволите, да избегна срещата с него?

— Кажи, че си болен. Чувал съм, че Брейкфилд се страхува дори само от споменаването на тази дума.

— Подигравате се с мен. По дяволите. Този човек ме кара да настръхвам. Това, което се говори за него, е направо… чудовищно.

— Един от блестящите представители на английския елит. — Брет млъкна и зачака. Брейкфилд приближи и застана до тях, като леко се поклони.

Гъстите му вежди бяха вдигнати в леко учудване, надвиснали над впечатляващо безцветните очи, които съсредоточено ги разучаваха. Тънките му устни бяха присвити в ъгълчетата, сякаш току-що е чул шега, предназначена само за неговите уши.

— Улвъртън. Ето че отново се срещнахме. Доста време мина от последната ни среща. Съжалявам за баща ви. Той и аз извървяхме дълъг път през годините, нали?

— Не знаех, че познавате баща ми отблизо, лорд Брейкфилд.

— Така ли? Може би той никога не ви е споменавал, че за известно време имахме общ бизнес. Но това бе толкова отдавна. Аз претърпях големи загуби в инвестициите си и тогава по взаимно съгласие се разделихме.

— Много съм озадачен, че баща ми никога не ми е споменал за бизнес, свързан по някакъв начин с вас.

— Вероятно е искал да знаете само за успехите, не и за провалите. — Нортуик насочи поглед към Бари и присви очи:

— Охо, Кенуърт. Изненадан съм да ви видя тук, след като снощи стояхте до късно в Уайтс.

Лицето на Бари почервеня от гняв, защото графът намекваше за снощната му загуба на покер. Брет се намеси с провлачен тон, искаше да провокира графа:

— Странно е, че посещавате Уайтс вместо Брукс или Пиджън Хоул. Превъплъщавате се в ролята на тори?

Брейкфилд изсумтя и пренебрегна забележката на Брет за долнопробните комарджийски свърталища:

— Какво ви кара да мислите, че съм привърженик на вигите, сър?

— Средата, в която се движите. Всъщност нямам нищо против приятелите ви. Брауъм и Грей са изключително интересни личности, имат връзки в най-висшите кръгове на обществото. Приемете моите поздравления!

— Наистина ли? Странно. В наше време едва ли е похвално да бъдеш на страната на вигите. — Брейкфилд изпитателно огледа Брет, впил в лицето му безцветните си като стъкло очи. — Не мислех, че се интересувате от обичайните партийни пристрастия.

Брет вдигна рамене:

— Смятам, че бунтарският дух, а не следването на традициите определя пристрастията на днешния човек. Отхвърлям това, което за мен е неприемливо.

— Аха, така, както колониите отхвърлиха Англия. Разбирам. Това обяснява нещата. Да очакваме ли още бунтове?

— Отменете законите за зърното и се погрижете добре нахранените хора да не загубят склонността си да създават хаос и напрежение.

— Законите за зърното бяха въведени, за да поддържат цените високи и по този начин да не позволят Англия да бъде наводнена с евтино чуждестранно зърно. Миналогодишните брожения бяха глупави и безполезни. Един безполезен и напразен бунт на революционери, които не са наясно с политиката на правителството и законите, създадени за тяхно собствено добро. — Лорд Брейкфилд сви гъстите си вежди. — Да не би и вие да сте един от подстрекателите, които целят да отслабят позициите на правителството с помощта на празни приказки?

— А вие не сте ли един от тези, които печелят приказни богатства точно заради тези закони? Предпоставките са отлични — контролиране на вноса с цел да се запазят цените в Англия високи. Но това принуждава производителите да вдигат заплатите, което лишава работниците не само от работните им места, но и намалява възможностите им да си осигурят хляба, чиято цена е и по-висока. Забравихте ли какво доведе до трагедията във Франция? Ако масите бъдат обречени на глад и мизерия, те стават непокорни.

Брейкфилд отхвърли тази възможност с пренебрежително махване на ръка:

— Тук не е Франция. Наполеон намери достоен противник в лицето на Уелингтън при Ватерло. Англия държи здраво властта дори под ръководството на регента. Намирам, че идеите ви граничат с невероятното.

— Въпреки това тези закони трябва да бъдат анулирани, иначе рано или късно ще има нови размирици.

— Боже мой, нима всемогъщите мърльовци ще тръгнат да палят къщите ни? — Устните на Брейкфилд се свиха в подигравателна гримаса. — Осмелявам се да отбележа, че ние ще разберем за намеренията им по тяхната непоносима воня, която ще предшества тълпите дълго преди да сме ги видели с очите си.

— Улвъртън е прав — намеси се Бари внезапно. — Още не съм забравил размириците в Мидландс преди няколко години, бунтовете на лудитите, когато чупеха машини и всяваха ужас сред населението. Конни патрули трябваше да дежурят денонощно, за да ги задържат, и половината от северните провинции за известно време приличаха на военни лагери. Спомням си го добре. Последният бунт беше през 1812-а. Избухна заради безработицата и високите цени на хляба. Следващите, които ще въстанат, ще бъдат най-вероятно миньорите или тъкачите.

— Или шапкарите? Въоръжени с игли за шапки и опасни пера — Брейкфилд се изсмя неодобрително. — Сигурно вие, младите, ще бъдете разочаровани, ако Фрибърг и Трейър фалират и вие останете без енфие.

— Не правете грешката да ме причислявате към дендитата от вашия кръг, Нортуик.

Брейкфилд изненадан се намръщи и хвърли кратък изучаващ поглед към Брет, преди да вдигне небрежно рамене:

— Не. Никой не би ви определил като светски тип джентълмен. Колкото и опасно да изглежда само споменаването, все пак се осмелявам да отбележа, че вие все още не сте се отърсили от някои провинциални черти.

— Смятам, че те са по-добри от безотговорно лекомисленото поведение на някои хора. — Брет се усмихна в лицето на Брейкфилд,

който го гледаше студено. — А сега бих желал да ме извините, сър. Имам друг ангажимент и трябва да тръгвам.

Брет се обърна към Бари, който с омраза се взираше в лицето на Брейкфилд, и му предложи да го придружи за още една игра на карти.

— Леля ми ще бъде там, както и някои от тазгодишните дебютантки. Лейди Сефтън ще представи някои от своите протежета, които ще дебютират в обществото този сезон.

Брейкфилд с тих глас злобно отбеляза:

— За Бога, Кенуърт, намерете си богата съпруга, която ще спре посещенията ви при лихварите.

— Сър, ще пренебрегна оскърбителните ви забележки. — Бари пое дълбоко въздух, треперещ от гняв. — Ако упорствате, за мен това би означавало, че желаете да ме предизвикате на дуел.

— Гледай ти. Дали наистина съзирам огън под тази безлична фасада, младежо? — Усмивката на Брейкфилд показваше колко се забавлява. — Може би трябва да ви напомня, че докато вие бяхте все още в пелени, аз вече бях убил трима противници на дуел.

Брет предупредително сложи ръка на рамото на Бари:

— Не позволявай да бъдеш отдушник за злобата на Нортуик. Поради напредналата си възраст той вероятно е забравил добрите обноски.

Веждата на Брейкфилд се вдигна въпросително и безцветните му очи станаха две цепки:

— Улвъртън, не бихте желали да ме превърнете в свой враг, и то заради едно разглезено пале.

— Това, което не желая, е вие да ми казвате какво желая и какво не желая. — Брет се усмихна ехидно, когато забеляза явното изумление и гняв на графа. — Може да съм провинциалист, но съвсем не съм склонен да търпя грубиянските маниери на един стар развратник.

Лорд Нортуик се взираше студено в тях, докато напускаха игралната зала. Нощни сенки покриваха къщите на улица „Сейнт Джеймс“, където горяха запалени свещи и очертаваха светлинни квадрати от прозорците на клубовете, където се забавляваха членовете на висшето общество. Кенуърт почти пелтечеше от гняв, когато Улвъртън го качи в каретата, а лицето му пламтеше, червено като тапицерията, върху която се просна, като процеждаше през зъби:

— Проклет да е този безсърдечен негодник. Ще го предизвикам на дуел. Ще го направя, Улвъртън!

Брет не го беше грижа за Нортуик, но Бари бе толкова млад и избухлив, че би могъл да си изпати, ако не е достатъчно внимателен.

— Остави нещата да отшумят. Хората като Брейкфилд обикновено се самоунищожават.

— Не мога да чакам — лицето на Бари се сгърчи в заплашителна гримаса. Замъглената светлина на един от фенерите на каретата го освети косо и светлосенките зашариха по неспокойните черти. Брет забеляза, че изражението му говореше не само за наранена гордост. Той се намръщи.

— Има нещо повече от острите реплики, разменени тази вечер, Бари. Кажи какво е?

След като помълча притеснен и вперил поглед навън, Кенуърт кимна рязко:

— Има и друго. Политическите пристрастия на Нортуик просто ме дразнят. Това, което ме отвращава, са неговите странни вкусове.

— Странни? Като това, да носи парчета плат, закриващи белезите му от едра шарка?

— Не, имам предвид истински странности. Долнопробна история. Той винаги е бил похотлив и развратен тип, но слуховете често са преувеличени за някои мъже, особено за тези, които лесно си създават врагове. Нортуик вече има достатъчно врагове, но аз зная, че някои слухове за неморалните му постъпки съдържат истина. — Той извади кутия с енфие, посегна към нея, и отново я прибра, защото изведнъж си спомни подигравателната забележка на Нортуик относно зависимостта на младежите от тютюна. Наведе се напред въпреки силното люлеене на каретата по паважа и тихо каза. — Лорд Брейкфилд се гордее с възможностите си да си доставя млади момичета за своята колекция от проститутки.

— Имаш предвид против волята им?

— Понякога, макар че има отчаяни мъже и жени, които продават малките си дъщери на такива безчувствени злодеи като него. О, Господи, аз знам какво прави той, но не мога да го докажа!

— Бари, вместо да го усукваш, говори направо.

Той със стон се отпусна на седалката и опря юмрук в челото си:

— Млади момичета, Брет, малки момичета! Деца, едва излезли от пелените, малки момиченца със свежи личица и сладка невинност: четири-пет- или шестгодишни, те просто изчезват.

Брет се намръщи:

— Говориш за член на аристокрацията, Бари. Не че титлата може да направи човека светец, но той трябва да е наясно, че ще бъде държан отговорен за делата си. Би ли поел този риск?

— Какъв риск? Купуването на деца от потънали в бедност хора от Ковънт Гардън надали може да се счита за нещо необичайно в днешно време.

— Да, но за да работят като прислужници в кръчмите или като коминочистачи, или да разнасят млякото, но не и за целите, които твърдиш че преследва Нортуик — самото изражение на лицето на Бари показваше колко е отвратен и Брет поклати глава. — Ако това, което казваш, е истина, той трябва да бъде подведен под съдебна отговорност.

— От кого? От вас? От мен? Нямаме доказателства — той прокара пръсти през разрошените си къдрици, които падаха над челото и надвисваха над очите му. Небрежната прическа му придаваше абсурден младежки вид. — Няма нито едно доказателство, няма дори… тела… — нищо, в което да го обвиним.

— Откъде, по дяволите, разбра всичко това?

Бари имаше вид на болен. Съсредоточено наблюдаваше ръцете си, а бледата светлина на проблясващите улични лампи танцуваше със сенките по лицето му. Гласът му бе тих, почти шепот:

— Знам, защото бях там една нощ. Преди няколко месеца — бях напълно вкиснат, объркан, смазан — не знам защо се оказах там, нито как се озовах в неговата компания. Всичко е много смътно, но си спомням, че видях едно малко момиченце. Русо. Мъничко. Ужасено. Аз исках да му помогна, но, о, Господи! — Той затвори очи. — Когато се събудих, графа го нямаше и момиченцето бе изчезнало…

Гласът му замлъкна, а Брет се бореше с внезапното чувство на отвращение и погнуса от току-що чутото.

Незаконният бизнес бе едно, но перверзията на Нортуик съвсем надмина очакванията му. Не беше чудно, че младият Кенуърт го мрази така неистово.

— Ако това, което твърдите, е истина, може да се намери начин за обвинение срещу Нортуик.

Кенуърт се засмя тихо:

— Според мен той е син на сатаната. Никой досега не е успявал до го уличи в нещо, защото той е твърде предпазлив.

— Моето мнение е, че не е толкова внимателен. Ако беше, нямаше да ви покани да отидете с него. Хората, които са предпазливи, не осигуряват свидетели на нечестните си дела, освен ако и те не участват. Или държат устата си затворена.

Лицето на Бари пребледня още повече. Той обърна глава и се загледа в тъмния прозорец:

— Дължа му пари.

— Значи той мисли, че е купил вашето мълчание.

— Да — Бари отново прокара пръсти през непокорната си коса с напълно отчаян вид. — Той никога не пропуска случай да ми го напомни, както без съмнение вече сте се досетили от забележката му за лихварите.

— Колко му дължите? — Бари почервеня, устните му се свиха и Брет разбра, че сумата сигурно е значителна. Попита отново, този път по-рязко. — Колко, Кенуърт?

— Четиринадесет хиляди лири.

— Какъв глупак! Как, по дяволите, успяхте да задлъжнеете към човек като Брейкфилд с толкова много?

— Фаро — той вдигна рамене и ръцете му се свиха в юмруци, които задържа на коленете си. — Бях принуден да се унижавам пред него, докато отново мога да се появя пред баща си, за да ми даде авансово полагащата ми се годишна издръжка. Но баща ми отказа и с две думи ми даде да разбера, че е готов по-скоро да ме види в Танжер в Нюгейт, отколкото да ми даде дори и едно пени, за да плащам дълговете си от комар.

— Аз ще ви дам.

Бари впи поглед в него, а в тъмнината на купето очите му проблясваха, разширени от изумление.

— Улвъртън! Брет, о, Боже, никога дори не съм намеквал… не, не можете.

— Мога. Ще го направя. По-добре така, отколкото да позволим Брейкфилд да ви държи в ръцете си с този дълг. Аз мога да си го

позволя. Ако една млада госпожица беше намерила верния тон, щеше да получи голям дял от богатството ми.

Зашеметен, Бари се облегна назад върху плюшените възглавнички в каретата на херцога и поклати глава:

— Проклет да съм, ако пак не ме надхитрихте. Ето ме сега, напълно разорен, вие ми казвате, че ще направите това, което собственият ми баща отказа. — Смехът му прозвуча неестествено и силно. — Но аз не мога да приема, разбира се. Парите непрекъснато не стигат и скоро ще се наложи да ви избягвам, защото няма да съм в състояние да платя дълга си. Предпочитам да ви запазя като приятел.

— Аз не продавам приятелството си, Кенуърт дори и за четиринадесет хиляди лири — сухият тон на Брет привлече вниманието на младежа. — Предложих ви парите без никакви условия. Вземете ги. Уверявам ви, стига ми удовлетворението, че Нортуик няма повече власт над вас. Би било много приятно да видя лицето му в мига, когато се разплащате с него.

Бари тихо се засмя:

— Това може да се уреди. Ето го и моят дом. Но няма никакво парти с игри на карти, нали?

— Може и да има някъде другаде, но не и такова, което бих искал да посетя.

Развеселен, Бари поклати глава:

— Тогава да отидем във Воксхол? Мистър Джеймс Хук дава представление тази вечер и можем да наемем маса за вечеря.

— И да платим единадесет шилинга за две пилета, по-малки от юмрука ми, и парче шунка, по-късо от палеца ми? Това и котка не може да нахрани.

— Да, но ако трябва да призная истината, аз искам да видя мадам Саки. Тя ходи по опънато между две мачти въже, скача през запален китайски обръч и е облечена в оскъдни дрехи от сърма, обшити с пайети и пера — забележителна гледка според думите на някои.

— Ще оставя това забавление на вас, Кенуърт, аз имам друга уговорка.

Ухилен, Бари кимна:

— Със създание от женски пол, обзалагам се. Няма значение. Вторник вечер ще присъствате на бала, даван от лейди Съфтън, за да представите братовчедките си в обществото. Правилно съм разбрал,

нали? Или планирате, ако намерите начин, да се измъкнете от това задължение?

— Без съмнение ще се видим там, макар че предпочитам да гледам представлението на мадам Саки, отколкото да устоявам стоически цяла нощ на набезите на амбицирани майки, които ми натрапват грозноватите си дъщери.

— Горкият Улвъртън. Мъж с вашия ранг и богатство трябва да страда от време на време и така да даде възможност на някои от нас да се почувстват по-добре.

Отговорът бе наистина вулгарен и Кенуърт все още се смееше, когато каретата на Улвъртън потегли. Но не жена имаше предвид Брет за срещата тази нощ. Той даде указания на кочияша, който се обърна и озадачено го погледна:

— Сигурен ли сте, ваша светлост? Това е една доста западнала част от града, и…

— Сигурен съм. Един джентълмен ме очаква на ъгъла на улица „Лисъл“.

Улица „Лисъл“ не влизаше в маршрута на почтените английски джентълмени, но за целите на Брет бе напълно подходяща. Когато каретата спря, една сянка изплува от тъмнината на мръсна неосветена алея и се приближи към прозореца. Брет отвори вратата и мъжът, който се качи, внесе непоносима воня:

— Добър вечер, господарю.

— Намерихте ли информацията, която ми трябва, Уотли?

— Да не ме мислите за глупак, господарю? Пълен пакет.

Брет извади малка кесия, която изглеждаше доста тежка, и в мъждивата светлина от фенера видя как светнаха очите на Уотли и усмивка разтегли набразденото му лице, когато посегна към нея.

— Парите са вътре. О, не. Не и докато не кажете какво сте открили, мистър Уотли.

— Не съм загубеняк, който лесно може да се излъже. Не и Джони Уотли. Може вие пък да сте подходящ за това, седнал тук, лъскав като чисто нова монета — той се наведе напред и от него лъхна спарена миризма. — Бяхте прав, че документите много бързо са били продадени. Доставени са на един гаден граф, който ги е грабнал като топъл хляб.

— Знаете ли името на графа?

Ленивият провлачен глас на Брет накара Уотли да го стрелне косо с поглед и да вдигне рамене. После той кимна враждебно, доближавайки се до херцога:

— Брейкфилд.

— Брейкфилд. Сигурен ли сте?

Уотли се подсмихна:

— Не е ли дяволски ясно, че такъв симпатяга с каменно лице и очички като френско грозде би направил подобно нещо. Той е със сигурност и е затънал до шия. Здравата го е загазил. Говори се, че е наредил да откраднат документите и да му ги предадат. Взел ги е от един колониален пират и иска да ги задържи. Казват, че стрували милиони, макар да не ми се вярва.

Брет се усмихна и приближи кесията към нетърпеливата ръка на Уотли.

— Грешиш. За мен тези документи струват цяло състояние. Можеш ли да ги вземеш?

Уотли зяпна от изумление и бавно поклати глава:

— Да откраднa от опасен разбойник като графа? Ще увисна на въжето преди залез слънце.

— Не и ако имаш достатъчно пари, за да напуснеш Лондон. — Брет внимателно наблюдаваше как алчността и страхът се борят в душата му и улучи точно момента, когато Уотли се предаде. — Ще ти дам хиляда лири.

— Исусе! Тези бумаги значат много за вас.

— Те трябва да са…те са мои. За разлика от човека, в чиито ръце се намират в момента, аз имам достатъчно пари, за да си ги върна. Съгласен?

— Дявол да ме вземе. Готов съм да го направя, но ще ми трябва време.

— Една седмица.

— Една седмица! О, небеса, господарю, аз не мога…

— Две седмици тогава. Възможно ли е?

След кратък размисъл Уотли кимна:

— За такива пари няма как да откажа.

Брет се усмихна.

Брет се загледа през прозореца в дългата колона от натруфени карети пред дома на Сефтън и в изобилието от светлини, които обливаха пътя и входната врата. Беше светло като ден. Тихо изруга и когато Кенуърт го погледна, каза:

— Радвам се, че леля Беатрис и дъщерите й пристигнаха по-рано. Очертава се една досадна вечер и свръхизобилие от гости. Бих предпочел да съм в Уайтс. Там е доста по-спокойно.

— Да, но липсват представителки на нежния пол. Сефтън е наистина елегантен бал, не строг като Джърси или този на ужасяващата госпожа Дръмънд Бърел. Предполагам, че ще се насладим на истинска красота днес, а не на студенокръвни екземпляри.

Развеселен от критичната забележка, Брет нареди на кочияша да чака и последва Бари в прекрасния дом на лейди Сефтън. Вътре униформен лакей чинно се поклони и оповести пристигането му.

— Салонът е препълнен — обяви Бари. — Лейди Сефтън ще бъде наистина доволна, сигурен съм.

— Без съмнение — Брет зашари с поглед из тълпата с намерение да открие домакинята, да се представи на леля си и после да си тръгне. Мразеше такива събирания. Твърде много хора, твърде много преструвки. Хиляди свещи осветяваха фоайето, като оставим настрана кристала, среброто и златните накити, както и бляскавите отражения от искрящи бижута, украсяващи шиите и потрепващи на ушите на дамите.

Нетърпелив да открие лейди Сефтън и да се извини, че не може да остане, той се обърна рязко и заобиколи висока палма в саксия. Точно зад нея, с гръб към копринената облицовка на стената, стоеше стройна жена, заобиколена от тълпа почитатели. Проблесна небесносин плат, после руси коси, и тих смях привлече вниманието му. Когато един от мъжете се отмести, той я видя съвсем ясно.

Кайла Ван Влийт.

Брет стисна зъби. Непокорната измамница, облечена в прилепнала синя копринена рокля, която подчертаваше съблазнителната извивка на гърдите й, със сапфирени обеци и колие, с маниер и стил на истинска лейди. Само че той я познаваше по-добре. Дъщеря на уличница, тя бе заявила ясно намерението си да надмине майка си като куртизанка, която допуска до себе си само най-богатите…

Кайла се усмихваше, вдигнала извити вежди в леко учудване, загледана в един от мъжете, който й говореше с нескрито възхищение. Би трябвало обектът на нейното внимание да разбира каква е тя, но младият мъж продължаваше коленопреклонно да я ласкае. Това направо изкара Брет извън нерви… Да е проклета тази красива, примамлива уличница…

В този момент тя вдигна поглед от лицето на слабия блед млад мъж, който така разпалено разкриваше чувствата си, и синьозелените й очи срещнаха погледа на Брет. Полуусмивката, красиво очертана на устните й, замръзна, и за миг паника стегна хубавото й лице. Нямаше съмнение, че тя е изненадана от появата му там. Устните й се полуотвориха и ветрилото й от коприна и слонова кост се изплъзна от омекналите й от изненадата ръце. Това даде повод на младия мъж да направи още нещо за нея и той с подчертан ентусиазъм се наведе да го вдигне. Беше очевидно, че тя е много смутена от присъствието му.

Лека иронична усмивка изкриви устните на Брет, когато срещна погледа й. Той саркастично вдигна вежди, сякаш да й напомни, че знае коя е и какво представлява. Можеше да облече скъпи коприни и блестящи бижута, но под целия този изкуствен блясък и скъпи маскарадни дрехи щеше да си остане ненаситна авантюристка. Явно тя правилно разбра значението на погледа му и по бузите й изби червенина, а синьозелените очи заискриха още по-силно под гъстите тъмни ресници. Ужасно е, че тази красота можеше да крие такова двуличие. Но това беше факт. Нищо в Лондон не бе такова, каквото изглеждаше. Стените с пиластри криеха некачествено дърво или изронени тухли, а мъжете и жените криеха своето безчестие под пудра и грим.

Като Кайла Ван Влийт.

Все още загледана в него, Кайла позволи на младежа да постави ветрилото в протегнатата й длан. Ръката й леко потрепераше, но тя успя да възвърне самообладанието си, когато откъсна поглед от Брет и се съсредоточи отново към своя изпълнен с възхищение, кавалер. Брет не можеше да чуе какво говорят, но усещаше, че тя слуша по-разсеяно, отколкото би трябвало, думите на младежа. Той се усмихна. Тази нощ може би е най-подходящият момент да я накара да напусне Лондон.

6

Улвъртън. Тук. Можеше да бъде навсякъде другаде. И, изглежда, готов да убива. Защо ще присъства на това соаре у лейди Сефтън? Той нямаше вид на човек, който харесва подобни събирания… После си спомни рязката груба целувка и реши, че не може да сравни херцога с нито един мъж, когото познава. О, небеса, той приближава към нея!

Невиждаща, тя се обърна назад и попадна лице в лице с младежа, който неотлъчно я следваше почти от момента, когато пристигна с танте Селест и лейди Ръштън. Той я гледаше с надежда. Имаше приятно кръгло лице над сложно завързания шал на врата, а очите му бяха блеснали и искрени:

— Мис Ван Влийт… вие казахте, че ще танцувате с мен един от следващите танци?

Кайла примигна и се загледа по-внимателно в младия Харгрийвс, наистина много приятен, обаче твърде млад и прекалено ентусиазиран. Но точно той можеше да разсее напрежението й в момента, а тя имаше нужда от това.

Потупа го игриво по рамото със затвореното си ветрило, като се усмихваше закачливо:

— По-късно? Скъпи ми господине, аз съм съкрушена. Никога не съм мислила, че така можете да си играете с вниманието на една жена.

— Но защо, уверявам ви! Мис Ван Влийт, никога не съм мислил… — Той замлъкна, изненадан и огорчен, а Кайла се усмихна. Наведе скромно поглед и промълви:

— Мислех, че искате да танцувате с мен следващия танц.

— Разбира се! Аз… мислех, че е ангажиран. Да, окажете ми тази чест. — Той, изглежда, възвърна отчасти своето въодушевление и протегна ръка към нея, така както навярно са го обучавали учителите му по танци. Кайла докосна пръсти до ръкава му и му позволи да я отведе на дансинга, където се надяваше да се изгуби сред танцуващите изискани стъпки на менуета.

Питър, лорд Харгрийвс, бе син на богато семейство от аристократично потекло и лорд Туилби, неговият баща, много се

гордееше със сина си. А Питър беше твърде млад, една година по-малък от нея, — въпреки че изглеждаше още по-незрял. Кайла с мъка се въздържаше да не му каже, и то доста нетърпеливо, да се върне отново в обятията на бавачката си. Той бе наистина приятен, но прекалено пламенен и прилепчив за нейния вкус. А тя бе тук, защото Селест и Ондин бяха казали, че това е мястото, където трябва да бъде тази вечер. Одобрението на лейди Сефтън било равностойно на прием от страна на всички, осигуряващо достъп дори до поканите за бала в огромната зала на Олмак. Някои мъже вече наричаха Кайла Несравнимата, което по-скоро я забавляваше, отколкото вдигаше самочувствието й, макар че танте Селест се закле, че това наистина е признание за нейната красота и стил и само би помогнало.

А сега Улвъртън беше тук. Тук, където най-малко очакваше да го види, и то на соаре, където се очакваше младите дебютантки да бъдат представени пред обществото за техния пръв сезон. Може би си търсеше годеница?

Колко неприятно бе да вдигне поглед и да го види как разярено я гледа от другия край на залата. Това я караше да се чувства уязвима и странно неспокойна, останала без дъх, със свит на топка стомах, сякаш отново я бе целунал. Къде ли е танте Селест? Преди минути стоеше наблизо, отиде… може би за чаша пунш, дори Ондин се бе загубила някъде сред тълпата. Бяха я оставили съвсем сама и беззащитна. Тя е тук, за да довърши започнатото, а не да намери подходящ съпруг. Тук е, за да влезе в кръговете на аристокрацията, където се движи високопоставената вдовица на херцога. Нейна светлост трябва да обърне нещата в нейна полза, Кайла бе сигурна в това. Херцогинята искаше да омъжи дъщерите си и би направила всичко възможно, за да избегне дори и намек за скандал. Затова тихомълком би й платила щедро.

Кайла се усмихна разсеяно, когато Харгрийвс я настъпи леко и се извини за неловкостта си, и му позволи отново да я въвлече в танца. Краката й сами следваха ритъма, докато съзнанието й бе заето с по-важни проблеми.

Изнудване. Противна дума и още по-противна действителност, а на моменти тя имаше усещането, че е въвлечена в точно такава ситуация. Но наистина ли бе изнудване, когато единственото, което искаше, бе семейството на баща й да признае правата й? И да отдаде

признанието на Фостин, отказано й приживе. Маман е мъртва, но ако семейството на Едуард Ривъртън признае, че той е имал законен брак с нея, тогава ще бъда удовлетворена — това ще бъде един вид възмездие за всичко, което са й сторили…

Съмненията на Кайла изчезнаха, когато отново си спомни подигравателния намек на Улвъртън, че майка й може да се е заблудила за името на бащата на детето си. Разбира се, че всички средства са справедливи, когато тя трябва да постигне целта си. Как би могло да не бъде след всичко, което са сторили на Фостин.

Когато танцът свърши и младият Харгрийвс я отведе отново при кръстницата й, Улвъртън не се виждаше никъде за радост на Кайла. Тя се отпусна и прие чаша пунш, поднесена от почитателя й, преди Селест да го изгледа красноречиво в знак, че е време да ги освободи от присъствието си.

— Не е прилично един мъж да обръща твърде много внимание на една дама — отбеляза тя, когато Харгрийвс със съжаление напусна тяхната компания. — Ще тръгнат слухове, а на този етап не можем да си позволим да започнат клюки по твой адрес…

Кайла стисна силно ръката на Селест, която млъкна стреснато…

— Той е тук, лельо.

— Той? Тук? Кой?

Кайла леко се усмихна на недоумението на Селест, но бе твърде нервна, за да си позволи по-голяма веселост или смях, което несъмнено веднага би привлякло вниманието към тях. С удивително спокоен глас, учудил дори самата нея, тя тихо отговори:

— Улвъртън.

— Тук? Боже мой! Не и Улвъртън. Господи! — Тя рязко разтвори ветрилото си, и размаха усърдно цветната коприна с дантела със силни отсечени движения. — Какво ще правим?

— Ще го отбягваме. Той има твърде заплашителен вид и не мога да позволя да вдигне скандал, който може да разруши всичките ми шансове да постигна каквото искам. — Кайла пое дълбоко въздух, за да се успокои. Беше истина. Улвъртън наистина имаше заплашителен вид, вгледан в нея с тези метално сиви очи, пронизващи я като стоманена кама. Красивото му лице бе иронично и подигравателно, и арогантно едновременно. Мрачното му изражение говореше само едно — отрицание. Бе необичайно мъж да има толкова тъмна кожа и коса и

толкова светли очи. Аномалия. Странност. Може би наистина е син на индианка, както се говореше. Би могъл самият той да е туземец, защото наистина се държеше като варварин. Господи! Защо губеше самообладание само при мисълта за този мъж? И от спомена за целувката му. Тя губеше разсъдъка си в негово присъствие, а в момента нямаше нужда да се създава компрометираща ситуация.

Измина цял час, а той не се виждаше никъде и Кайла с надежда си помисли, че сигурно е напуснал бала и се е върнал към разните злокобни места, които често посещава. Последната седмица бе чула много да се говори за Улвъртън, най-вече на следобедните чайове. Тогава жените споделяха полушепнешком интересни скандални подробности за почти всички по-значими личности в Лондон. И най-вече за Бретън Колби Банинг, херцог на Улвъртън, който се оказа любима тема. Говореше се какво ли не и слуховете бяха един от друг по-невероятни.

Например имал любовница и съвсем скоро й е поднесъл като подарък прекрасна малка къщичка в провинцията и едно приятно писмо за сбогом.

— Ужасно студен начин да се прекъсне една връзка според мен — бе въздъхнала лейди Уорбритън — колкото и безперспективна да е била. Разбира се, херцогът е от колониите, а вие знаете, че маниерите им не са на висота. Макар че е роден в Англия и е наследил такова голямо състояние…

— Но, разбира се — Амелия Линуърт веднага се намеси, а острите й черти потръпваха от възбуда, — той е толкова красив, толкова загадъчен — няма никакво значение дали майка му има аристократическо потекло, нали? А тя остана в Лондон само докато роди, и тогава казваха, че е някаква туземна принцеса в Америка. Но майка ми смяташе всички от този континент за груби и невъзпитани. Това се говореше само шепнешком и зад гърба на Колби Банинг, защото той не би оставил ненаказан дори и намек за обида. Участвал е в много повече дуели, отколкото е обичайно. А сега чувам, че синът му е като баща си — избухлив и опасен. И двамата са съвсем различни от покойния херцог, който се интересуваше само от бренди и покер…

Когато заговориха за Едуард Ривъртън, някой си спомни, че Селест бе приятелка на злочестата Фостин и бързо смениха темата. Кайла не мислеше, че още дълго може да издържи да слуша за

Улвъртън. Не беше ли достатъчно неприятно, че той не жали средства, за да се погрижи братовчедките му да имат успешен дебют този сезон? Само по-големите две, защото малките трябваше да почакат, преди да се появят в обществото. Неговите братовчедки — нейните доведени сестри. Дали се питаха коя е тя? Дали изпитваха любопитство към жената, която е била изоставена от баща им? Или вярваха на лъжите, че е незаконно дете и предявява претенции към богатството на баща им без никакво основание? Тя се опита да не мисли за това. Наложи си да не се вълнува от факта, че те явно не искаха да я срещат и въобще не проявяваха интерес към нея като сестра. Те бяха заедно, и майка им бе с тях, а тя си нямаше никого освен танте Селест…

— Графиньо Дю Боа — мек глас измърка до Кайла, като я върна отново към действителността и тя видя елегантен мъж до Селест, — толкова се радвам да ви видя отново. Била сте извън Лондон за известно време, доколкото разбрах.

Ветрилото на Селест разсичаше въздуха с отривисти движения, а гласът й бе резервиран:

— Да, милорд, неотдавна се върнах в Англия заедно с кръщелницата си.

— Точно навреме за сезона, доколкото виждам. А до вас стои наистина очарователна дебютантка. Тя също ли ще бъде представена в обществото? — Той се усмихваше, но в усмивката и в странно безцветните му очи се четеше злонамереност, която накара Кайла да се почувства неловко, когато кръстницата й отговори:

— Бих желала да ви представя своята кръщелница, мис Ван Влийт. Кайла, това е лорд Брейкфилд, граф Нортуик.

— Кайла? — Нортуик повдигна гъстите си вежди, надвиснали над мътните му очи, и за момент те силно засияха и почти оживиха лицето му.

— Необичайно име. Много рядко срещано, но ми се струва, че съм го чувал и преди.

Кайла му позволи да вземе ръката й и да я целуне, като с облекчение благодари на Бога, че е с ръкавици, защото мисълта за допира на устните му до кожата й бе отблъскваща. Непонятно защо този мъж я караше да мисли за неприятни неща: тъмни сенки, дрезгав глас, усещане за странно гадене и дъх на кисело вино.

Тя оттегли ръката си толкова бързо, колкото позволяваше доброто възпитание, кимна му любезно и тихо отговори на поздрава му. Висок малко над среден ръст, той бе впил поглед в нея. На устните му трептеше надменна усмивка, която превръщаше устата му в една рязка линия.

— Вие сте изключително привлекателна, мис Ван Влийт. Това сигурно е семейна черта, защото вашата кръстница за дълго бе красив аксесоар на лондонските светски събирания.

В тона и в думите му се четеше злоба и Селест видимо се стегна, а очите й загубиха мекия си блясък:

— Много сте любезен, милорд. А сега, ако ни извините, вече става късно и трябва да открия лейди Ръштън, която сигурно все още ни търси.

— Да, наистина. — Погледът на лорд Брейкфилд отново се насочи към Кайла и се задържа много по-дълго, отколкото тя би могла да издържи без напрежение, а слабата усмивка все още трептеше на устните му. — Значи мис Ван Влийт е новата ярка звезда, чиято поява бе обещана от лейди Ръштън пред нас, преситените ергени, преди повече от две седмици. Тя обяви, че Несравнимата ще дойде тази вечер. И ето, вие сте тук.

— Не зная дали съм несравнима, ваша светлост, но със сигурност съм тук. Но ако не се представя на лейди Сефтън, съмнявам се, че отново ще бъда поканена, затова моля да ме извините…

Този път той не протестира, а само леко се поклони. Но Кайла усещаше погледа му, впит в тях, докато се отдалечаваха. Селест здраво я бе хванала за ръка, сякаш се страхуваше, че ще я дръпнат отново назад.

Кайла леко потръпна:

— Бррр! Какъв ужасен мъж! Направо разтърсващ, нали?

— Наистина. — Думите на Селест прозвучаха сериозно. — Не ме е грижа за него, но не е разумно да отблъскваме влиятелен човек като Нортуик. Той има навика да си отмъщава и за най-малката обида, била тя истинска или въображаема.

— Но какво толкова би могъл да направи?

— О, дете, ти трябва още много да учиш какво могат да направят с нечий живот мъжете, които имат власт. Бедната ми Фостин сама се убеди в това… Е, добре. Тази вечер няма да мислим повече за това,

има други важни неща. Погледни, всички тук са толкова весели. Трябва да намериш лейди Сефтън, защото тя наистина бе много любезна и е особено нетърпелива да те види, след като Ондин й наговори толкова хубави неща за теб. Това може да се окаже първата ти стъпка във вярната посока. Само ако можеше да получиш една добра сума от Улвъртън, за да имаш прилична зестра, аз вярвам, че би могла да имаш всеки, когото пожелаеш, от подходящите свободни мъже. Много от тях са тук тази вечер. О, погледни, един от любимците ми! — Селест стисна ръката на Кайла, като й посочи избраника си: висок русокос млад мъж с красиво лице и привлекателна усмивка, който стоеше близо до вратата. — Това е Бари, лорд Кенуърт, не просто наследник на баща си, графа, а един наистина приятен младеж. Винаги съм го намирала за възпитан, откровен и малко ексцентричен понякога. Е, младите мъже трябва да изживеят младостта си, а един ден Кенуърт ще се превърне в добър съпруг и жена му ще е щастливка. И кой знае, може един ден да стане наследник, в случай на ужасен инцидент или смъртоносна заразна епидемия…

Кайла тихо се засмя:

— Сигурно си сбъркала призванието си, лельо. Може би, ако ти се бе погрижила за брака на Прини, той нямаше да е толкова нещастен сега, а и кралят нямаше да е толкова притеснен.

— Съмнявам се. Принцът е много упорит, а кралят е безкомпромисен. Очакваше се трагедия, но никога не съм си представяла такъв край: кралят заключен като невменяем, а принцът регент — нехранимайко. Хайде ела, нека поговорим, обърнати в тази посока, и може би Кенуърт ще ни забележи. Не говори, докато не му бъдеш представена, и бъди напълно безразлична. Това винаги изостря интереса на мъжете.

Не беше трудно да се прави на безразлична, защото той не я интересуваше. Не че Кенуърт не бе достатъчно приятен, но Кайла не можеше да забрави присъствието на Улвъртън, макар че той не се виждаше наоколо. Може би си е тръгнал?

Когато приближиха Кенуърт, Селест спря, а той дръпна някого, за да го представи. За момент Кайла помисли, че е Улвъртън и сърцето й подскочи от напрежение. Нещо по-лошо — оказа се херцогинята, а бедният Кенуърт ги представи една на друга, сякаш никога не са се

виждали. Кайла срещна студения поглед на знатната вдовица, и инстинктивно вдигна брадичка като отговор на презрението в него.

— Не продължавайте, лорд Кенуърт — спря го херцогинята ледено. — Вече съм срещала мис Ван Влийт и за мен това беше едно неприятно преживяване.

Кенуърт ужасен погледна херцогинята, после танте Селест с широко отворени очи.

— Можете само да съжалявате, ваша светлост — Селест се намеси спокойно. — Моята кръщелница бе наречена Несравнимата, както знаете — чест, оказвана само на малцина. Вашите дъщери тук ли са тази вечер? Напоследък чувам твърде малко за тях.

Това бе коварна обида и херцогинята замръзна, а в очите й, насочени към Селест, проблеснаха светкавици.

Нелепата ситуация направо вцепени Кайла, а точно в този момент Улвъртън се появи зад тях.

— Добър вечер, лельо Беатрис. Виждате, присъединявам се към вас, както обещах. Отново се срещаме, мис Ван Влийт — той се обърна към Кайла и я огледа от главата до петите. Тя се чувстваше така, сякаш я съблича с поглед и едва сподави импулса си да кръстоса ръце пред гърдите си.

— Да, ваша светлост. — Тя видя учудения поглед на Кенуърт и чу Селест да казва със слаба въздишка: „Съжалявам, че не можем да останем, защото…“

— Глупости — без да сваля очи от Кайла, той собственически хвана ръката й и я придърпа към себе си. — Вярвам, че вашата кръстница разрешава един танц с мен.

Селест издаде някакви нечленоразделни звуци и се взря в Кайла с широко отворени очи:

— Аз… аз.

— Ваша светлост, грешите — сърцето на Кайла биеше толкова силно — струваше й се, че заглушава думите й. Но явно не беше така, защото той клатеше отрицателно глава, а на устните му трептеше тази едва загатната странна усмивка.

— Не мога да направя подобна грешка, мис Ван Влийт, понеже рядко танцувам.

Заеквайки, тя се опита да протестира, но преди да може да направи каквото и да било, той я беше отвел на дансинга и на нея не й

оставаше нищо друго, освен да следва стъпките му, ако не искаше да рискува — можеше да й направи сцена, която би я поставила в неловко положение пред всички. Ядосана и ужасно смутена, тя усети как ръката му обхваща талията й и осъзна, че оркестърът свири валс. Валс. Защо не менует или нещо друго, каквото и да е? Тя трябваше да търпи ръката му около себе си през цялото време, а телата им бяха толкова близо, че беше трудно да си поеме дъх. Или поне така го чувстваше, макар приличието да изискваше двойките да спазват дистанция, ако не искат да бъдат одумвани за неприличен танц. Съвсем отскоро валсът бе въведен и одобрен от почтеното общество. В Омакс, с техния закостенял дух, все още не разрешаваха да се свири валс. Тук регентът го беше наложил, давайки благословията си, и сега той бе най-популярният танц във висшето общество. Дансингът бе пълен с двойки, които се въртяха под хилядите свещи в полилеите, поклащащи се на тавана — беше горещо и задушно.

Вдървено, без обичайната грация и удоволствие, с които танцуваше валс, Кайла отвърна глава от Улвъртън, докато следваше стъпките му. Той се движеше леко, грациозно и уверено. Леко я придържаше, но тя чувстваше могъщото въздействие на тялото му. Не бе сложил никакъв парфюм, както повечето джентълмени, и от него лъхаше свежест, а костюмът му бе семпъл, но безупречен, което показваше наистина добър стил. Но това сякаш влошаваше нещата.

— Когато се видяхме за последен път, бяхте много по-приказлива, мис Ван Влийт. Тази вечер няма ли какво да ми кажете?

— Нищо, което би могло да ви заинтригува, ваша светлост.

Брет се засмя тихо, но с омраза, подигравателно.

— Бях прав. Вашият блясък е само фалшиво покритие. Зад красивото ви лице, под стилните дрехи бие сърце на лека жена.

Тя го погледна и гневът й я накара да изрече:

— Позволявате си да говорите с мен така, сякаш съм от изоставените ви любовници. Няма да търпя това!

— Няма? — Той я завъртя около себе си, притискайки я много по-силно от допустимото, докато тя не почувства топлината на силното му мускулесто тяло като пламък, който я обхваща и отнема дъха й и я изгаря отвътре. Ръцете му я притиснаха предупредително.

— Мисля, че ще изтърпите всичко, което имам да ви кажа. Нямате избор, не и ако наистина възнамерявате да поддържате

смехотворните си претенции. В крайна сметка ще изгубите всички надежди да осъществите желанието си, ако направите сцена тук. Уверявам ви, че моята репутация няма да пострада, но вашата — със сигурност.

Тонът му сега бе гневен и той я притискаше твърде силно, така че тя почти не можеше да диша или да мисли. Увисна на ръката му като парцалена кукла, докато той я въртеше в такт с музиката по лъскавия под и звуците на Моцарт изпълваха въздуха с напрежение. Всичко наоколо се разми пред погледа й: музиката, скандализираните погледи отвред. Защо го правеше?

Като наведе глава, той процеди през зъби:

— Ако имаш някакви намерения да използваш Кенуърт — предупреждавам те, той ми е приятел. По-скоро ще те направя своя любовница, отколкото да позволя да разрушиш живота на почтен млад мъж като него.

Това бе толкова далече от истината — значи веднага бе решил, че тя може да предпочете да бъде любовница, а не съпруга. Кайла изостави добрия тон и любезността:

— Вие сте надут и арогантен глупак — изсъска. — Предпочитам истински джентълмен, а не първобитен варварин и туземец без никакви маниери. Свободна съм да избирам и мога да се закълна, че никога не бих избрала да бъда ваша любовница.

Стоманено-сребърните му очи проблеснаха заплашително, когато наведе поглед към нея.

— Никога е разтеглива думичка. Не се заричайте в неща, които не може да изпълните.

— Това обаче е сигурно. Освободете ме. Отказвам да продължа този фарс и искам да се върна при кръстницата си.

— Много добре.

Кайла вървеше с високо вдигната глава, като пренебрегваше любопитните погледи на хората наоколо. За радост музиката спря точно когато напуснаха дансинга. Хората се отдръпваха да им направят път — бижута проблясваха и прозвънваха при всяко тяхно движение…

Само Селест все още стоеше до Кенуърт и тревожно се взираше в тях, като с нервно движение отваряше и затваряше ветрилото си. Тя изглеждаше красива в копринената си зелена рокля със смарагди, които проблясваха на ушите и около шията й. На устните й

потрепваше нервна усмивка, докато чакаше Кайла и херцогът да стигнат до нея.

Но когато ги доближиха, Улвъртън издърпа Кайла покрай кръстницата й и Кенуърт. Пръстите му се впиха още по здраво в ръката й, когато тя се спъна и се дръпна от него, а гласът му прозвуча тихо и подигравателно:

— Съдействайте ми, мис Ван Влийт. Освен ако не искате да станете за посмешище на всички, които после ще се забавляват и ще разказват случката по време на следобедния си чай. Добър вечер, милорд, моля, направете ни път, на дамата й прилоша и има нужда от чист въздух, благодаря. — Главата му се наведе към Кайла, когато тя отново опита да се отдръпне, и устните му почти опряха ухото й. — Това беше лорд Олвънли, известен със слабостта си към светските клюки. Искаш ли името ти да се споменава във всеки дом в Лондон до утре сутринта? Не! Тогава престори се, че ти е зле и се дръж за ръката ми, за да запазиш това, което е оцеляло от репутацията ти.

Бясна, Кайла разбра, че той е прав и се отпусна в ръцете му, така че той почти трябваше да я носи. Когато излязоха на верандата, полумесецът осветяваше с бледа светлина върховете на дърветата и огромните каменни вази за цветя, подредени върху парапета. Тя се отдръпна и после, вбесена, се обърна към него.

7

Лунната светлина посребряваше косите му и се отразяваше в зениците му и от това той придобиваше призрачен вид. В него нямаше и намек за съчувствие или загриженост, само безмилостна решителност. Кайла потрепери — хладният нощен въздух я караше да съжалява, че не е с наметало въпреки етикета, който повеляваше, че в името на модата в момента по-приемливо е дамите да треперят от студ, вместо да са топло облечени. Защо продължава да я гледа по този начин? Свирепата настойчивост на погледа му караше ръцете й да треперят и тя дишаше на пресекулки. Не за пръв път бе склонна да повярва, че майка му наистина е една от онези примитивни американски туземки, за които се говореше, че са диви и необуздани… Кайла с усилие изправи глава и гласът й прозвуча рязко.

— Не одобрявам високомерния ви опит да…

— Млъкнете.

Грубата заповед я стресна и тя премълча думите, които бе готова да изрече в яда си. Той бе с гръб към отворените врати на залата. Лицето му се осветяваше от фенерите и от лунната светлина. Тя се взря в него с присвити очи, внезапно уплашена от това, което би могъл да каже или да направи.

Той отвърна студено на погледа й и присви очи:

— Така е по-добре. Ако си спомняте, предложих ви да напуснете Лондон. Сега настоявам. Няма да позволя да доближите вдовицата на херцога на публично място. Нито ще позволя да простирате пипалата си към наивни млади мъже като Кенуърт. Твърде рисковано е да ви допусна до лековерни младежи, които няма да могат да различат истинската ви природа, скрита под пудра и грим.

Шокирана, почти заекваща от гняв, Кайла не можа да въздържи гневния си изблик:

— За щастие очевидно ви липсват маниери и това много ме улеснява да ви кажа точно какво е мнението ми за вас и за смешните ви определения. Наистина ли се мислите за много по-добър от мен? Имате повече пари, но нямате добро възпитание и това личи от пръв

поглед. Много е забавно, като си помисли човек, че точно вие поставяте под въпрос моето потекло, когато вашето… не, не си и помисляйте отново да ме сграбчите, защото само ако ме докоснете — ще крещя, докато цял Лондон дойде на верандата!

Като ругаеше тихо — тя бе чувала подобни думи, но не и от устата на мъже, които наричаха себе си джентълмени — Улвъртън протегна ръка и хвана ръкава на тънката копринена рокля. Платът се разпра с рязък звук, когато тя се дръпна. Пръстите му се впиха в ръката й.

— Мислите, че ми пука дали ще пищите? Никак. Но вдовицата на братовчед ми може да изпадне в неловко положение. Няма да позволя да застрашите шансовете за добър брак на братовчедките ми повече, отколкото вече успяхте с глупавите си претенции. Предупредих ви, мис Ван Влийт, а вие не се вслушахте в думите ми. Сега ще стане както аз искам.

Тя трепереше от нощния хлад, потресена от ставащото, а той здраво стискаше ръцете й под мишниците. Пръстите му бяха като железни скоби, които я обездвижваха. Въздухът бе изпълнен с лекия сладък аромат на цветя, а зад гърба му се виждаха светлините от залата и движещите се фигури на танцуващите гости под звуците на мелодия от Лист. Осъзнала, че съвсем наблизо има много хора, тя възвърна самообладанието си и твърдо посрещна гневния му поглед:

— Нямам намерение да правя каквото вие искате. — Тя трябваше да крещи, би трябвало да нададе писък, защото той я гледаше гневно с остър като стомана поглед, със стиснати устни, и тогава осъзна, че е пропуснала момента. Той реагира светкавично като змия, която напада. Привлече я с едно движение към себе си и яростно впи устни в устните й, като я остави почти без дъх. В целувката му липсваше нежност, в желанието му нямаше топлина, а само невъздържана страст, която изгори устните й и замая главата й.

Обезсилена, Кайла се опита да го отблъсне, но той не помръдваше, целият изтъкан от здрави мускули, неподвижен и непоколебим.

Странно, но тя усети как тялото й запламтя от тази страстна прегръдка, а в същото време я облъхна хладината на вятъра и изненадата от собствената й реакция. Разтрепери се от противоречивите си чувства и усещания. Обхвана я слабост и главата й

бе напълно замаяна. А той я притискаше силно и я целуваше почти свирепо. Устните му изгаряха устата й, бузите й, после шията й, когато тя отпусна глава безсилно назад.

Господи, какво правеше той? Ръцете му бяха топли и толкова груби. Изобщо не бяха гладки, меки ръце на джентълмен, а невъздържани и необуздани, когато галеше тялото й, смъкнал тънките презрамки на роклята и мачкащ гърдите й, покрити само от тънка шемизета. Хладният въздух и горещите му ръце обхващаха почти откритите й гърди. Той погали с палец набъбналите, покрити с тънката коприна, зърна. Главата й бучеше от напрежение и странна слабост. Бе неспособна да направи и едно движение, да го отблъсне или поне да изрази желание да спре действията му.

Улвъртън тихо се засмя. Устите му все още бяха на шията й, а топлият му дъх галеше кожата й. За неин ужас той се наведе още по-ниско и близна върха на гърдата й, която сякаш избухна в пламък. Тя потрепери и се вкопчи в него, за да запази равновесие.

Със слаб, едва доловим глас, който прозвуча странно и необичайно дори за нея, тя успя да изрази протест:

— Не можете да направите това…

— Мога. — Устните му се придвижиха към ухото й, а гласът му прозвуча нисък и провлачен. — Ще го направя.

— Не… — прозвуча по-скоро като стон, а не твърд протест, както Кайла възнамеряваше. Опита се отново да го отблъсне, като го заудря с длани. После се притисна към стената за опора, защото той неочаквано я освободи. Загубила равновесие, тя замря, почти нищо не виждаше от косите, разпилели се по челото й. Протегна трепереща ръка и отметна русите кичури от очите си, впила поглед в него, докато се опитваше да оправи раздраната си рокля, а движенията й бяха затруднени от ръкавиците. Лицето му изразяваше мрачна решителност и тя поклати бавно глава:

— О, не…

— О, да. Не търпя да ме заплашват и реших да сложа край на всичко това — той отмести ръката й и дръпна нагоре роклята й, за да я покрие отново. — Идвате с мен, мис Ван Влийт — не ме е грижа за последствията. Повярвах във вашия блъф.

— Блъф? — Прозвуча глупаво и неестествено като ехо на думите му. Тя поклати глава. — Не зная за какво говорите.

— Много добре знаете — той завърза панделката на рамото и с такава вещина, сякаш правеше това всеки ден. — Обявихте, че сте готова да се продадете. Така се случи, че аз съм на пазара в търсене на нова любовница. Вие, разбира се, можете да ми откажете, но не мисля, че ще го направите. Нюгейт е твърде неприятно място.

— Ню…затвора? Вие сте луд. Нищо не съм направила.

— Може би съдът ще застане на ваша страна, но много се съмнявам в това. Склонен съм да вярвам, че ще ми повярва, когато с херцогинята му разкажем как сте се опитали да ни изнудвате. Е, това може да разстрои леля Беатрис, но така няма да ви позволим да продължите с машинациите си. Обърнете се. Каретата ни чака там, отстрани.

Безмълвна, Кайла без протест се остави да бъде отведена през верандата към страничните стълби, които водеха към единия край на къщата. Над красиво оформените храсти се виждаха силуетите на редици от карети със запалени фенери. Входът и алеята бяха ярко осветени и наоколо се движеха фигури, лакеи в най-различни ливреи, цвилеха коне. Звучеше приглушен човешки говор, по паважа трополяха колела, копитата стържеха по облите камъни. Миризми на конски тор, парфюм и сладък дъх от цветята в градината се сливаха в едно с целия шум и движение и създаваха невъобразим хаос, който я зашемети.

Но като възвърна самообладанието си и видя приближаващата карета, от която слезе кочияш и отвори пред тях вратата, осъзна намеренията на херцога. Безпаметната слабост, която я бе обхванала, моментално се изпари. Тя се освободи ужасена от ръката му.

— Не е възможно да искате това. Няма да дойда!

Улвъртън гневно я изгледа и преди тя да може да реагира, взе я на ръце, наведе се напред и я внесе в каретата. Просната върху луксозните възглавнички, тя бързо се съвзе. Купето леко се залюля, когато той се качи след нея, а тя грабна дръжката на вратата, преди да се е затворила. Ръката на Улвъртън я прихвана през кръста и я върна отново на седалката срещу него.

— Изборът е ваш, мис Ван Влийт. — Гласът му бе тих, но леденостуден. — Или идвате с мен, или отивате в Нюгейт. За вашата кръстница ще бъде още по-тежко, защото тя е вече стара, но…

— За какво намеквате?

— Затвор. Изнудване. Френска емигрантка в заговор с незаконната дъщеря на братовчед ми. Целта е да измъкнат с измама пари от мен. Да продължавам ли?

— Не — прозвуча като сподавен шепот. Тя пое дълбоко въздух, за да успокои ритъма на сърцето си, като се опита да не мисли за нищо. Защо се чувстваше като животно, заловено в капан? Макар че нямаше голям опит в обществото, тя знаеше достатъчно, за да прецени значението на заплахите му. Дори и намек за подобен скандал бе достатъчен, за да разруши не само нейния живот, но и този на Селест, а може би и на лейди Ръштън. Можеше ли да поеме такъв риск? А сега можеше ли да рискува и да отиде с него по този начин?

Тя погледна през прозорчето и видя жадни за сензации лица, които ги наблюдаваха от широката веранда. Веднага осъзна, че репутацията й бе напълно разрушена.

Лорд Олвънли стоеше на третото горно стъпало и се взираше в каретата на Улвъртън. До него в напрегната поза стоеше лорд Брейкфилд, а устните му бяха ехидно присвити.

Когато Кайла ужасена се обърна към херцога, той само вдигна вежди и заповяда на лакея да затвори вратата. Тя хлопна с решително щракване и така запечата окончателно съдбата и бъдещето й. Каретата се люшна и потегли, като се отдалечаваше все повече, и повече е от соарето у лейди Сефтън. Тя се отпусна назад върху възглавниците и се загледа в строгото му лице с безкомпромисно изражение.

— Господи! Какво направихте с мен?

Въпросът й застина във въздуха, зареден с недоумение и страх, изразяващ молба и обвинение едновременно. Той вдигна рамене:

— Само това, което искахте. Нали тази цел преследвахте през цялото време? Богат покровител? Сега вече имате такъв. До утре сутринта цял Лондон ще е научил, че вече сте под моя закрила и никой няма да посмее да ви доближи. Ако имате дългове, които ви тревожат, аз ще се погрижа за тях. — Той протегна дългите си крака и коленете му опряха в седалката до нея — жест на интимност, който красноречиво говореше за намеренията му. Светлината от фенерите, която проблясваше през прозорците на каретата, хвърляше върху лицето му причудливи квадрати и светлосенки. Тя забеляза, че той я наблюдава през гъстите мигли на присвитите си очи — замислен, циничен и все пак, сякаш изпълнен с очакване. Какво очакваше?

Нейното съгласие? Да се съпротивлява? О, Господи! Какво направи тя? Какво можеше да направи?

Като поклати глава, Кайла каза тихо:

— Трябва да ме отведете вкъщи. Кръстницата ми ще се поболее от притеснение.

Ъгълчето на устата му се повдигна в иронична безрадостна усмивка:

— Съмнявам се. Тя ще е прекалено заета да брои монетите, които очаква да получи за теб.

— Как се осмелявате? — Гневът измести обхваналото я отчаяние и й възвърна част от силата на духа. — Да не мислите, че танте Селест е някаква… сводница? Намеците ви ме възмущават, не съм ви дала никакъв повод да смятате, че приемам благосклонно вашите постъпки. Аз не…

— Достатъчно. — Тази единствена дума, произнесена нетърпеливо и студено, прозвуча като команда и предупреждение едновременно.

Кайла млъкна. Той изглеждаше толкова опасен — седнал срещу нея в притъмнената карета. Тялото му излъчваше заплаха — силно и напрегнато като струна, изтъкано от мускули. Тя пое дълбоко въздух и си наложи да запази мълчание, осъзнала, че тишината е единственото й убежище. Това й даде време да прецени обстоятелствата, да събере сили и да прецени шансовете да се оттегли. Какво ще си помисли танте Селест, когато разбере, че си е тръгнала от бала с каретата на херцога? Той беше прав. До утре сутринта новината ще е обиколила цял Лондон. Можеше да се сбогува с надеждата да получи зестра и да се омъжи за подходящ човек.

Тя обърна глава и се загледа през прозореца, без да вижда нищо — нито ярките газови фенери, които осветяваха улиците, нито пешеходците и другите екипажи, елегантните каляски и двуколки, кабриолети и файтони — всичко се сливаше в едно през замъглените й от сълзи очи. По-скоро би умряла, отколкото да позволи той да я види разплакана.

Накрая, овладяла емоциите си, тя произнесе студено:

— Настоявам да ме заведете веднага вкъщи.

— Точно там отиваме.

Тя недоверчиво се загледа през прозореца и видя, че каретата обърна в посока, обратна на Мейфеър и другите й познати места. Уличните лампи не бяха вече газови и проблясваха все по-нарядко. Дори и движението по улиците бе намаляло и тя виждаше напълно непознати места. Рязко обърна поглед към Улвъртън. Той бе облегнал глава назад на кадифените облегалки, но я наблюдаваше през полупритворените си очи.

— Това не е верният път. Къде ме водите?

— Казах ви. Водя ви у дома, в моя дом. Предпочитам провинцията, а и там няма да ни безпокоят — подигравателна усмивка изкриви устните му. — Не трябва да се оплаквате, мис Ван Влийт. Струва си да бъдете по-сговорчива, защото аз мога да бъда щедър, когато имам повод за това.

Репутацията й бе разрушена, но тя нямаше намерение да му позволи да се държи с нея като с обикновена уличница. Събрала в гласа си цялата студенина, на която бе способна, тя го изгледа с вдигнати вежди с цел да го предизвика да бъде напълно откровен:

— Сър, вие сънувате, ако си въобразявате, че можете да ме купите.

Без предупреждение той се наведе напред, хвана китките й и я дръпна. Кайла се строполи несръчно на коленете му, а роклята й се бе усукала около краката й и бе приклещила бедрата й. Като се бореше с него, тя се опита да я оправи, за да запази поне част от приличието, но той стискаше здраво. Приклещена между коленете му, задъхана от гняв и объркване, тя вдигна поглед към лицето му. Сега нямаше и следа от хумор, искрен или престорен — погледът му бе безмилостен и суров.

— Разбери веднъж завинаги, аз те купих. И при условия, които ти определи. Не каза ли, че искаш да бъдеш скъпо платена „лейди на нощта“? Възнамерявам да ти помогна да постигнеш тази цел.

Погледът му се плъзна надолу към бедрата й, които проблясваха на меката приглушена светлина и изражението му леко се промени. Стисна и двете й китки с една ръка, а с другата леко повдигна роклята й още по-нагоре:

— Прекрасни — каза тихо и се засмя.

Заля я вълна от срам и тя пожела да не беше послушала танте Селест, която настояваше да остави дългите кюлоти. Щяха да издуват тясно прилепналата й рокля, протестираше кръстницата й, и затова тя

трябваше да облече само тънката шемизета, която наистина бе много хубава. О, да. Беше много по-хубава, но и много къса и краката й бяха голи под тънката копринена рокля, и дори още по-тънкото наметало, което бе почти прозрачно. А сега Улвъртън се бе възползвал от това и в момента роклята й бе вдигната почти до кръста. Той я оглеждаше с небрежния поглед на собственик и това я накара да пожелае да изтръгне очите му и да ги хвърли през прозореца.

Като се извъртя ядосано, тя някак успя да премести краката си и полите на роклята поне закриха бедрата й. Подпряна на колене, успя да изтръгне едната си ръка, като изхлузи ръкавицата си. Замахна към него и успя да го удари, дългите й нокти изрязаха дълбоки кървави бразди по бузата му. Той изруга грубо и хвана ръката й, когато тя замахна втори път. Хвърли я назад, като хвана здраво двете й ръце и ги опря зад гърба й и с тялото си я приклещи към седалката.

— Малка дива котка. Това беше твоя идея. Отказваш ли се сега?

Беше й трудно да отговори, защото тежестта му я остави почти без въздух:

— Аз… никога… не съм казвала, че ще бъда ваша!

— Ако бъдем точни, да, така е. Но нощните пеперуди не винаги могат да се радват на лукса сами да избират клиентите си, или още не си усвоила този урок? Може би не си. Ти си млада и достатъчно хубава, за да можеш сама да избираш, предполагам. Но не и този път. Този път, сладка моя измамнице, аз избрах вместо теб.

Светлосенки проблясваха през незакритите със завеси прозорци — ту проблясваше силна светлина, ту настъпваше сумрак и тя се чувстваше като в кошмар, изпълващ я с нещо, което можеше да се тълкува като ужас и гняв. Демоните от детството й отново оживяха пред очите й — маскиран Луцифер, ужасяващо красив и безмилостно решителен… опасност, загърната в скъпо наметало, а огньовете на ада и проклятието горяха в очите му. Тя започна да трепери и не можеше да се овладее.

Може би това бе сънят, тъмните сенки в най-отдалечените ъгълчета на съзнанието й, които се прокрадваха и изникваха отново, и тя се опитваше да ги изтика обратно далеч назад. Помисли, че го е правила и преди. Каретата бе пълна с познато наелектризирано напрежение — горещина, която я обхващаше и изпълваше, я караше да тръпне в очакване, сякаш знаеше какво ще се случи след това. Но тя не

знаеше, нали? Никога не е била с мъж досега. Никога мъж не я е докосвал, освен веднъж. Едно лято, преди много години, френско семейство бе дошло на гости при маман и бяха довели малкия си син. Той бе колкото Кайла, и тогава тя позволи, поддала се на детското си любопитство, да изследва тялото й, както и тя неговото. Детско докосване, срамежливо и смущаващо, но пък те бяха само на седем или осем години. Толкова отдавна. Когато животът бе толкова красив и изпълнен с радост.

Ръцете му я върнаха към действителността. Тя примигна срещу него, сякаш току-що се събуждаше. Той хвана брадичката й и задържа лицето й неподвижно, очаквайки, че ще се съпротивлява отново. Нямаше нужда от това, защото силите й внезапно я напуснаха. Ръбът на седалката се впиваше в кръста й, защото я бе приклещил с тялото си. Тя се чувстваше като заек в капан и въобще не реагира, когато той се наведе и я целуна. Устните му бяха груби — горещи и твърди, а езикът му разтвори яростно устата й, което я изпълни с буря от чувства.

Това не беше сън. Беше истина. Тя сигурно е луда или още по-лошо. Защо чувстваше тази странна горещина в тялото си — сякаш силен пламък изгаряше вътрешностите й и я изпълваше с огън, който й пречеше да мисли! Не, той не можеше… тя трябва да го отблъсне, да му каже да спре и да я освободи. Но не можеше да спре чувствата, които бушуваха в отговор на целувките му или докосванията му дори когато свлече тънките презрамки на шемизетата й. Тя потръпна, когато той докосна голите й рамене, а пръстите му си играеха със зърното на гърдата й, милвайки я леко, докато не простена.

Светлината от фенера проблясваше в гъстите му черни коси. Брет погледна нагоре към нея и в очите му се появи странна напрегнатост, когато срещна погледа й. Тя дишаше на пресекулки. Силното желание бе изопнало чертите му, устните му бяха присвити и една резка разсичаше челото му. В този момент той наистина приличаше на дивак, както тя самата го бе нарекла — изражението му бе смъртоносно, очите му горяха, бе опасен и ужасяващ.

После главата му се наведе и той с език прокара мокри кръгове около зърното й, преди да го захапе леко и нежно да я издърпа, докато тя започна да се гърчи в ръцете му, без да може да осъзнае какво прави. Ръцете и бяха свободни и тя ги протегна към него — докосна твърдата

черна коса, врата му, дори издраната му буза. Ръцете й обгърнаха раменете му, вместо да го отблъснат. Желанието й да се бори или поне да протестира се бе превърнало в пълно приемане.

Кайла смътно долавяше, че колелата на каретата силно громолят, и чаткането на конските копита бе един постоянен ритъм, както и полюшването на каретата — всичко това допринасяше за усещане на пълна изолираност, сякаш бяха съвсем сами.

Затвори очи и осъзна, че е загубена. Бе напълно затънала в непознати чувства и усещания, които пораждаха устните и ръцете му. И точно в този момент, когато бе объркана и безпомощна, той се изправи и седна. После й помогна да седне до него, като оправи първо презрамките на корсажа й, после роклята й. След това свали ръце от нея. Прилепналият му сив панталон не можеше да скрие възбудата му. Гласът му, винаги провлачен и бавен, сега звучеше натежал и пресипнал:

— Няма нужда да правим сцени пред лакеите. Мога да почакам още малко.

Тя потръпна. Каретата се люшкаше напред-назад. Навън тъмнината ставаше все по-непрогледна, тъй като светлините Лондон отдавна бяха останали зад тях. Сега единствената светлина идваше откъм фенерите на каретата, които бяха твърде високо и едва разпръскваха мрака вътре. Копитата на конете равномерно отброяваха миговете, които оставаха до нейната позорна гибел, а всичко, за което тя можеше да мисли, бе, че никога не е предполагала, че мъжете целуват така, както го правеше той. И още по-лошо — тя не бе очаквала нейната капитулация да бъде толкова лесна и окончателна.

8

Дявол да ме вземе, помисли Кенуърт ужасен и възхитен, той го направи! И то пред очите на един от най-големите сплетници в цял Лондон. Лорд Олвънли направо сияеше, докато внимателно изтръска въображаема прашинка от ръкава си и погледна към Бари. Като вдигна с ленив жест лорнета си, огледа залата, после се обърна към него и бавно повдигна рамене с неодобрение:

— Много показателна сцена, Кенуърт. Улвъртън изигра ролята на разбойника много сръчно, като почти на ръце я внесе в каретата си. И забележете, дамата не направи опит да протестира. Осмелявам се да отбележа, че тежката кесия на херцога е по-убедителна от цената на репутацията й, но това често се случва. Учудващо е колко лесно се продават някои жени.

— На дамата може да й е прилошало, Олвънли. Или може би грешите…

— Не греша. Нортуик беше там и видя всичко. Имайте предвид, че и аз й бях хвърлил око, защото тя наистина е забележителна. Ако знаех, че не търси жених, а се продава, аз самият щях да се включа в наддаването, но уви, изглежда, последен научавам всичко.

Олвънли театрално въздъхна, извади кутия с енфие и я отвори с елегантен жест. Един от четиримата избраници на Прини, лорд Олвънли, все още се радваше на неговата благосклонност, докато неговият добър приятел Бръмел се бе скарал с принца преди три години и все още не си говореха. Говореше се, че дълговете на Бръмел са големи и може да му се наложи да напусне страната, понеже, след като изгуби покровителството на регента, кредиторите ставаха все по-настойчиви.

Сега на Бари му се струваше странно, че преди искаше да се присъедини към високопоставената група избраници. Напоследък обаче осъзна, че предпочита да остане в периферията. Тези дендита бяха добри на думи, но на дела често компанията им съвсем не бе на висота. Улвъртън бе прав по отношение на тях. Той вдигна рамене,

като погледна Олвънли с много по-малко възхищение, отколкото преди, и отговори рязко:

— Вижте, Олвънли. Улвъртън може да е безразсъден, но, доколкото знам, не е негодник като Нортуик.

Олвънли изръмжа с неодобрение:

— Вие очевидно знаете по-добре. Той може и да е херцог, но провинциалните му маниери прозират под тънкия слой лустро и добрия стил, които е изработил. Не мога да разбера защо Колби Банинг изобщо отиде в Америка, след като бе ясно, че един ден синът му може да наследи титлата. Е, добре, странностите на някои хора са необясними. И Улвъртън поне внесе някакво разнообразие тази вечер. В края на краищата той продължава семейна традиция, ако информацията, която стигна до мен, е вярна.

— Какво намеквате, лорд Олвънли?

— Скъпо момче, не ми казвайте, че не сте знаел. Но май наистина не знаете. Колко забавно. Последните слухове са, че красивата дама, която Улвъртън отвлече пред очите на всички, е не някоя друга, а дъщерята на покойния му братовчед. Това значи, че тя му е… как се получава? Четвърта братовчедка? Пета? Достатъчно далечна роднинска връзка, за да позволява други отношения между тях, и достатъчно близка, за да направи нещата още по-любопитни… Извинете, виждам, че лейди Джърси ми маха с ръка. Няма съмнение, че иска да научи повече подробности, които аз, както винаги, мога да й предложа.

Бари проследи с поглед лорд Олвънли, докато си пробиваше път през тълпата към лейди Джърси. Музиката заливаше претъпканата зала, но не успяваше да заглуши шепота и шума, който вдигаше вълнуващата новина за Улвъртън и за тази, която се оказа последната му любовница. Кенуърт кисело си помисли, че Улвъртън направо предизвика буря от коментари и слухове по свой адрес, а ненавиждаше скандалите. Какво, по дяволите, си въобразяваше — да отвлече една дама по този начин? И по-специално тази, за която се говореше, че е дъщеря на собствения му братовчед? Далечен братовчед наистина, но това допринасяше слухът да се разпространява със светкавична бързина.

Изглежда, Нортуик бе решил да пришпори още по-силно този слух, защото се спря до Бари с едва загатната усмивка:

— Изглеждате пребледнял, Кенуърт? Разочарован сте, че вашият идол е развенчан?

— Не ме интересува тонът ви, нито намеците ви. С Улвъртън сме добри приятели, но аз не го боготворя.

— Да, така твърдите вие — устните на графа се присвиха в подигравателна усмивка, предизвикана от нервността на Бари. — Много зле ще се отрази на графа, ако го обвинят в кръвосмешение например, не мислите ли?

— Мерете си думите, сър! Какво намеквате? Едва ли е кръвосмешение Улвъртън да придружи мис Ван Влийт с каретата си. А дори и да има интимност между тях, тя не е близка родственица на Улвъртън.

— Не е? — Нортуик се усмихна по-широко. Лениво взе щипка енфие, кихна в носна кърпичка с монограм, после с щракване затвори малката емайлова кутийка и я пъхна обратно в ръкава си. — Колко отегчителен можете да бъдете понякога, Кенуърт. Мислех ви за по-проницателен. Слухът вече е обиколил цял Лондон — или това ще стане съвсем скоро, уверявам ви — че мис Ван Влийт е братовчедка на херцога. Вие знаехте ли това?

— Чух слуха. И за миг не съм повярвал. Учудва ме, че вие го повтаряте.

— Повтарям? — Нортуик се засмя тихо. — Аз го пуснах, глупаво момче. Ти си такъв наивник. Признавам, че ми отне доста време, докато намеря връзката, а трябваше да се досетя още щом чух името на младата дама. Но, уви, разбрах истината чак когато я видях.

Бари знаеше, че не трябва да го слуша, но в тона му имаше нещо настойчиво и той с наслада отново, и отново повтаряше думите си, та това накара Бари да остане. Графът сякаш усещаше интереса на младежа, защото усмивката му бе хищническа, изражението — изпълнено с наслада.

— Хайде, Кенуърт, и аз ще ти разкажа една история от миналото, кратка и недостойна, но която най-после стигна до развръзка. Недоумявах тогава, но то бе толкова отдавна, по-точно преди седемнадесет години, и така и не разбрах какво стана с нея. Беше френска емигрантка, прекрасно създание, руса, нежна и доста всеотдайна. Изглежда, човекът, за когото твърдеше, че е неин съпруг, не е бил съвсем съгласен с нейната версия и уви, накрая я беше

изоставил. Тя имаше дете — малко красиво създание на име Кайла. Никога не забравих това име, защото е необичайно, каквото беше и самото момиченце. Вие знаете, че обожавам красиви малки момиченца, нали, Кенуърт?

Бари бе отвратен от безразличието, с което графът пренебрегваше мнението на останалите и не криеше пороците си. Той се поклони сдържано.

— Простете, милорд, но разговорът засяга тема, която не ми харесва. Нямам желание да чуя края на вашата история.

Нортуик се засмя и в очите му проблесна пламъче — като лампа, поставена в празен прозорец.

— Разбира се, ще ви простя — ако не грубостта ви, то вашето невежество. Но запомнете думите ми добре, вашият приятел Улвъртън ще има причини да съжалява, че е действал така прибързано. Това може да го провали.

— Щом вас все още ви приемат в обществото, милорд, съмнявам се, че какъвто и скандал да се развихри след тази вечер, едва ли уважаваните семейства ще откажат да го приемат сред тях. Сега чувствам внезапна нужда от чист въздух и може би е добре и да се преоблека. Лека нощ, сър.

Бари се завъртя и се отдалечи, усети как Нортуик го проследява с поглед. Беше го превърнал в свой враг. В този момент това не го интересуваше. Вечерта бе пълен провал и той изведнъж почувства отчаяна нужда да се махне от този шум и от събралата се тълпа. Вместо красиво да се лее, прекрасната мелодия на Бах зазвуча нестройно като хаотичен шум.

— Лорд Кенуърт, почакайте! — гласът го спря точно когато бе стигнал вратата, решен да се измъкне незабелязано, и Бари се обърна нетърпеливо. Сърцето му замря. Какво би могъл да съобщи на тази очевидно отчаяна жена, как да й каже истината, без да я нарани жестоко. Край свитите в безпокойство устни се очертаваха дълбоки бръчки и обичайно красивото лице изглеждаше бледо и измъчено.

— Милорд — каза тя едва чуто със слаб глас, — виждали ли сте мис Ван Влийт? Чух слуха, но не е възможно. Тя не би направила подобно нещо, толкова глупаво и безразсъдно. Кажете ми, виждали ли сте я?

Той неохотно поклати глава.

— Не, опасявам се, че не.

— А Улвъртън? Него видяхте ли го? Дойдохте заедно, доколкото знам. Той тук ли е още?

Той отново с нежелание поклати глава.

— Ще трябва да ви разочаровам, мадам. Вече не е тук.

— О, Господи! — Селест заекна и вдигна трепереща ръка, за да запази равновесие. После се съвзе и изправи рамене. — Разбирам. Благодаря, милорд. Ще потърся лейди Ръштън. Няма съмнение, Ондин е изпратила Кайла по-рано, защото се оплакваше от главоболие. Сигурно затова не мога да я открия.

Бари се поклони в знак, че приема обяснението за неочакваното напускане на Кайла Ван Влийт.

— Разбира се, сигурно е така. Сигурно ще я намерите вкъщи. Да повикам ли каретата ви?

— Не, не сега. Трябва да намеря Ондин. — Тя изглеждаше разсеяна, но кимна учтиво, обърна се и си проправи път сред тълпата. Движеше се с достойнство, напълно пренебрегнала жадните за сензация погледи на любопитните и жестоките, които не липсваха никога в нито една тълпа.

Той излезе навън. Въздухът бе много по-хладен и свеж, изпълнен с лекия аромат на ранно цъфнали цветя. Вечерта се превърна в преживяване, изпълнено с напрежение.

В Риджууд порталът бе заключен и трябваше да събудят пазача да отвори. Той изрази изненадата си, че херцогът е пристигнал.

— Никой не ме предупреди — чу го Брет да казва, докато несръчно пъхаше ключа в огромната метална ключалка и дрънчеше силно с връзката, и шумът се сливаше с нетърпеливото потропване на конете, които бяха уморени и гладни, зажаднели за почивка. Накрая портата се отвори с мощно скрибуцане и каретата потегли. Светлината на високо поставените фенери освети купето. Брет погледна Кайла. Тя се бе сгушила в седалката срещу него, обърнала глава към прозореца. Нещо в позата й сякаш предвещаваше необуздана сцена на гняв и това го накара да я предупреди:

— Дръжте се като дама и ще се отнасят с вас като такава. Не понасям да се правят сцени пред слугите ми.

Тя обърна глава към него:

— Не? Какво ще направите, ако започна да викам, че се опитват да ме изнасилят, ваша светлост? Ще ме ударите? Или ще ме застреляте?

— Направете го и бързо ще научите отговора — той се наведе към нея. — Все още не е късно да се откажете, ако са се появили съмнения, но ви предупреждавам, затворът е едно твърде неприятно място.

— Говорите така, сякаш вече сте бил там.

— Може би — той грубо се засмя, когато в очите й проблесна съмнение. — Мисля си, че няма да се справите така добре в Нюгейт. Там е студено и влажно и единствените мъже, които могат да ви предложат закрила, няма да се задоволят с мили погледи и обещания.

— Предполагам, че осъзнавате какво правите. Това е изнудване.

— А вие как наричате вашите опити да измъкнете пари от мен в замяна на вашето мълчание? Приятелски жест? Едва ли. Но сега можете да изразите свободно мислите си. Едва ли някой ще ви повярва след тази вечер.

— Добре разбирам това.

Резкият и отговор бе заглушен от грохота на колелата и каретата се люшна напред, когато кочияшът слезе и отвори вратата. Друг лакей бързо изкачи стълбите и похлопа на вратата, за да извести на икономката за неочакваното пристигане на херцога.

Светлина обля входа на къщата, заедно със стръмните стълби, които се виеха от двете страни като продължение на двете алеи, покрити с чакъл. Брет слезе и се обърна да помогне на Кайла, като я хвана през кръста, пренебрегвайки протегнатата й ръка. Тя му хвърли убийствен поглед и инстинктивно вдигна брадичка предизвикателно, когато я постави отново на крака. Той си помисли каква ли е била майка й в действителност. Дали е имала същата вродена гордост, увенчана с достойнство, което прилягаше като корона на малката й руса главица. Наистина ли Фостин Оберже е била измамната уличница, каквато я изкарваха, фактите подкрепяха това твърдение. И все пак в моменти като този, той започваше да се съмнява. Кайла притежаваше вродена самоувереност, характерна най-често за потомствения аристократизъм.

Той разпознаваше това качество, защото самият той го притежаваше. На моменти това бе проклетата склонност да се държиш арогантно и надменно, като прегазваш всеки, изпречил се на пътя ти. Майка му тъжно се оплакваше от това му качество и твърдеше, че го е наследил от баща си. Може би е права. Това не бе чертата, която харесваше най-много у себе си, но поне можеше да я разпознае като недостатък у себеподобните.

Мис Кайла Ван Влийт стоеше там в разкъсаната си синя копринена рокля и непослушни кичури, които примамливо падаха край лицето й. Изглеждаше така, сякаш не е имала никакви съмнения относно правилността на постъпката си. Само когато я заплаши със затвор, се бе поколебала и сега бе настъпил часът на разплатата.

Трябваше да си признае, макар и с раздразнение, че я желае. Но той бе изпитал страстно желание към нея още при първата им среща, когато бе отказала да отстъпи пред леля Беатрис и бе отговорила достойно на удара с удар, като със завидна лекота бе дала отпор на старата вдовица. Представлението заслужаваше възхищение. Опитът й обаче бе неуспешен.

Той я хвана за ръка и я поведе по стъпалата към входната арка, обградена с масивни колони като древноримска постройка. Вратата бе отворена и той видя в рамката мисис Уилсън, която изглеждаше малко объркана, но запазила самообладание. Явно Годфри пак го нямаше, както често се случваше, когато Брет оставаше в Лондон.

— Ваша светлост — мисис Уилсън се обърна към него с доста овладян глас, когато влязоха в къщата, — не ви очаквахме тази вечер.

— Нямам нужда от услугите ви. Достатъчно е да напалите камината в спалнята ми и да донесете поднос със студена храна.

— Да, ваша светлост. Тили вече отиде да запали огъня в камината и за щастие тъкмо сменихме бельото в спалнята ви, като я подготвихме за пристигането ви следващата седмица. — Тя вдигна ръка и една прислужница се приближи. Беше разчорлена и сънлива, но достатъчно будна, за да кимне в знак, че е разбрала заповедта, да подготви поднос студено печено пиле и сирене. — Сложи и от плодовете, които доставиха днес, Сюзън — обърна се отново към Брет, като отбягваше с поглед Кайла, тъй като не бяха й я представили: — Това ли е всичко, ваша светлост?

Беше очевидно, че иска да разбере дали трябва да се подготви още една спалня. Брет кимна рязко:

— Да, мисис Уилсън. Благодаря.

— Ваша светлост.

Кайла не издаде с нищо, че е забелязала обидното положение, в което бе поставена — напълно пренебрегната, тя не бе представена на прислугата. Не протестира, когато той я поведе по мраморните плочи на фоайето към широката вита стълба нагоре. Палми в големи саксии и огромни статуи се виждаха в сумрачната светлина и хвърляха зловещи сенки, които трептяха на слабата светлина на няколко нощни лампи. Беше тихо. Стъпките им отекваха в мрачната атмосфера, напоена с миризмата на свещи и восък за полиране на мебели с дъх на лимон.

На горния етаж дебел килим попиваше звука от стъпките им. Вратата към неговата стая вече бе отворена и оттам струеше светлина, която очертаваше ярко квадратно петно в коридора. Кайла изведнъж спря точно пред прага и издаде слаб, неясен звук.

— Вече съжалявате за станалото, мис Ван Влийт?

Тя не отговори, а влезе вдървено с изправена глава. Камериерката все още бе в стаята, коленичила пред камината, като разпалваше огъня с малки фитили от хартия. Пламъкът лумна, и тя продължи да стъква огъня, докато той се разгоря и весело засвети. После подреди кофата и приборите за камината, като се стараеше да не поглежда към господаря или гостенката му.

Вече разхлабил нагръдника си, Брет й кимна в отговор, когато тя изрецитира по-кратка версия на посрещането на мисис Уилсън и бързо напусна стаята, явно облекчена. Кайла все още стоеше до вратата, загледана в пламъците на камината и сплела ръце пред себе си.

— По-близо до камината е по-топло — сухо отбеляза Брет и тя го погледна:

— Да.

Спокойният й кратък отговор го подразни не по-малко от словоохотливостта й преди и той рязко изхлузи нагръдника си и го хвърли върху тапициран с брокат стол. С помощта на събувалка последователно се освободи от добре лъснатите си кожени ботуши. После мина покрай нея и спря пред малка масичка, отрупана с кристални чаши и бутилки. Наля щедри дози в две чаши и се обърна към нея:

— Френски коняк — подаде й едната чаша. — Вие вероятно ще оцените вкуса му.

Тя погледна към кехлибарената течност. Златистата му повърхност отразяваше светлината на една стенна лампа, окачена върху два малки полумесеца. Ръцете й леко потрепераха и тя отпи бавно с вид на осъдена на смърт.

— За Бога, ако продължаваш да стоиш като ритнато кученце, може и да променя намеренията си.

— Облекчение е за мен да разбера, че има създания, които предизвикват съчувствие у вас — сега тя посрещна погледа му студено и провокиращо, прелъстително провокиращо.

— Намеквате, че и вие би трябвало да сте едно от тях? Съчувствието ми е запазено само за тези, които са го заслужили, мис Ван Влийт, не за изнудвачи.

— Ще е безкрайно забавно да чуя вашето определение за „заслужили“. Любопитна съм да разбера кой е включен в този неясен списък.

— Вие не сте сред тях.

Той разкопча ризата си и развърза и запрати яката в същата посока, както и нагръдника. Като я погледна недоволно, видя че погледът й е враждебен и тя бе изпълнена с очакване, сякаш той всеки момент ще се нахвърли върху нея и ще разкъса дрехите й. Идеята бе много примамлива. Тя изглеждаше наистина прекрасна и съблазнителна — с коси, разпилени около лицето й, сякаш току-що е станала от леглото на мъж, отпуснати на воля и чувствени, които сякаш примамват ръцете да прокарат пръсти през тях и да се наслаждават на златистия им цвят. Когато спря пред нея, забеляза как една веничка бясно пулсира в ямката на шията й.

— Имам един по-подходящ списък за вас. Но не трябва да бъдем толкова формални. — Той се усмихна на стресването й, когато потопи пръста си в коняка и го прокара по устните й. — Тъй като ни предстои да се опознаем по-отблизо, аз ще те наричам Кайла. А ти можеш да ме наричаш Брет.

Тя близна с език капката, която се стичаше по устните й, преди да потече по брадичката й:

— Не искам да… ви опозная по-отблизо, ваша светлост.

— Но ние вече го решихме. Освен ако не си променила мнението си. Не? Добре. Ето. Пийни още малко коняк, Кайла. Превъзходно качество от добра реколта.

Тя срещна погледа му, докато с трепереща пръсти доближи чашата до устните си и в този момент пристигна камериерката с храната. Брет изчака, докато я остави и излезе. Той затвори вратата след нея и се отдалечи от Кайла.

— Гладна ли си?

— Не — звукът бе тих, почти шепот, но когато той се обърна, видя, че тя го гледа овладяно, без страх и в очите й има само враждебност.

— Тогава ела не заради храната. Може би за нещо друго.

Тя не помръдна, само ръката й трепна, конякът се разля и кехлибарената течност потече по стъклото. Той остави своята чаша, и отново се приближи към нея, като взе нейната и я постави на масата. После я хвана за ръка и я поведе към леглото.

То беше масивно, оградено с четири колони, драпирани с тежко синьо кадифе. Чаршафите бяха искрящо, бели и дебелото покривало бе отметнато. Светлината на лампата не стигаше най-дълбоките му кътчета и големите пухени възглавници се губеха в сумрака под балдахина и драпериите.

Когато той спря до леглото, тя се отдръпна. Направи две крачки назад, погледна към леглото, после към него и поклати глава:

— Не мога.

— Опитваш се да ме заблудиш? Няма да отречеш, че ти хареса да ме целуваш. Харесва ти. Стана ясно още при първата, и тази вечер го потвърди. Или искаш да ме убедиш, че не отвърна на целувката ми?

— Не — бузите й се зачервиха и очите й изглеждаха повече сини, отколкото зелени. — Не казвам, че не… ми харесва. Но това не е… Искам да кажа, аз нямам… нямам гаранции, че ще удържите на обещанието си.

— Проклета да си. Какво искаш? Договор? Не става по този начин, уверявам те. Но всъщност мъжете не избират за любовници жени, които се опитват да ги изнудват. Добре. Ще ти дам писмена гаранция, след като видя какво получавам. После може и да не съм толкова щедър, затова ми кажи решението си сега, Кайла.

Тя го погледна неразбиращо:

— Решение за какво?

— Не се прави на свенлива пред мен. Правила си го и преди. Покажи ми това, за което ти плащам, защото мога да загубя интерес.

— Имате предвид да се съблека? — Очите й се разшириха почти комично и той за момент си помисли, че тя наистина не го е правила преди. Но тогава осъзна колко е далеч от истината, защото тя започна да се смее почти истерично и високият звук изопна нервите му.

— Достатъчно, Кайла. Уморих се от игрички.

Тя кимна, смехът й замря:

— Имате право, ваша светлост. Време е да сложим край на игрите. — Наведе се и свали малките чехли, после се извърна към него да го погледне и сякаш за момент се обърка. После леко сви рамене и започна да развързва панделката на кръста си. — Ще трябва да ми помогнете, разбира се. Но съм сигурна, че сте свикнал.

— Да не би да ти приличам на проклета камериерка?

— Сър, изглеждате така, сякаш имате голям опит в събличането на жени. Ето. Не мога да стигна копчетата на гърба.

Имаше няколко, които задържаха лента за драпиране на роклята отзад, та тя се обърна с гръб към него и зачака. Дяволите да я вземат, нямаше намерение да играе точно тази игра и да се остави тя да му казва какво да прави.

Приближи до нея, обхвана с пръсти гърба на роклята и я раздра, разпори, без да трепне, всички плисета и дипли. С точно три премерени движения я свали и тя остана само по ефирна шемизета и фуста, с дантелени жартиери, които поддържаха чорапите й.

Кайла се завъртя към него, а очите й блестяха върху бледото лице, но не каза нищо, когато той мълчаливо й подаде разкъсаната рокля. Тя я захвърли встрани:

— Много добре. Да продължа ли бавно, или предпочитате да разкъсате и останалите ми дрехи?

Той вдигна рамене и се облегна на една от колоните на леглото, леко разкрачен за равновесие, с ръце, отпуснати до тялото и разкопчана риза, свободно падаща по раменете му:

— Няма значение колко сте внимателна. Просто го направете.

В очите й проблесна гняв, но тя развърза финитe шнурове, които поддържаха фустата около тънкия й кръст, и я остави да падне. Остана само по тънката шемизета и чорапите. Тънкото бельо я покриваше от

гърдите до бедрата, като едва скриваше сенчестия триъгълник над тях, и той я наблюдаваше как започна да разкопчава жартиерите си, закопчани точно над коленете. Тя се освободи от тях и нави надолу чорапите, като повдигаше един след друг краката си и пред очите му се откриваше изкусителната гледка на белите й бедра, докато събуваше всеки чорап поотделно. После тя се изправи, облечена само в тънката шемизета, и спря, а очите й проблеснаха, преди да започне бавно да сваля презрамките си.

Без да помръдне, Брет я разучаваше, докато тънката материя падаше надолу и се присъедини към фустата в ефирна копринена купчинка на пода. Господи, беше прекрасна. Дълги стройни бедра, тънка талия и приятно очертан ханш, гърдите й бяха високи и твърди с цвят на слонова кост, както цялото й тяло, с връхчета, които се очертаваха като свити розови пъпки в хладния въздух. Тя стоеше с вдигната предизвикателно брадичка, сякаш нямаше никакво значение, че е напълно съблечена, само лека руменина покриваше бузите и шията й.

Надигащото се желание в него го караше да се чувства неудобно. По дяволите тези тесни панталони… той се отлепи от колоната на леглото и тръгна към нея. Тя не проговори, само го гледаше с присвити очи, докато той протегна ръка да я докосне, като ръката му премина от гърдите към кръста й и след това слезе към светлорусия триъгълник между бедрата.

Тя пое дъх, когато я докосна там, и грабна ръката му:

— Казахте, че ще ми дадете писмено споразумение, ваша светлост, ако се съблека. Съблечена съм. Нищо не бе споменато за докосване.

— Така беше — развеселен и същевременно възмутен и под влияние на силната си възбуда, той отиде до бюрото от черешово дърво до стената, отвори го рязко и извади куп листа и писалка. Натопи я в мастилницата, надраска няколко реда, духна го да изсъхне по-бързо и се обърна да й го връчи:

— Достатъчно ли е?

Тя го прегледа бързо, после вдигна очи към него със загадъчно изражение и кимна:

— Засега.

— Ще трябва да бъде сега и завинаги, защото това е границата, до която ще позволя да ме притиснеш. — Очите му се присвиха, когато тя отстъпи назад и се наведе да вземе дрехите си. Той я спря, като постави ръка на рамото й:

— Стига сме протакали.

— Ваша светлост…

— Кажи името ми. Проклет да съм, ако предпочитам да ме наричат с някаква наследена английска титла в леглото, кажи го.

Гласът й потрепна:

— Брет.

— Така е по-добре. Остави това, ако искаш да остане четливо, защото мастилото ще се размаже.

Хартията прошумоля на масата като шепот, той завъртя Кайла назад към себе си и я вдигна на ръце, като пренебрегна внезапната й съпротива. Кожата й бе гладка и топла, горещ сатен под пръстите му, и макар че тя се извиваше и почти беззвучно се опитваше да го спре, той я пренесе през стаята и я хвърли върху леглото.

Тя подскочи, и се изправи на колене, като се взря в него в здрача на белите чаршафи и синия балдахин:

— Брет, почакай…

— Достатъчно се бавих, по дяволите. — Той развърза панталона, бързо се изхлузи от него и го захвърли. Изправи се и срещна погледа й, пълен с несигурност, а когато той заслиза по тялото му, в очите й се изписа паника. Брет се намръщи. Сега ли ще се откаже?

Но после тя вдигна отново поглед към него и на лицето й бе застинало унесено сковано изражение, което не се промени дори когато започна да целува студените й безчувствени устни. Тялото й потреперваше, и той метна завивката отгоре им, като я галеше, за да я стопли. Не спря, докато тя се отпусна и отвърна на милувките му — едно несигурно погалване с ръка на гърдите му. После тя се отпусна и ръката й тръгна надолу по гърдите му и корема му, обхвана го с пръсти и започна да го докосва все по-смело, той забрави първоначалната й несигурност и жадно започна да я целува, забравил целия свят, погълнат от сладките извивки и гладката кожа на прекрасното създание в леглото си.

9

Кайла леко сви пръсти, като продължи да го разучава с несигурни движения, опитвайки да открие разликите между този мъж и единствения друг представител на мъжкия пол, когото бе видяла съблечен. Това, което знаеше, че ще се случи между тях, изведнъж й се стори невъзможно. Нещо не беше наред — сигурно липсата на опит я караше да мисли така. Липсата на опит можеше да бъде толкова обезкуражаваща, колкото и невежеството, но танте Селест се бе погрижила да й даде необходимата информация… Ръката му изведнъж обхвана нейната, като спря все по-смелите й проучвания, и той промълви през зъби с приглушен дрезгав глас:

— Господи… не толкова бързо, или всичко ще свърши, преди да е започнало. — Започна да я целува отново, този път силно и почти брутално, с необуздана настойчивост.

Милваше и целуваше, изненадвайки я с търпението, с което полека-лека я увличаше и възбуждаше, когато бе съвсем явно, че той самият вече е възбуден и накрая тя започна да откликва на действията му. Първоначалният страх се стопи в огъня на горещите му пръсти, които я докосваха нежно, макар че целувките му бяха необуздани и гърлото й се стягаше напрегнато. Той я целува дълго и устните му обхождаха свитите й стегнати устни със съблазнителни движения, под натиска му накрая тя отговори на целувката му, отвори устни и посрещна езика му.

Като все още я целуваше, той започна отново да я докосва, ръцете му милваха гърдите й и леко галеха зърната им, като тя изстена тихо. Той сведе глава и започна да целува шията й, после гърдите й, като езикът му очертаваше мокри кръгове около стегнатите ареоли, после леко обхвана с устни зърното й, направи същото с другото, като последователно усилваше нежния натиск, докато гърдите й почти болезнено се стегнаха. Той лежеше до нея, дългото му тяло бе опряно плътно в нейното, тя усещаше възбудата му, която настоятелно караше всяка фибра от тялото й да пулсира, и това я направи несигурна.

Една част от нея признаваше, че иска той да го направи, че вече няма какво да губи, след като е напълно съсипана. Но друга, тази, която оценяваше логично ситуацията, й казваше, че това с нищо няма да облекчи положението й. Не беше ли тя още едно завоевание, среднощна лейди, както я бе нарекъл по-рано. Добре платена държанка, въпреки че можеха да се намерят и по-благозвучни имена като куртизанка или fille de joie. Тя можеше да получи пари, но губеше всичко останало, което й бе скъпо — гордостта, репутацията, мечтите си. Струваше ли си? Но какво можеше да направи, за да го спре?

Всичко се бе случило толкова бързо тази вечер от момента, когато той я видя с Харгрийвс, досега, и напрежението и несигурността се сливаха в една тъпа болка.

Но сега, изоставил предишната си грубост, Брет бе нежен и търпелив с нея, ръцете му я възбуждаха, устните и езикът му напрягаха до болка гърдите й, докато тя изстена от надигащото се в нея желание. И изведнъж осъзна, че по непонятни причини, иска той да продължи да я докосва така. Сякаш се бе превърнала в пламък, който се разгаря нависоко и разпръсква жар, която може да помете всичко. Тя изохка с красноречив гърлен звук, прозвучал като капитулация и обвинение едновременно. Ръцете й безцелно шареха по тялото му, докосвайки стегнатите мускули на корема му, после лицето, косата му, като го отблъскваха и привличаха едновременно. Накрая той хвана с едната си ръка нейните и ги притисна в меките възглавници над главата й.

— Брет — гласът й прозвуча странно на нея самата, като приглушено изхлипване. — Трябва да ти кажа нещо…

— По-късно — той отново впи устни в устните й, езикът му я опари като пламък. После вдигна глава, а лицето му оставаше в сянка и само очите му проблясваха на фона на тъмното лице. Без да откъсва поглед от очите й и с черти, изопнати от желание, той бавно започна да я докосва: първо гърдите й, после придвижи ръката си все по-надолу, докато тя започна да се извива сладострастно. Той меко се засмя и отново се наведе над нея.

Целуваше я по очите, носа, устните, после по гърдите — докара я до състояние на екстаз и тя усети безформените видения отпреди да се завръщат. Те я караха да чувства дълбока болка и жар между краката си, която се превръщаше в непоносима сладост. Тя се гърчеше под ръцете му и леко извика, когато ръката му стигна най-горещата

същност в тялото ѝ и започна да гали влажните гънки с нежни, еротични движения, докато тя усети необичайно стягане и напрежение, което растеше, и растеше. Усещаше, че ще експлодира, ако това не бъде облекчено.

Той нежно шепнеше в ухото ѝ и продължи да я милва, докато целият свят потъна в гореща мъгла и напълно се изгуби, когато тя се концентрира върху непознатите усещания и нужди на тялото си. Дойде внезапно — като изпепеляващ, внезапен изблик на неописуемо блаженство, което я изпълни до последната клетка, и я изхвърли на спираловидни тласъци във висините на екстаза, за който не бе подозирала.

Брет я прегърна нежно, докато тя хлипаше неудържимо, свряла глава в рамото му. Тя поемаше дълбоко въздух и усещаше лекия дъх на подправки, с който бе напоена кожата му. Утихна и се отпусна за момент, потънала в безкрайно спокойствие и тишина, уютно като в нежна паяжина.

След малко Брет започна отново да я целува, като надвеси над нея слабото си тяло и разтвори краката ѝ, за да се плъзне между тях. Все още във висините на новите си усещания, тя не помръдна дори когато усети настойчивия натиск и твърдостта му. Всичко беше като в сън, където отделни сцени следваха една след друга без никаква връзка помежду си.

После сетивата ѝ се събудиха отново за действителността, когато той усили натиска си и първоначалният лек допир се превърна в остра болка. Тя се стегна и би го отблъснала от себе си, ако той не продължаваше да държи ръцете ѝ над главата. Изведнъж се плъзна и проникна в нея — разкъса я силна пареща болка. Тя задържа писъка в гърлото си и тялото ѝ се изхвърли нагоре от неочаквания шок, движение, от което той влезе още по-дълбоко.

Кайла започна да се бори и се опита да прибере краката си, но беше много късно. Само го притисна още по-здраво вътре в себе си. Той вдигна глава и в здрача на светлосенките видя как се взира в нея. Обхваната от неочаквано огорчение, затвори очи — не желаеше да срещне погледа му. Кратката сладка омая бе изчезнала. Настоящето я връхлетя — грубата действителност, изразена в интимност, и физическият контакт с мъжествеността му, която все още я изгаряше, напълно проникнала в тялото ѝ. Нищо нямаше да бъде както преди.

— Девствена. — Гласът му прозвуча дрезгав, плътен и невярващ, — Кълна се в Бога — никога не бих предположил.

Тя с горчивина потвърди истината. Не, той никога не би допуснал, че дъщерята на Фостин Оберже пази своята невинност. И тя му бе помогнала да затвърди отрицателното мнение за нея, а всичко, което искаше, бе да възстанови доброто име на майка си.

Каква глупачка е била…

Кайла отвори очи и го погледна:

— Опитах се да ви кажа, но не пожелахте да ме чуете.

Очите му потъмняха, докато я изучаваше изпод дългите тъмни мигли:

— Може би си опитала. Трябваше да ми го кажеш ясно и щях да бъда по-внимателен.

Дори и да бе очаквала, че истината ще го накара да се почувства виновен, тя бързо разбра, че греши. След няколко нежни тихи думи той отново започна да се движи вътре в нея — този път по-бавно. Ритмичното настойчиво движение скоро заглуши болката и разпали отново парещата възбуда и нуждата от още, и още. Усещането бе малко по-различно, но също толкова силно.

А той шепнеше в ухото й думи на странен гърлен език — напълно непознат, мълвеше й думи на френски и английски — любовни, страстни слова, които пареха ухото и бузата й заедно с горещия му дъх. Сенките над тях се сливаха неясно в приглушения син цвят на кадифе и мека слаба светлина, която изпълваше леглото под балдахина. Кайла се замисли дали винаги човек изпитва неудържима нужда от тази краткотрайна кулминация. Така ли бе с всички? И той ли чувстваше същото бясно желание, което я караше да го притиска все по-близо, по-дълбоко в себе си, докато светът наоколо се стопяваше в гореща мараня. Тя се изви замаяно под него, а ръцете й обгръщаха гърба му и се плъзгаха по възлите на мускулите му, които се свиваха и разпускаха, галеха гладката кожа, като напипваха белези от стари рани. Постепенно движенията му станаха по-интензивни и дишането му се учести, докато тялото й се извиваше ритмично в пълен синхрон с неговото, понесено от същата вълна.

Той не я обичаше, тя знаеше, че не я обича и все пак я наричаше любима, любов, моя любов. Думите му бяха като молитва, изречена с дрезгав, натежал от страст, глас, докато той я бе обгърнал нежно и с

усилващ се ритъм се плъзгаше вътре в нея. Тя започна да трепери, обхваната от удоволствието, до болка силно и всеобхватно. Ръцете му обхванаха още по-здраво бедрата й, впивайки пръсти в меката плът. С последен тласък, които я разтърси, той замря и дрезгав стон се изтръгна от глъбините на гърдите му.

Те дълго останаха притихнали. После Брет се раздвижи, като се обърна на една страна и милвайки Кайла, я привлече, притисна я до гърдите си, прехвърли небрежно едната си ръка върху тялото й. Дишането му постепенно възвърна обичайния си ритъм. Тя не помръдна — лежеше притихнала, люшкайки се замаяно между два свята.

Беше като плуване, помисли унесено, като нощните къпания в нейната Лета, където водите на забравата те обгръщат и те увличат надолу, и все по-надолу в блажена безпаметност, докато престанат да съществуват и денят, и нощта, и радостта, и болката, и всичко се слее в сладостно безвремие.

Утринта се прокрадна тихо в Риджууд, пропълзявайки през процепите на завесите като крадец, който осветява с фенерчето си здрачната стая. Слънчевата светлина напираше зад спуснатите завеси и търсеше пролуки, процеждаше снопчета светлина на тънки ленти в стаята и по пода.

Те не можеха да достигнат вътрешността на покритото с балдахин легло, но се прокрадваха по дълбокия мек килим, покрит със синьозелени екзотични мотиви.

Кайла се пробуди бавно и се стресна от непознатата обстановка. После бързо осъзна къде се намира и мисълта за случилото се я парализира. О, не, значи е истина. Не е било кошмар, както се надяваше… Той лежеше до нея, отхвърлил завивките, и сухото му, с мургава кожа тяло, набраздено от силни мускули, бе открито за чужди очи. Тя погледна лицето му и видя белезите от ноктите си, които пресичаха бузата му от слепоочието до челюстта. Добре! Искаше й се да е оставила повече белези по него, защото той самият бе я белязал, оставил неизличима следа. Усещаше устните си изпръхнали, и между краката си имаше болезнена напрегнатост. Тя здраво стисна очи, обхваната от отчаяние, което болезнено се надигна в гърлото й.

Когато отново ги отвори, се загледа в прашинките, които плуваха в лъчите светлина. Лежеше неподвижно, като местеше само погледа си, защото не искаше да го събуди. Как можеше да спи така спокойно след… изминалата нощ? Господи! Трябва да е полудяла, попаднала под влиянието на някакъв сън, който не свършваше, нямаше развръзка. И сега беше тук, и бе погубена. Погубена.

Бедната танте Селест… Тя сигурно е в истерия. Досега всеки в Лондон вече е разбрал за тръгването й от соарето на лейди Сефтън. Ще бъде възприето като споразумение между херцога и една дама, която е на разположение, а не както беше в действителност — почти отвличане. Тя трябваше да се разкрещи, както го бе заплашила. Но клюките пак щяха да тръгнат от уста на уста. Щяха да плъзнат слухове за това, как е излязла сама с него на верандата и роклята й е била разкъсана, а косата — разрошена, което означава, че тя е позволила това да се случи. О, да. Знаеше какво щяха да говорят. Бе чувала злобните забележки толкова често, винаги предавани от ухо на ухо, произнесени със задоволство и облекчение, че това не засяга самите тях или дъщерите им и че не те са се провалили в очите на обществото…

Не беше справедливо винаги да обвиняват жената, когато мъжът е този, който я повлича към дъното. В крайна сметка жените не извършваха сами този акт на падение, нали? Не. Винаги присъстваше мъж, който ги тласкаше надолу, залагаше примката и те попадаха в мрежите на безчестието. Не беше ли видяла достатъчно, за да знае какви са нещата в действителност?

И не бях ли и аз виновна за това? Тя си спомни ядосана, че в един момент дори си мислеше че Улвъртън, Брет, я привлича. Брет — кратката форма на Бретон, името, дадено му в чест на родното му място. Откъде бе чула за това? О, да, лейди Уорбритън. Бъбрива стара сврака, но доста безобидна в сравнение с някои други членове на висшето общество, които обсъждаха съдбите на мъже и жени и съсипваха живота им, без да им мигне окото, докато изискано пиеха сутрешния си чай. По-скоро тези, които вече бяха станали. Другите се излежаваха, докато не станеше време да станат и лениво да се облекат за обяд, преди да започнат своя ден, изпълнен с безкрайна смяна на тоалети, размяна на визити, езда в парка или кратки разходки. Смисълът бе да бъдат на показ, да оглеждат и да бъдат оглеждани.

Безкрайна показност и непрекъсната смяна на тоалети — за пътуване с карета, за парка, за закуска, за езда, за опера, дори за разходка по улицата — беше въпрос на престиж роклите да се сменят при всяко излизане независимо по какъв повод. И ето я сега, останала без нито една собствена дреха — красивата й синя рокля лежеше разкъсана на пода до копринено й дантелено бельо.

Ако не беше толкова бясна, щеше да се чувства унизена в това окаяно положение. Но не мога се отдавам на празни самосъжаления сега — помисли си — не и когато трябва да реша какво да правя по-нататък. Съдбата ми в Лондон е решена. Ще бъде невъзможно да остана в Англия. Бедният папа Пиърс, ще бъде съкрушен да научи, че надеждите, които е хранил за мен, са съсипани. Какво мога да направя? Не мога да се върна в Индия. Не и след като той ме отпрати оттам, и освен това слуховете за моето унижение могат да стигнат и дотам. О, не — ами ако — не, никой не би могъл да е толкова жесток да спомене на папа Пиърс!

Това Кайла не би могла да понесе. Той я обичаше толкова много, като своя собствена дъщеря, и толкова често тя съжаляваше, че не той е истинският й баща. Но горещите желания бяха за децата, а сега тя бе станала жена. Сега трябва да вземе съдбата си в ръце и да не позволи други да решават вместо нея. Няма да бъде лесно. Много по-лесно бе да се остави в ръцете на другите и да се преструва, че е доволна от съдбата си. Не можеше да направи това. Тя не беше като тях.

Те не се съпротивляваха при намесата на другите, които решаваха как и с кого да протече животът им. Не! Това вече остана зад гърба й. Както и всичко останало.

Колко странно — Улвъртън съсипа живота й и в същото време й даде ново начало. Защото Кайла взе решение. Загуби доброто си име, загуби девствеността си — какво още й остава да губи? Може би по някакво странно стечение на обстоятелствата той всъщност й бе направил услуга. Тя никога нямаше да успее да получи от него каквото иска — нямаше да възстанови доброто име на майка си, нито дори да получи пари, които да послужат за зестра, за да се омъжи за някой скучен млад мъж, с когото да заживее в спокойната провинция, да отглежда децата си и да вехне, докато не стане като празна черупка, като магарешки бодил — пухкав и привлекателен външно, но достатъчно лек, за да се люлее и мята при всеки повей на вятъра.

Тя го бе заплашила, че ще се продаде на този, който предложи най-високата цена — така и стана. Той цинично бе написал договор за нейно успокоение, но тя нямаше нужда повече от него. Сега тя сама ще поставя условията и нямаше нужда от подписи и печати. Сама ще взема решения, съобразени с нейните нужди и желания.

Всъщност сега нещата не изглеждаха толкова зле, колкото на пръв поглед, защото се оказа, че на нея й харесва. До силната болка, която я проряза, тя напълно се бе самозабравила под ръцете и устните му. Да, тя можеше да остане негова любовница, особено ако наистина бе готов да й плати сумата, която така небрежно бе надраскал на парчето хартия — чиста загуба на цял лист първокачествена хартия — но количеството бе впечатляващо и далеч над сумата, която тя се надяваше да получи за мълчанието си. Въпреки яда и мъката заради това, което бе загубила, тя осъзнаваше, че положението би могло да бъде и още по-лошо. Когато му омръзне — или той на нея — ще има достатъчно пари да прави, каквото пожелае — да отиде в друга страна и да живее дискретно и спокойно. Танте Селест може да й идва на гости и ще говорят за маман и за Франция в дните на слава и величие. Да. Това ще направи, когато той й плати обещаното.

Като пренебрегна обхваналите я коварни съмнения и съзнанието, че целият й живот се промени само за една нощ, с една-единствена постъпка, Кайла не се дръпна, когато Брет се събуди и посегна към нея с все още сънени очи и красиво лице, засенчено от тежките завивки.

Той погали лицето й, ръката му слезе надолу и той отметна покривалото, като откри тялото й, което веднага почувства хладния утринен въздух. Въпреки решението й да се държи практично и хладнокръвно лицето й пламна и ръцете й се свиха в юмруци до тялото, когато възпря импулса си да издърпа завивката обратно.

Слаба усмивка изкриви ъгълчето на устата му:

— Ти си прекрасна и на дневна светлина, както и в сумрака на нощта.

— Оплаквате ли се, ваша светлост?

— Толкова официални отношения тази сутрин. Ще трябва да се кандидатирате за топло място в парламента. Макар че това едва ли ще ви направи достойна да топлите леглото ми.

Тя не отговори, той отново я покри и като се претърколи, стана от леглото и се протегна невъзмутимо, без ни най-малко да се

притеснява от голотата си. Въпреки че трябваше да свиква с него и държанието му да не я смущава — тя все пак се почувства неловко. Интимността с мъж бе нещо съвсем ново за нея и я плашеше. Той излъчваше заплашителната сила на хищник, когато прекоси стаята и дръпна силно шнура, за да позвъни на прислугата.

Кайла скришом го наблюдаваше. Първо широките рамене, после гладките мускули на гърдите му и добре очертаните мускули на корема, после насочи поглед надолу. Миналата нощ изглеждаше много по-заплашителен и това я изненада, но после си спомни думите на кръстницата й, когато й обясняваше за притока на кръв в състояние на възбуда. Промените в тялото на мъжа бяха очевидни, докато състоянието на жената оставаше дълбоко скрито.

„Което отново потвърждава истината за мъжа и жената — бе добавила Селест с тиха въздишка, загадъчно усмихната, — жените таят най-съкровените си желания дълбоко в себе си от страх да не бъдат наранени. А мъжете — е, те не могат да скрият желанията си. Така ние имаме едно малко преимущество.“

Да, в този случай бе точно така. Тя трябваше да се научи да скрива чувствата си, да притаи всичко дълбоко в себе си и да не му позволи да разбере истината, освен ако това не й даваше надмощие. Да. Тя ще се научи, защото, ако не го направи, може би ще бъде напълно унищожена.

Брет се върна до леглото и загледан в нея, повдигна едната си вежда и попита:

— Добре ли сте?

Въпросът я смути. Тя веднага разбра какво има предвид, и докато част от нея се учуди на загрижеността, друга не можеше да понесе, че той чак сега задава този въпрос. Кайла рязко вдигна брадичка и опита да отговори безучастно, подражавайки на нехайния му маниер:

— Отлично, благодаря. Много по-добре от бедната ми рокля.

Част от предишната му подигравателност се възвърна и той вдигна рамене:

— Вече се оплакваш, любов моя? Купи цял гардероб проклети рокли, няма да се разоря. Нареди да ми изпратят сметките.

Обидена от убеждението му, че очаква той да й купува нови рокли, тя отвори уста да му се сопне, че има собствени красиви дрехи, но навреме спря. Не, ще прозвучи глупаво. Защо да не му даде

възможност да й купува нови неща? Тя го заслужаваше, нали? И това бе един малко по-изискан начин да го накаже за жестокото му отношение към нея, за диктаторската му арогантност и убеждението, че може да я купи просто така, като чистокръвна кобилка.

— Благодаря, ваша светлост.

— Кайла, наричай ме по име. Не е чак толкова трудно да го запомниш.

— Да, Брет. — Тя се усмихна, но пръстите й се свиха в юмруци под сатенирания ръб на завивката и си помисли, че няма да е трудно да го намрази.

Станал нетърпелив, той прекоси отново стаята и яростно дръпна шнура, като ругаеше тихо, че прислугата се е разхайтила по време на последното му отсъствие и той ще открие причината за това. Отново задърпа, този път наистина вбесен, и тя си представи оглушителния звън долу в кухнята.

След минута се чуха стъпки по коридора пред вратата на стаята и Брет посегна към панталона си, докато дебелата дървена врата проехтя от енергично чукане. Протоколът изискваше прислугата да изчака разрешение, и тогава да отвори. Но преди Брет да реагира, вратата се разтвори широко и Кайла зяпна при вида на огромния призрак, който се появи на прага.

Загубила ума и дума, тя усети как кръвта й изстива и ако можеше да даде воля на ужаса си, то писъкът й сигурно щеше да разлепи тапетите в стаята. В рамката на вратата стоеше гигант, целият изтъкан от мускули и с вид на туземец, с дълга до кръста смолисто черна коса и медна кожа, облечен в кожени дрехи с ресни, и целият обкичен с потрепващи пера. Тя се вкопчи здраво в завивката, дръпната до брадичката й. Вцепенена от ужас не откъсваше очи от него, като дишаше с усилие. Очакваше Брет да даде достоен отпор на този натрапник.

Но вместо това той се обърна към него и вдигна иронично вежди:

— Виждам, че си се прибрал. Къде е мисис Уилсън? Тили?

— Мисис Уилсън напусна — студено отговори мъжът и Кайла се изуми от перфектната му дикция и дълбокия баритон. — Изглежда, чувството й за благоприличие е било накърнено от визитата на млада дама, която е прекарала нощта в твоето легло без наличието на свещен

брачен съюз. Аз й предложих да обсъди въпроса с теб, но тя твърдо отказа, като заяви, че няма намерение да разговаря с дявола в каквато и да е форма. При тези обстоятелства реших да я оставя да си отиде без повече шум. И понеже Тили изпада в истерия всеки път, като ме види, и трепереща се скатава в най-тъмното ъгълче, наложи се аз да приготвя закуската за теб и гостенката ти. Надявам се, че еленско месо е подходяща храна за тази сутрин?

— Върви по дяволите — тонът на Брет съвсем не беше груб колкото изречените думи и той поклати глава, като приближи към подноса с пилешко месо и сирене, останал от вечерта. Грабна парче сирене и посочи с него натам, където Кайла лежеше притаена под балдахина.

— Тя сигурно ще пие чай. А за мен — кафе. Черно и силно. Прати хора в селото да намерят заместничка на мисис Уилсън — достатъчно полезна и не толкова склонна да се афектира.

Притаена в сумрака на леглото, Кайла се отпусна малко, но помисли, че този странен мъж е най-огромният човек, който някога е виждала. Той имаше наистина много дивашки вид, и без съмнение принадлежеше към някое от индианските племена в Америка, за които бе чувала. В никакъв случай не говореше така, както изглеждаше. Английският му бе безупречен — по-добър от нейния.

Той погледна към леглото, после обратно към Брет и започна да му говори на език, напълно непонятен за Кайла. Звучеше по-скоро като бързо грухтене, но явно Брет го разбираше добре, защото се ядоса и отговори остро на същия език.

Спорът — ако това бе спор — трая само минута и после гигантът се оттегли, като затвори вратата след себе си. Брет захвърли сухото парче сирене върху подноса и се обърна да погледне Кайла:

— Имаш силно въздействие върху хората. И върху мен самия. Не съм изненадан, защото изглеждаш наистина привлекателна, седнала така: с разпусната и разрошена коса, и с вид на жена, която е правила това, което наистина е правила. Засега можеш да облечеш някоя от роклите в имението. Ще изпратя шивач колкото е възможно по-скоро.

— Не е необходимо, защото аз…

— По дяволите, Кайла, прави каквото ти казват. Не разрешавам да се разхождаш гола, въпреки че идеята не изглежда никак лоша.

— Имах предвид — произнесе студено тя, — че нямам желание да чакам появата на някакъв шивач, когато много по-бързо ще бъде да изпратят собствените ми дрехи. Освен ако нямате гардероб, пълен с подходящи такива. Не ми харесва идеята да прекарам няколко дни, увита в чаршаф.

Той присви очи и се приближи към леглото с хищническата си походка, която винаги я караше да настръхне. Матракът поддаде под тежестта му, когато той облегна коляно върху леглото и като постави ръце от двете й страни, се надвеси над нея:

— Може би на мен ми харесва идеята, да прекараш няколко дни в леглото. Не приемай моята практичност за проява на слабост. Да изпратя да донесат дрехите ти ще бъде изпитание за моето търпение, а аз не съм търпелив и не искам кръстницата ти да дотича пред прага ми с протегната ръка.

Тя почти забрави обещанието, да си държи езика зад зъбите и да бъде търпелива, затова с мъка преглътна ядните думи, които заседнаха на гърлото й. Тя трябва внимателно да избира битките, за да може да постигне целите си. Въпросът за дрехите й и обидите не бяха толкова важни в момента. Нека й купува дрехи и нека мисли каквото си иска за танте Селест. Той може дори да я принуди да остане в леглото дни наред, както я бе заплашил, но тя ще намери начин да го накаже за всяка обида и няма да забрави нито една негова дума, нито една! Може би той допусна фатална грешка, като я докара до това, положение, защото за пръв път в живота си се почувства наистина силна.

Той, изглежда, очакваше някакъв отговор от нея, затова Кайла изрече първото, което й дойде наум:

— За ваше сведение, предпочитам кафе, а не чай.

10

Следобедната светлина заля градината и обсипа розовите пъпки и ружите със златист прашец — те проблясваха като диаманти, пречупили лъчите в многоцветни дъги. Сутринта бе валял дъжд и въпреки това сега искрящите лъчи струяха в приглушена мека светлина, която обливаше русата коса на Кайла и я превръщаше в разтопено злато. Тя бе облякла една от старите рокли на братовчедка му, макар малко широка, защото Арабела бе по-висока и с по-едър кокал от нея, но като цяло изглеждаше прилично, пристегната с широка панделка под гърдите. Отпуснала се бе грациозно в един стол до градинската маса от мрамор и желязо, а роклята се диплеше около краката й, драпирана като завеса, събрана върху зелената трева в бяла муселинена пряспа.

Брет не желаеше да задълбочава особеното усещане, което предизвикваше у него Кайла Ван Влийт — тя го забавляваше въпреки цинизма му. Малка хитруша — сигурно си мислеше, че той ще търпи дълго дързостта й? Няма да стане, макар че към нея бе по-снизходителен, отколкото би бил с друга жена, защото тя бе прекрасна и по-неопитна, отколкото очакваше.

Илюзията за мила невинност все още съществуваше, въпреки че реалността бе пробудила в нея усещане за сила. Може би така ставаше с някои жени — загубата на девствеността им бе прелюдия към внезапното осъзнаване на властта, която придобиват над мъжа само с една въздишка, изкусителен жест, дори измамното потрепване с мигли и тайнствена усмивка, сякаш те много добре знаеха какво може да иска той. По дяволите тази пагубна страст.

Той я желаеше, но нямаше намерение да се поддаде на странното изкушение да се отнася с нея по различен начин, отколкото с другите жени, мимолетно присъствали в живота му. Дълга поредица от женски лица, които се сливаха в паметта му — с алчни ръце, променливи плачливи настроения и неизменните потоци от сълзи и обвинения, когато на него му омръзнеха претенциите им и той приключваше връзката. Само една бе по-различна, но тя вече не беше между живите.

Странно — макар че бяха различни като деня и нощта, Кайла му напомняше за нея… Абсурдно наистина, защото тя нямаше нищо общо с тази привлекателна малка авантюристка, с която споделяше сега леглото си, освен факта, че той бе първият мъж в живота и на двете.

Напълно пренебрегнала присъствието му, сякаш бе съвсем сама в градината, Кайла отпиваше студена лимонада. На коленете й лежеше книга в кожена подвързия и тя бе изцяло погълната от нея.

Брет напусна каменната тераса и закрачи към нея през все още мократа трева. Хесианските му ботуши оставяха тъмна следа зад гърба му, а лъснатата кожа блестеше от росата:

— Какво четеш, съкровище?

Без да вдигне глава, Кайла тихо отговори:

— „Ема“ на Джейн Остин. Очарователна история, но доста далеч от действителността. Човек почти е готов да повярва в съществуването на любовта.

Развеселен, Брет промуши пръста си в една лъскава къдрица, която победоносно се полюшваше на бузата й. Бе вдигнала косата си в красив кок, но няколко кичура се бяха изплъзнали и примамливо трептяха около лицето й. Тя вдигна поглед към него и в спокойното стегнато изражение той усети как пробягна сянка от безпокойство. Оказа се не толкова лесно за нея да крие чувствата си, защото той често долавяше нервността в очакването на думите или действията му. На него това му харесваше, защото нямаше намерение да стане напълно предсказуем за нея и тя да го манипулира съобразно желанията си.

Пръстът му с къдрицата погали нежната мека кожа на бузата й, после устните, брадичката и проследи дългата извивка на шията й. Главата й леко се отметна назад и той можеше да се наслади на това, което се виждаше от гърдите й, закръглени и стегнати в скромната стара рокля на Арабела. Тъмната сянка между гърдите й го примамваше и ръката му се придвижи натам, за да я погали. Тя бе започнала да диша учестено, но не каза нито дума. Не и след последния път, когато той й припомни рязко, че е негова, както вече са се договорили — купена и платена — негова собственост, докато той не пожелае да прекрати това споразумение.

Имаше моменти, когато бе почти убеден, че тя ще се нахвърли върху него, както тогава на бала у лейди Сефтън, когато се разфуча

като дива котка и издра бузата му. Но тя показа забележително хладнокръвие, въпреки че понякога това очевидно й струваше много усилия.

Както сега, когато ръката му продължаваше да гали гърдите й в градината, където всеки минаващ наблизо лакей можеше да го види — ръката му върху меката й кожа бе като знак за собственост.

Бузите й станаха аленочервени, но тя не протестираше — понасяше кротко милувките му. Почувства се провокиран от самообладанието й, изпита перверзно желание да я накара да реагира, защото знаеше, че тя винаги в крайна сметка откликва на докосването му. Той смъкна муселина, покриващ гърдата й, като откри примамливата плът и стегнатия връх. Тя потрепера, когато погали розовата пъпка. Хвана я с палеца и показалеца и леко я потри, докато накрая тя вдигна очи към него, и в тях проблясваха гневни искри.

— Да се съблека ли тук, на поляната? Ако сте решил да направите зрелище от това, което би трябвало да е нещо съвсем лично, то нека поне го направим както трябва? Странно, но никога не съм мислила, че оставяте нещата недовършени.

— Колко досадно. Любовница, която си позволява да критикува мъжа, платил за услугите й, и то по взаимно съгласие. Вие сте по-смела, отколкото очаквах, съкровище.

— А вие сте по-нецивилизован, отколкото си представях.

Той се засмя:

— Представяла сте си нещо друго? То е, защото не ме познавате добре.

За момент Кайла не отговори, само го погледна странно:

— Не — каза накрая. — Аз въобще не ви познавам и не мисля, че искам да ви опозная.

— Уверявам ви, че така е най-добре. Продължавайте да четете сладникавите си историйки, тъй като реалността е твърде откровена с фактите си, за да можете да я понесете.

— Откровена или груба?

— И двете. Виждате ли? Мога лесно да призная истината. Аз не живея с илюзии.

Тя се изправи, като отхвърли ръката му от себе си, а книгата падна от коленете й:

— Изобщо не съм съгласна, сър, защото вие сте майстор на илюзиите.

— Така ли? — Той се наведе над мраморната маса, украсена с ковано желязо и винетки от гроздове и бръшлян, и саркастично изрече:

— Обяснете ми, съкровище, как е възможно това, тъй като съм очарован от представата, която имате за мен.

— Подигравате се, но аз ви казвам истината. — Ярката червенина на лицето й подчертаваше синьото в очите, което почти изцяло бе погълнало зеления нюанс, придаващ им необичайно очарование. — Всичко това: къщата, градините, огромното имение и парите ви, всичко това е илюзия, която скрива истинската ви същност.

— А вие сте решила да ми кажете какъв съм в действителност, нали. Разочаровате ме. Мислех, че имате по-богата фантазия.

Тя повдигна рамо в израз на безразличие:

— Нямам намерение да ви казвам какъв сте. Както вече споменах, аз не знам каква е истинската ви същност. Но знам, че има нещо по-различно при вас, нещо повече от факта, че сте отрасъл в Америка вместо в Англия. Само не мога да проумея какво ви прави толкова различен и толкова… опасен.

— Опасен? — Той я погледна явно развеселен. — Ласкаете ме, съкровище. Никога не съм мислил, че съм опасен човек.

— Да. Много добре го знаете. — Кайла си играеше с дантелата, с която бе обшита малката розова панделка, прокарана през гънките на роклята. — Вижда се в очите ви, в начина, по който гледате към мен или към всеки друг, изпречил се на пътя ви. Вече достатъчно време съм го виждала в погледа ви, за да мога да го разпозная, макар че отказвате да признаете. В края на краищата вие играете ролята на аристократ, с добре усвоени маниери и винаги подходящо облекло. Излъчвате точната доза арогантност, както всички останали лордове и дами, които се движат в отбраното общество на Лондон. Всичко това е измама, маскарад, който скрива истинската ви природа чрез тази илюзия. Да, вие настина сте много опасен, сър.

— Опасен съм само за досадни копринени панделки, защото ми пречат да се насладя на изкусителните съкровища, които крият, сладка моя. Тъй като отново се отдръпваш от мен, нека влезем в вътре, където можем да сме опасни заедно.

Въпреки че тя не се противеше, нито го отблъскваше, Брет трябваше дълго и страстно да я милва и целува, докато я принуди да откликне на ласките му и да стопи леда между тях. Много усилия му отне да отключи в нея дълбоко таената страст. Стана им почти навик да започват всеки път по този начин. Тя бе студена и безучастна, с лице на мъченица, със затворени очи и стиснати устни дори когато лежеше гола в ръцете му. Нейният мълчалив протест постепенно се превръщаше в горещи въздишки и стонове и трепереща, тя се предаваше и откликваше на желанието му така, както той очакваше.

Това бе наградата за нейната упоритост, и за неговото нетърпение — фактът, че тя бе негова всеки път, когато пожелаеше, ако не искаше от нея нищо друго освен тялото й, защото тя не му даваше нищо друго. Да, Кайла се промени. Първоначалната несигурна самоувереност се бе превърнала във високо самочувствие, което пораждаше у него, макар и неохотно, възхищение.

Тя бе негова, можеше да прави каквото пожелае с тялото й, но само неща, които би правил с китайска кукла. Това още повече го амбицираше да предизвика искрен отклик у нея и всеки път, когато я пожелаеше, леглото се превръщаше в бойно поле. В борбата за надмощие тук тя винаги капитулираше. Нейната решимост да му се противопостави бе много силна, но страстното й тяло бе по-податливо и отзивчиво.

И сега тя лежеше в леглото му сред снежнобелите чаршафи задъхана, със зачервено лице, впила в него замъглен поглед, докато той галеше тялото й. Започна да трепери от възбуда и дишането й се учести. Той целува меките трепереща устни, докато тя отговори на целувката му, и обви с ръце врата му, притискайки го към себе си. Ръката му посегна към златистите къдрици и той задържа меките като коприна кичурчета, наблюдавайки как се изплъзват между пръстите му. Държеше главата й в дланите си и продължаваше да я целува страстно. Устните му се придвижиха към бузата й, после зад ухото и той продължи да целува шията й, докато горещият му дъх я разтрепери и тя започна да стене в ръцете му. Устните му продължиха по-надолу, като влажно целуваха и галеха гърдите й, сладострастно налети и стегнати. Все по-надолу се спускаше парещият му дъх към стегнатия закръглен корем с нежна като сатен кожа и стигна до бледозлатистите къдрици.

Тя извика стреснато и вкопчи ръце в косата му, като силно го дръпна. Той погледна нагоре към нея и попита с натежал глас:

— По дяволите, какво правиш?

Тя поруменя още повече и дръпна още по-силно косата му:

— Това исках да попитам и аз.

— Може би е още рано… но един ден, ти сама ще поискаш да го направя, скъпа.

Той отново се вдигна нагоре към нея, като привлече ръцете й в своите и преплете пръсти с нейните. Повдигна ги над главата й ги притисна в дълбоките възглавници. Тялото му надвисна над нейното и той наблюдаваше как зениците й се разшириха и езикът й облиза пресъхналите й устни — тя замря в очакване.

Сладострастно се предаде, потрепервайки от внезапното навлизане в тялото й и от силните уверени движения, които стопиха и последната й съпротива. Тялото й откликна със силни движения в синхрон с неговите и в ухото му зазвучаха тихи стонове, които го разпалваха още повече, и той ненаситно искаше още, и още.

Когато всичко свърши и тя лежеше под него влажна и изтощена, той, заситен, вдигна натежал поглед към лицето й. Взе в ръка влажен кичур коса, паднал върху бузата й:

— Трябваше да дойдеш при мен с това предложение много по-рано, съкровище. Тогава нямаше да ти откажа. Заслужаваш всяко пени, което съм платил за теб.

Тя се стегна като струна и ръката й, отпусната върху рамото му, се сви в юмрук. Заговори на пресекулки:

— Въпреки солидната банкова сметка на мое име, вие не ме притежавате. Макар и да сте платили за времето ми, тялото и душата ми принадлежат само на мен.

— Грешиш, сладка моя. Аз съм собственик на това — ръката му покри напрегнатите връхчета на гърдите й, все още стегнати от въздействието на устните и ръцете му. — И това. Аз съм платил за тях и те са мои.

— Така ли мислите? Според мен не. — Кайла леко вдигна голите си рамене. — Те са мои. Само времето ми е ваше, и то, докато ви омръзна. Кога ще стане това? Скоро? Скоро ли ще ми върнете свободата, Брет?

Загледан в очите й, той съзря иронията в тях и изруга наум. Претърколи се през леглото и стана, напрегнат и ядосан. Тя със сигурност не бе показала нежеланието си да тръгне с него онази вечер в лейди Сефтън, когато излезе с него на верандата. Може би той се бе държал малко по-настъпателно тогава, но тя бе реагирала с обичайните протести, преди да се предаде. Такива протести бе чувал хиляди пъти преди това й те винаги приключваха в леглото му.

— За Бога, този разговор ще приключи нашия съюз, Кайла, въпреки че теб не те е грижа по какъв начин. Но, една седмица едва ли означава, че си изпълнила условията на сделката ни.

— Оттегляте ли предложението си, сър? — Въпреки спокойния тон и леката усмивка, нещо в гласа й трепна. — Ще бъда отхвърлена без компенсация за времето, което прекарах с вас. Не бих казала, че е справедливо.

Тези номера му бяха до болка познати и гласът му прозвуча твърдо:

— Точно когато започна да мисля, че си по-различна от другите, ти ме разочароваш. Не можеш да очакваш повече от това, което си заслужила.

Тя се облегна на лакти, косата й бе разпиляна около все още зачервеното нежно лице. Къдриците й се спускаха над откритите гърди:

— Ако изобщо имам някакви очаквания, то е да успея да ви държа на разстояние.

— На разстояние? Господи, аз не съм вълк или бясно куче, което трябва да бъде обуздавано.

— Това е въпрос на гледна точка, сър.

Хладният тон и отговорът й, произнесен без колебание и с вдигане на тънките й прави вежди го предизвика да възрази хапливо:

— Тогава няма да ви липсвам следващите няколко дни. Сутринта заминавам за Лондон, за да се погрижа за интересите на братовчедките си и да приема поздравленията за най-новата ми любовница. Нашето заминаване онази вечер се превърна в спектакъл, който може да повиши интереса към вас, querida. Да ви предам ли някои по-интересни и изгодни предложения? Братът на принца може да прояви интерес към вас, а защо не и самият принц? И това ще е стъпка нагоре по стълбицата в аристократичната йерархия, макар и не по отношение

на парите. На всички е известно, че и двамата са прахосници. Когато приключа с вас, няма да имам нищо против да ви предам в ръцете на следващия ви покровител. Затова по-добре преценете какви са интересите ви в тази насока.

Лицето й пребледня като платно и само очите й проблеснаха като искрящи скъпоценни камъни. Тя не отговори, но ако пламъците на ада можеха да се видят в нечии очи, то това бяха тези на Кайла Ван Влийт.

11

Едва ли бе успокоително, че тази нощ Брет прекара другаде или че не си направи труда да се сбогува с нея, преди да напусне Риджууд. Громоленето на колела по чакълестата алея точно под прозорците на спалнята показа, че е тръгнал, без да се види с нея. Този шум я събуди заедно с дрънченето на хамутите и плющенето на камшика. Тя изтича към прозореца и успя да зърне как обшитата с черна кожа карета набра скорост и зави по алеята, скривайки се зад един перфектно подрязан като триъгълник чимшир.

Застанала зад завесата, обшита с дантела и драпирано кадифе, под все още мъгливата светлина Кайла се почувства изоставена. Обхвана я безпокойство и особено чувство за безнадеждност и тъга. Тя не би трябвало да е тъжна — него го няма и може да прави каквото поиска. Не бе нужно да търпи докосването на ръцете му или да чува омразния му глас в ухото си сутрин, когато я събуждаше още преди изгрев слънце с ласки, на които тя всеки път се опитваше да устои, но винаги скоро отстъпваше.

Пусна тежката кадифена завеса да покрие отново прозореца и стаята стана тъмна и мрачна. Брет съвсем ясно й бе обрисувал ситуацията, в която се намира. Бе негова държанка. Това означаваше тя за него сега или завинаги, и ако решеше да предложи услугите си на друг, нямаше ни най-малко да го засегне.

Тя премина с босите си крака по дълбокия скъп килим, и отново се качи на високото легло. Потъна в меките пухени възглавници и се загледа нагоре към диплите на балдахина. Беше тихо. Усещаше се дъх на изгорели свещи и слаба миризма на бренди, които се смесваха с острата миризма на дървена пепел от огнището. Брет бе напомнил на мисис Линч, че в тази стая няма да се използват въглища, защото той предпочиташе миризмата на горящо дърво, а не на нещо, изтръгнато от недрата на земята.

Мисис Линч бе вечно навъсена и мълчалива, но за предпочитане пред онзи ужасяващ мъж, когото Кайла видя първата вечер, и който не се появи нито веднъж след това.

Годфри. Необичайно име за езичник, но Брет само се засмя, когато му каза за това и сухо отбеляза, че ако е толкова любопитна, трябва да го обсъди със самия него.

— Но не бъдете твърде груба — добави насмешливо, като повдигна кичур коса между пръстите си, любувайки се на златистия отблясък на лампата върху него, — защото, ако се държите нелюбезно, Годфри може да реши да окачи този красив скалп на колана си.

Като дръпна косата си от ръката му, Кайла не можа да прикрие раздразнението в гласа си, когато отбеляза, че без съмнение и той е участвал в подобни варварщини. Отговорът му бе направо смразяващ:

— Разбира се. Нима сте се съмнявала? Странно, защото англичаните са използвали подобни прийоми още преди американската революция, като скъпо са плащали за скалповете на семинолите — на мъже, жени, дори деца. Това не е нещо ново, нито пък практика само на туземците.

— Това ли е всъщност Годфри? Американски туземец?

— Той е един от коренните жители, от едно племе в западната част на Северна Америка. Някои ги наричат команчи. — Направи странно движение с ръка, като извиваща се змия. — Или народът на змията. Ще оставя на твоето въображение да реши защо са ги нарекли така.

Тя потрепери и затвори очи — в много отношения Брет се държеше като варварин. Див. Нецивилизован. Жесток…

Но тя се замисли за другата хаплива забележка на Брет, с която й напомни, че Френската революция едва ли би могла да бъде възприета като цивилизована, нито древните римляни, нито дори англичаните в борбите им срещу шотландците и ирландците. Тя трябваше неохотно да признае пред себе си, че човешката жестокост не признава граници и националности. Нима тя не си спомня за зверствата в Индия, извършени в името на мира? Британската колонизация бе широкообхватна, но и с цената на много жертви от двете страни, разрушения и грабежи от страна както на англичани, така и индийци.

Да, тя си спомняше размириците, когато Уилям Уелисли — брат на Артур Уелисли, сега известният херцог Уелингтън, използва британската армия, за да смаже неподчинението на местните водачи в Индия, като същевременно използва дипломатическите си умения, за да привлече и подчини на британската корона приятелски настроените

им управници. Тогава бе съвсем малка, но си спомняше опасностите и страха на маман за сигурността на дъщеря й, макар че папа Пиърс се опитваше да я успокои, че те са датчани и са защитени и от двете страни. Това не бе вярно, разбира се, но за едно дете звучеше успокоително.

И все пак, напук на себе си, Кайла се почувства задължена да посочи на Брет, че едва ли е справедливо да сравнява времето на френската революция и терора тогава с нецивилизованите американски туземци, които живееха във вигвами и водеха спорадични битки срещу цивилизованите нашественици. Така, разбира се, успя да го вбеси, и тя се оттегли в мълчание, тъй като това бе единственото оръжие, което действаше успешно и на което можеше да разчита.

Тя си налагаше да го използва рядко, за да има необходимия ефект. Имаше нужда от всички начини на отпор, за да може да устои на приближаващата буря. Тук досега се чувстваше сигурна и защитена от нападки. Може би само първата икономка бе подала оставката си заради присъствието й там, но след това нямаше дори намек на неодобрение.

Сега Брет бе заминал и тя бе останала беззащитна, защото той служеше за буфер между нея и прислугата в имението. Тя бе добре запозната с йерархията в слоевете на класата, която предоставяше своите услуги на аристокрацията, и знаеше колко безмилостни могат да бъдат към някого, който според тях е загубил честта си и се е оказал недостоен за мястото, отредено му в обществото.

Легнала в леглото, което споделяше с Брет, Кайла остана в очакване, докато чу познатото тихо потракване и звънтене на приборите. Последва леко чукане, което означаваше, че проверяват дали се е събудила. Като подреди диплите на завивката около себе си, тя извика да влязат. Младата Сюзън се вмъкна в стаята, с една ръка балансираше подноса, а с другата затваряше вратата.

— Добро утро, мис — гласът й бе весел и в него нямаше нищо, което да подсказва неуважение или неодобрение. Бе изречено с усмивка и тъмнокосата прислужница остави подноса на масата, като се зае да подрежда ленените салфетки и китайския порцелан.

— Кафе ли предпочитате, мис?

— Да, моля. — Кайла стана и посегна към памучната роба, която бе огромна и трябваше да навие два пъти колана около кръста си.

Останка от гардеробите в другото крило — с небрежно вдигане на рамене я бе информирал Брет, когато го попита какво е това. Тя не желаеше да повдига отново темата за дрехите си, и затова замълча. Но сега видя каква е реакцията на Сюзън и разбра, че сигурно изглежда толкова смешно, колкото се чувства в този чувал. Като вдигна единия безкрайно дълъг и ужасно широк ръкав, тя се обърна към Сюзън:

— И двете ми ръце могат да се пъхнат.

Сюзън се усмихна и кимна любезно.

— Да, мис, наистина изглежда така. — Тя се поколеба и после добави: — Не искам да прекалявам с любезността ви, мис, но имам леля, която умее да шие. Ако искате, мога да й го занеса. Тя ще го стесни, така че да ви стане.

— Да, разбира се, много любезно от твоя страна. Ще платя на леля ти, ако може да направи промени на някои други неща. Моите дрехи все още не са пристигнали и се страхувам, че трябва да се примиря с тези тук.

— Да, мис. Лейди Арабела е доста по-едра от вас и е естествено дрехите й да не ви стават.

— Лейди Арабела — дъщерята на покойния херцог?

— Да, мис — Сюзън изглеждаше неспокойна, сякаш очакваше да й се скарат. — Тя е много мила и красива, но по-висока.

Привлечена от тази, макар и кратка, информация за нейната полусестра, Кайла се приближи към младата прислужница, взе кафето с леко трепереща пръсти. Отпи, като наблюдаваше Сюзън над ръба на чашата:

— Значи си виждала лейди Арабела. Разкажи ми за нея, добра ли е?

Сюзън изглеждаше озадачена, но потвърди това, което бе казала, като бързо кимна с глава:

— Да, мис. Много приятна. Не е груба като някои други хора. Не че имам нещо против, защото не е така. В края на краищата все ми казват, че много говоря и много се размотавам. И това е вярно, да, макар че се старая да… — тя дълбоко пое въздух и бузите й поруменяха. — Пак се увлякох. Извинете ме, мис.

— Разбира се — Кайла седна на малкия стол до масата и посегна към мека бяла кифла. Имаше купа с девонширски крем и малка чиния с плодове. Закуската бе лека, както я предпочиташе Кайла — съвсем

различна от тежката пушена риба или бъбреци и яйца, които танте Селест напоследък предпочиташе. „Английска закуска“ казваше тя с тъжна усмивка, но твърде вкусна, когато човек се примири с факта, че поглъща огромно количество храна още преди да се е облякъл. Разбира се, Селест не се формализираше и винаги закусваше в леглото, като се възмущаваше от предпочитанията на Кайла към кафето и обявяваше навика й за нецивилизован.

Кайла намаза дебел слой крем върху кифлата си и погледна нагоре към Сюзън с усмивка, за да я предразположи. Чудеше се как да научи повече за „сестрите“ си, без да изглежда твърде любопитна или странна в очите на момичето. Странно бе за самата нея защо толкова й се искаше да научи повече за тях, след като те не проявяваха никакъв интерес, но не можеше да се въздържи.

Тя продължи закуската си, като тихо си говореше със Сюзън и малко по малко научи някои неща за всекидневието и чисто човешките страни от характера на Арабела, Айлса и Анастасия. Техните имена започваха с буквата „А“ и бяха родени почти една след друга. Преди много често бяха посещавали Риджууд.

— Но това беше още преди да се спомине баща им и преди новият херцог да наследи титлата и имението — сподели с нея Сюзън. — Говореше се, че имението ще бъде продадено и всички ние ще трябва да си търсим друга рбота, така че явно херцогът умря съвсем навреме. О, извинете, не исках да проявя неуважение, мис.

— Да, Сюзън, сигурна съм, че не искаше да бъдеш груба. Риджууд е бил спасен от кредиторите благодарение на новия херцог.

Сюзън кимна с глава. Цял Лондон говореше, че старият херцог е умрял, за да избегне този срам. Явно баща й не е бил в състояние да управлява нито финансите си, нито собствения си живот. Като пое дълбоко въздух, Кайла попита небрежно, сякаш между другото:

— Виждала ли си някога покойния херцог?

— О, да, мис, няколко пъти.

— И какво мислиш за него?

Като пристъпваше смутено от крак на крак, загледана в пода, Сюзън придоби вид на мишка, хваната в капан:

— Той беше… беше приятен господин, но толкова мълчалив и затворен, понякога изглеждаше така, сякаш присъства само телом. — Тя погледна нагоре, леко смръщена, а кафявите й очи бяха сериозни и

замислени. — Не искам да бъда непочтителна, мис, но веднъж чух някой да казва, че той е само подобие на това, което е бил преди. Никой не ми обясни какво точно означава, а и аз не попитах.

Кайла не каза нищо и замислена се загледа в празната чаша. Мислеше за човека, който бе неин баща. Сюзън погрешно разбра мълчанието й, притесни се и почти изхлипа, опитвайки се да се извини и да обясни, че не е искала да каже нищо лошо за херцога.

Кайла вдигна глава, леко учудена, и се усмихна:

— Никого не си засегнала, Сюзън. Много често съм слушала за предишния херцог, но така и не успях да се срещна с него. Бях просто любопитна.

— Искате ли да видите неговия портрет, мис? Той се намира в източното крило. В стаята в дъното, която използваше херцогинята, почитаемата вдовица, винаги, когато идваше. Но това бе, преди херцогът да дойде от Америка. После тя престана да идва в Риджууд.

— Има негов портрет тук? — Пръстите на Кайла леко трепереха, когато остави чашката от кафе на масата и се изправи. Стегна силно панделката на роклята си, дотолкова, че почти престана да диша, и дробовете й просто крещяха за въздух. — Да, много бих искала да видя портрета на херцога.

Готова да задоволи всяко желание, Сюзън поведе Кайла по дългите коридори, покрити с килими. Минаваха покрай огромни стаи с масивни легла и кадифени завеси, покрай портрети с позлатени рамки, от които я гледаха личности, облечени в отдавна излезли от мода дрехи. Това ли бяха прадедите й? Ще открие ли свои черти в строгите им лица, които се взираха в нея от бледи пейзажи и драпирани завеси? Тя има кръвна връзка с тях, така както и Брет, макар че той бе само далечен братовчед. Колко странно! Няколко брака бяха отдалечили Брет от корените на фамилното дърво, а предишният собственик бе неин баща. И въпреки това Брет притежаваше всичко, а тя бе съвсем чужда в този дом. Не притежаваше нищо, нито дори малко огледалце или чаша китайски порцелан. Вещите й принадлежаха дотолкова, доколкото бе настоящата любовница на собственика им.

Горчиви обстоятелства бяха я принудили да слезе до настоящото си положение на гостенка, и то в дома на баща си. Тук той бе живял, разхождал се е, преспивал е под този покрив, четял е, играел е карти, наслаждавал се е на лулата си в притъмнената библиотека, изпълнена с

безброй томове, подвързани с кожа, и огромния глобус, който се завърташе около оста си само с леко докосване. Дали майка й е идвала тук? Позволили ли са й да стъпи тук, под този покрив, или е била допусната само в градската къща на съпруга си и е споделила живота му там, докато жестоко и безскрупулно са й отнели и това?

Изглеждаше невъзможно. Изглеждаше невъзможно в тази дом да е ехтял смях или в която и да е от триста четиридесет и двете стаи, които се намираха в тази сграда, както й бяха казали. Всички те бяха обзаведени с тежки тъмни мебели и прозорците бяха драпирани с тежки тъмни завеси, които не пропускаха светлина. Отвън къщата бе впечатляваща, построена от тухли с мек розов цвят, попиващи слънчевата светлина. Беше красива — не строга и отблъскваща като Ашли. Но бе непроницаема, досущ човек, който се е затворил в себе си.

Сюзън спря пред една тясна врата и Кайла внезапно усети страх — сякаш баща й е жив и стои зад тази врата в очакване да я види за пръв път. Разбира се, посрещна я само портретът му. Тя бавно приближи към него, като всяка стъпка й разкриваше чертите на мъжа, който се взираше в нея с леко тъжна усмивка. Грабнаха я очите му. Художникът ги бе нарисувал така, че да изглеждат, сякаш следят неотстъпно наблюдателя. Но не точно това я развълнува. Цветът им бе необикновен нюанс в синьозелено, толкова познат. Необичайното сега бе, че го виждаше в едно мъжко лице, а не в своето собствено. Тя постоя така, с ръка вдигната нагоре и се спря точно преди да докосне платното.

Беше глупаво. Платното бе студено, макар че той изглеждаше толкова жив, сякаш ще заговори всеки момент. Какво би й казал, ако тя бе разбрала за съществуването му по-рано и бе дошла да го види, докато е още жив? Щеше ли да я признае за своя дъщеря? Щеше ли да се просълзи и да я грабне в обятията си, или щеше да я посрещне така, както я посрещнаха жена му и наследникът му — студено и отблъскващо?

Баща й — Кайла искаше да продължи да го мрази, защото така й бе по-лесно. Но в очите му се четеше такава скръб и в изражението му бе скрита толкова болка, че тя в този момент не можеше да си наложи да продължи да го мрази. Дори и заради това, което бе направил с майка й.

Портретът е нарисуван, когато той е бил все още млад, мис — тихо произнесе Сюзън. — Изглеждаше доста променен, преди да умре, защото бе много болен. Почина в градската къща и не го бяхме виждали от лятото.

— Значи е умрял през зимата?

— Да, мис. Вторият ден след Коледа, когато се раздават подаръците. Чух, че тези, които са в градската къща, едва не останали без подаръци заради това, но старият Рийд си спомнил в последния момент за тях. Повикал всички в кухнята и набързо ги раздал. Братовчедка ми Бети работи в града и затова знам за всичко това. Тя е камериерка там и през почивните дни ми разказва много любопитни истории. Но може би не ви се слушат?

— Не, никак не ми е досадно наистина. Това е интересна история, Сюзън — Кайла бавно обърна гръб на портрета, но той остана в съзнанието ѝ. Образът на баща ѝ се запечата в паметта ѝ — солидните му черти, познатите очи и тъжно изражение ѝ показваха какво е загубила. Тук ставаше дума за нещо много повече от пари, права и всичко останало. Бяха я лишили от баща и сестри. И бе много късно нещо да се промени. Сега, дори и да успееше да стигне до Лондон, съмнително бе дали искането ѝ ще получи някакво внимание от който и да е адвокат освен подигравателни усмивки.

Налагаше се откровено да признае пред себе си, че шансовете да успее никога не са били големи. Но сега не можеше да разчита дори на доброто си име в случай на пълен провал. Всичко ѝ бе отнето. Оставаше ѝ само да следва пътя, който Брет бе начертал, като я отвлече в Риджууд.

Късно следобед Кайла седеше в градината с книга, но на коленете, защото не можеше да се съсредоточи достатъчно в това, което чете. Тя стигна до извода, че трябва да напусне Англия. Но къде би могла да отиде? И как? Тук нямаше никакво бъдеще, освен ако се превърне в една от онези жени, които биват прехвърляни от един покровител на друг. А това тя не можеше да приеме. Не, не можеше да си представи как ще я възприемат хората или с какви очи тя самата ще гледа образа си в огледалото след известно време. Ще свърши живота си самотна и забравена, захвърлена в някой бордей, само със спомените за големите си надежди за блестящо бъдеще.

Испания. Или Франция, след като сега Наполеон отново е заловен и заточен на остров Елба. Във Франция бе съвсем различно — една жена би могла да има много любовници, без това да я принизява в очите на обществото. Танте Селест би могла да дойде с нея и двете щяха да живеят в малка къщичка в провинцията, с лозници, окъпани от слънцето, и ще бъде топло и красиво наоколо, а не влажно и студено като тук. И ако тя успееше да събере достатъчно пари, дори и папа Пиърс можеше да дойде при тях, ако иска, защото там е топло почти като в Индия. Да, това би бил най-добрият вариант. Но само ако Улвъртън й плати толкова, колкото бе обещал. Ако си тръгне сега, той нямаше да й даде нито пени, както красноречиво бе заявил.

Тя облегна назад глава и се загледа в зелената дантела от листа над главата си, изплетена от клоните на високите достолепни дъбове, които растяха тук повече от сто години и хвърляха дълбока сянка над градината. Живописни статуи бяха разпръснати из изрядно подрязаната морава и няколко фонтана изригваха весели потоци вода от чучури във формата на риби или русалки и пълнеха каменните корита. Изящните фигури би трябвало да внасят красота в душата й, но не успяваха. Какво толкова имаше в това, че тя трябваше да изпълни своя дял от споразумението с Брет? Ако слуховете бяха верни, той рядко задържаше за дълго любовниците си, преди да ги замени с нови. Не би трябвало да е толкова трудно да остане с него заради парите, нали? В крайна сметка нямаше какво повече да губи, както тя самата си напомняше отново, и отново, когато у нея се надигаше съжаление за това, което би могло да бъде. Беше свободна — можеше да замине за Франция и да живее самостоятелно, където би могла да има любовници, ако пожелае, или дори да си намери съпруг.

Но най-напред трябваше да престане да мисли за несправедливостта, която й бяха сторили, защото непрекъснатите размишления и самосъжаления не й носеха нищо добро. Не и помагаше и споменът за онова странно чувство на отчаяние, което я обземаше понякога, когато гледаше Брет, или за необяснимото безпокойство, което я разтърсваше, когато той я докосваше. Или споменът за това, как понякога го сънуваше, но винаги различен, и той се държеше така, сякаш наистина се интересуваше от нея и я обичаше…

Кайла затвори очи и от погледа й изчезна зеленият балдахин над главата й. Тя прогони и всяка друга мисъл, в съзнанието й звучаха само песните на птиците и чуваше ромоленето на водата от най-близкия фонтан. Въздухът бе наситен с неуловимия аромат на цветя — тя се опита да определи уханието — жасмин може би? Не, твърде е рано в този климат, помисли разсеяно. Дните са наистина топли, но нощите все още са студени. Може би беше лигуструм, с китки дребни благоуханни цветчета.

— Извинете, мис.

Дълбокият мъжки глас я стресна от унеса й и тя подскочи, като събори книгата на земята и втренчи поглед нагоре към Годфри. Той се извиси над нея, а лицето му бе напълно безучастно.

— Д-да, какво има?

Дори и да бе забелязал нервността й, а как би могъл да пропусне това, той с нищо не се издаде, а само почтително се поклони. Тя видя, че е облечен в бежов панталон, бяла риза и брокатен колан, които изглеждаха доста живописно в комбинация с дългата му плитка, стигаща под кръста.

— Къде желаете да сервират чая, мис — тук, в градината, или предпочитате да се приберете в салона?

— Аз… бих желала в салона, благодаря. Толкова ли е късно? Не усетих, денят е толкова приятен. — Думите се сипеха от устата й почти както при Съюзън сутринта и звучаха глупаво и необмислено, но тя не можеше да спре. — Необичайно топло според мен, но всъщност аз не съм свикнала с английския климат през пролетта, а вие?

— Това е втората ми пролет в Англия, откакто заминах оттук още като малко момче. Красиво е през пролетта, но твърде влажно в сравнение със сезоните, с които съм свикнал у дома.

— Имате предвид Америка?

Той кимна с глава, а тъмните му очи попиха слънчевата светлина, когато погледна към нея. Въпреки почтителния му маниер, той имаше вид по-скоро на господар, отколкото на слуга.

— Да. Разбира се, там е много различно, защото има необятни пустеещи равнини, но природата е окъпана във всички цветове на дъгата, дори и в пустинните местности. Виждал съм цветни скали и природата там е много живописна. Има кактуси, които въпреки бодлите цъфтят с прекрасни цветове.

Част от нервността й се стопи и тя стана, като приглади с ръка полите на роклята си. Прие книгата, която, след като се наведе и вдигна от земята, той й подаде с царствен жест.

— Благодаря, Годфри. Нали мога да ви наричам така?

— Ако желаете.

— Но това не е истинското ви име, нали?

Ъгълчето на изсечените като с длето устни потрепна в едва доловима усмивка:

— Не, не е.

— Дали няма да е твърде неуместно, от моя страна, да попитам за истинското ви име?

— Не, но се съмнявам, че ще го разберете, ако ви го кажа на родния си език.

— Аха, езика, на който говорехте с Брет през първата ми нощ тук.

Очите му станаха изведнъж по-сериозни, когато тя се сепна и се изчерви при споменаването на първата нощ от престоя й, но кимна с глава:

— Да. Isawura, Мечка стръвница, така се превежда на английски.

— Защо си променихте името?

— Завърших образованието си в Англия заедно с Брет и за учителите бе непосилно да произнесат името ми. Те го натурализираха, като ми избраха име, което според тях бе по-подходящо. Аз доста го харесах, защото в корена му стои думата Бог и винаги ме кара да мисля за белия баща, който бе толкова добър към мен, когато бях съвсем малко момче. А сега, да ви придружа ли до салона?

Тя прие подадената ръка, чувствайки се доста неловко, редом с този исполински мъж, който имаше сурово лице и изтънчени маниери. И въпреки това й се стори доста представителен. Той остана при нея в салона и те говориха за Индия. Каза й, че винаги е искал да посети тази страна и да отиде на лов там, защото има такова разнообразие от животни.

— Доста ми допада идеята, да се кача на гърба на някой слон и от позлатената кабинка, покрита със сребърен балдахин, да стрелям по минаващите пантери като някой индийски принц. Колко странно, винаги съм мислил, че Колумб е сбъркал Америка с Индия. В Америка

няма нито един слон, макар че имаме толкова много бизони. Някои от стадата могат да покрият огромна равнина, докъдето поглед стига — от хоризонт до хоризонт. Доста внушителна гледка, но не толкова впечатляваща, колкото слоновете.

Тя тихо се засмя. Първоначалният й страх от него бе изчезнал под влияние на лекотата, с която той поддържаше разговора и естествения начин, по който се държеше. Тя почти напълно забрави колко свиреп й се беше сторил онази първа нощ. Разбира се, тогава всичко й изглеждаше заплашително, като се има предвид случилото се. Но сега я забавляваше разговорът с него. Годфри бе начетен и забавен и като се изключи необикновеният му вид, би бил добре приет във всеки английски салон.

— Защо не сте в Лондон? — попита тя, когато разговорът замря за момент. — Мисля, че ще ви хареса да обиколите музеите и галериите.

— Вече съм ги разглеждал.

— Вие стоите тук, защото сте толкова различен? — Тя се изчерви, а след това вдигна рамене и леко се засмя. — Надявам се, че не съм ви обидила, но сигурно знаете, че с тази ваша дълга плитка представлявате забележителна гледка.

Той се усмихна:

— Когато бях момче, я носех по общоприетия начин. Но сега, когато съм вече мъж, я оставих така, както ми харесва. Напомня ми за родината и за семейството ми. За Брет това няма значение, така че аз правя това, което намирам за добре, макар видът ми да предизвиква много коментари и понякога появата ми на публични места кара някои хора да се вцепенят от смайване.

Той леко вдигна огромните си рамене:

— Тук е по-уютно. Мога да ходя на лов в гората, да спя на открито под звездите и да слушам как вятърът свири в листата на дърветата.

— Говорите така, сякаш семейството и родният ви дом много ви липсват.

— Моят дом, да. Но от семейството ми не е останал никой. Аз съм последният оцелял в дома на баща ми.

Тя потрепери и се загърна плътно с един шал, тъй като слънцето залязваше и сенките отвън проникваха в салона. В къщата вече бяха

запалени някои лампи и светлините им проблясваха като прожектори.

— Знам как се чувства човек, когато остане сам — каза след малко. — Майка ми е мъртва, а баща си никога не съм виждала.

— Едуард Ривъртън. — Когато изненадано вдигна поглед и го погледна почти враждебно, той кимна с глава. — Знам, разбира се. Дори и да не съм чул какво се говори, очите ви потвърждават истината. Вие сте наследила очите на баща си, мис Ван Влийт.

На гърлото й застана буца и тя отвърна поглед. Как можеше той да види така лесно очевидното, а Брет го отричаше? А високопочитаемата вдовица? Не можеха ли да видят приликата? Не, те не желаеха да видят приликата с баща й. Там се криеше разликата между него и тях.

— В сряда — Годфри вметна между другото — смятам да поязда. Вие яздите ли, мис Ван Влийт?

— Да, разбира се. Но херцогът няма ли да е против? Искам да кажа… — тя замълча, като не искаше да изрече на глас предположението, че слугите не се допускат свободно до конюшните. Годфри явно разбра какво иска да каже, но просто се усмихна и поклати глава:

— Брет и аз сме приятели. Аз не го придружавам като негов слуга, а като равен. Това е една дълга и много лична история, може би някой ден ще ви я разкажа. Утре ще пристигне шивачката и доколкото знам, има няколко готови облекла, които само ще бъдат довършени според мерките ви. Те ще бъдат достатъчно на брой, докато изработят и оставят останалите, които ще поръчате. Ще настоявам един костюм за езда да бъде ушит още сега.

— Тогава с удоволствие ще дойда, сър, макар изобщо да не съм сигурна, че херцогът ще бъде доволен.

Годфри се поклони леко и като се сбогува, я остави в салона. Тя седеше в притъмняващата стая и сенките все повече се сгъстяваха. Докато се взираше във веселите пламъци на огъня, й хрумна, че Годфри изглежда доста по-цивилизован от херцога. Колко странно. В този случай външният вид наистина лъжеше.

Селест дю Боа стискаше здраво преплетените си ръце в скута си, кокалчетата бяха побелели от усилието. Как си позволяваше той!

Устните й бяха здраво стиснати и тя едва се сдържаше да не избухне възмутено и да излее поток от обвинения и упреци.

Херцог Улвъртън стоеше облегнат на лакът върху парапета на камината. Всичко в него излъчваше заплахата на хищник — приличаше на тигър, готов да се нахвърли върху жертвата си, докато очите му враждебно оглеждаха посетителката.

— Лейди Дю Боа, както вече ви казах, вашата племенница доброволно тръгна с мен. Не я отвлякох насила, нито тя пищеше и се отбраняваше, докато я настанявах в каретата си, независимо от клюките, които са стигнали до ушите ви.

— Не е необходимо да бъде упражнено насилие, за да направи човек нещо против волята си, ваша светлост. Надявам се, разбирате какво искам да кажа — сухо отвърна Селест. — Дойдох тук, за да я отведа с ваше съгласие.

— Кайла не е дете. Ако иска да се върне при вас, разбира се, че може да го направи. Не я държа заключена като затворничка — очите му я гледаха подигравателно, докато произнасяше провлачено думите. — Тя разполага със собствени средства и сама решава какви са желанията й. Ако реши да се откаже от моята протекция, може да го направи, когато пожелае. Тогава, разбира се, губи останалата част от сумата, която й предложих. И все пак една добра сума ще бъде на нейно разположение и ще й позволи да прави каквото поиска. Какъв е проблемът?

— Проблемът, ваша светлост? — процеди през зъби Селест. — Проблемът е вредата, която й нанесохте, като я… принудихте да напусне бала с вас, и то по такъв начин…

— Разбирам. Щеше да е по-добре, ако това бе станало по-дискретно. Но това не ме устройваше.

— Разбирам съображенията ви — Селест замълча за момент, като подбираше думите си. — И целта ви да направите настоящото й положение публично достояние е свързана с усилията й да възстанови доброто име на майка си?

— Срамът от името на майка й не може да бъде измит по никакъв начин, и вие го знаете — директният му отговор я стресна, и той я изгледа с присвити очи. — Фостин Оберже е била добре платена куртизанка. Меко казано. И вие двете какво очаквате? Че ще позволя да бъда изнудван? Кайла има късмет, че я намирам за привлекателна. В

противен случай тя все още щеше да губи време в хлопане по заключени врати в напразни усилия да се сдобие със средства.

Селест гневно пое въздух и бързо се изправи:

— Ваша светлост, думите ви са оскърбителни. Не може да се нарекат изнудване усилията да бъде поправено злото, извършено преди много години. Боже мой! Толкова ли е бил примерен животът ви, за да не може да погледнете със съчувствие на тези, към които животът не е бил благосклонен? Нима вие самият не изпитвате съжаление за някои неща от живота си?

— Ако е така, не съм толкова глупав, че да го правя обществено достояние, и то с цел парични облаги.

Той се отдръпна от камината и Селест отново усети колко заплашителен изглежда херцогът понякога, въпреки елегантния костюм и изящната къща, обзаведена със скъпи и луксозни вещи. Тя не се плашеше лесно, но имаше нещо много смущаващо в Брет Банинг. Осъзна това, разкъсвана от отчаяние и нежелание да си го признае. И все пак не се оттегли, а издържа на погледа му.

— Вие можете да твърдите каквото желаете, ваша светлост, но Кайла не е престъпницата, която искате да я изкарате. Не. Тя е млада и горещо желае правдата да възтържествува, но това не е престъпление. Парите никога не са били единствената й цел. За мен — да, бяха, защото от опит знам колко са необходими за живота на човек. Но Кайла мислеше повече за бедната си майка и колко страдания е трябвало да преживее тя. Вашият братовчед е бил негодник и вие не можете да го отречете.

— Нямам намерение да го отричам. Почти не го познавах, но не съм наивник, който ще се впусне да го защитава като човек на висши добродетели. Неговата личност няма значение. Съмненията са по отношение валидността на брака му и аз имах предвид само това — той леко се намръщи, вгледан в нея със студените си сиви очи, и после добави малко по-меко:

— Знам колко много държите на Кайла. Не съм й сторил нищо лошо. Когато се разделим, ще се погрижа да има повече пари, отколкото се нуждае.

Селест въздъхна отчаяно:

— Но няма да й дадете това, което най-много желае, ваша светлост. Преди… това… тя можеше да бъде щастлива — да има

съпруг, деца и спокоен живот — за това жадува толкова отдавна. Искаше да се влюби, да се омъжи. Сега кой би я направил своя жена? Със сигурност никой от така наречените почтени господа. Не и след всичко, което се случи. Сега тя е обречена да бъде нечия любовница до края на дните си. Вие й отнехте единствения шанс да изживее достойно живота си и да бъде щастлива. Надеждите й отново бяха потъпкани.

— Едва ли биха били възстановени, ако тя се върне при вас сега — гласът му отново прозвуча студено, а очите му я гледаха хладно, макар че тя забеляза как около устните му един мускул леко потрепва, издавайки все пак някакви чувства. Смееше ли да се надява, че той изпитва съжаление за стореното.

— Така твърдите вие, ваша светлост. Надявах се да ви убедя да постъпите почтено, но сега виждам, че е безсмислено.

— Мадам, няма да бъде почтено, от моя страна, да ви я върна сега със съсипана репутация и без пукнат грош. По този начин поне може да бъде облагодетелствана.

Селест посрещна погледа му, без да трепне, и пое дълбоко въздух:

— Ще бъдете ли достатъчно почтен и да се ожените за нея, ваша светлост? Да й дадете името си в знак на закрила и за възстановяване на доброто й име?

Брет Банинг изглеждаше напълно изненадан, после изумен и невярващ. Поклати отрицателно глава:

— Нямам намерение да се женя.

— О, но всички мъже се женят независимо имат ли намерение, или не. Как по друг начин можете да се сдобиете с наследници, на които да предадете името и титлата си?

— Скъпа графиньо Дю Боа, може би ще ви изненада, но не давам пукнат грош за тази титла, а името върви с титлата. Тук съм, защото така пожела баща ми, а аз уважавам последното му желание. Това е единствената причина, поради която се намирам в Англия в момента.

— Да, така чух и аз — тя леко се усмихна. — Но защо мислите, че след като вие нямате намерение да се ожените, племенницата ми трябва да бъде лишена от тази възможност. Сега виждате какво направихте с нея.

— Независимо какво си мислите, това не е решение, което съм й натрапил насила. Признавам, че бях доста настоятелен. Ако бе пожелала, на бала у лейди Сефтън тя можеше твърдо да ми откаже и да продължи по пътя си. Тя избра да тръгне с мен, и така бе направена тази пагубна стъпка.

— Много съм любопитна да чуя версията на Кайла за тази история — Селест гневно подръпна ръкавиците си. По дяволите! Този господин има отговор за всичко — помисли си с досада тя. Как бих могла да помогна на Кайла, когато той не признава вината си?

Тя погледна херцога намръщено:

— Предполагам, че е немислимо да се надявам да посетя племенницата си в имението ви, нали?

Улвъртън леко се усмихна. Той я хвана за ръка и я обърна към вратата на дневната. Това бе красноречив жест, че разговорът им е приключил и е време да напусне:

— Съвсем скоро ще имате възможност да чуете разказа на Кайла за случилото се, лейди Дю Боа, защото смятам да я доведа в Лондон следващата седмица. Време е да сложа край на приказките, че съм я отвлякъл и я държа против волята й.

На вратата Селест се обърна и обувките й проскърцаха с шептящ звук по мраморния под:

— Ваша светлост, надявам се в името и за доброто на Кайла да не я дискредитирате повече в очите на обществото. Сторихте достатъчно.

— Ще оставя Кайла сама да реши това.

Разговорът далеч не мина обнадеждаващо и Селест през целия път се измъчваше от мисълта, че по някакъв начин Кайла може още повече да си навреди. Тя ще й напише едно писмо веднага щом се прибере, за да изясни нещата. Но трябва да бъде много внимателна как се изразява, за да не засегне херцога, ако писмото случайно попадне в ръцете му. Възможността той да изпитва някакви чувства към Кайла бе минимална, но имаше някакъв шанс. Ако нещата бяха като във Франция, където не бе толкова скандално една жена да има любовници… Там репутацията на една жена не можеше да бъде съсипана поради недискретност, напротив — това дори я издигаше в очите на другите.

Но тук не бе Франция. А Кайла трябваше да намери изход и да поправи стореното от Улвъртън. Сигурно имаше начин да направи това.

ЧАСТ ВТОРА

12

Имението Риджууд, Англия
Май 1816

Шивачката пристигна, както бе обещано, и за два дни подготви няколко тоалета за Кайла. Тя облече костюма за езда, ушит от тъмносиньо кадифе, и застана пред високото овално огледало в дъбова рамка в ъгъла на стаята. Беше перфектен. Костюмът бе прилепнал плътно към гърдите, а ръкавите бяха дълги и бухнали, прибрани в китките и отлично съчетани с късия жакет. Полата бе надиплена и гънките изящно се спускаха до глезените й. Бялата блуза бе с много дантела около врата. Тя бе поръчала шапка и ботуши и те бяха доставени от обущаря и шапкаря в момента, в който костюмът й бе готов.

Брет все още бе в Лондон и тя се опитваше да не мисли какво прави там. Срещна Годфри на стълбите отвън, за да отидат на езда, както се бяха уговорили. Все още бе много рано и утринната роса блестеше по раззеленилите се треви, а капките проблясваха като звезди върху смарагдовия килим. Въздухът бе свеж и тя пое с пълни гърди, усмихвайки се към Годфри, който отново й предложи ръката си.

— Слугите ще започнат да си шушукат, сър — каза тя през смях, и той се усмихна.

— Това ще накара Брет да се позамисли, когато се върне. Може би ще разбере, че не е нужно да скита из града, когато една красива жена го чака тук.

Никога не бе направен дори и намек за положението на Кайла в този дом, и тя бе благодарна за това. Не бе ясно дали авторитетът на Брет, или на Годфри бе повлиял, но след заминаването на мисис Уилсън никой от прислугата не бе проявил неуважение или неодобрение.

Скоро те бяха вече на седлата, а конете бяха красиви и буйни. Галопираха по гористия склон зад конюшните. Гъста гора се простираше в далечината. В самия й край криволичеха пътеки и тук-там проблясваха поляни, чиято зеленина контрастираше на дълбоката

синева на небето, покрито с пухкави облаци, които се движеха бързо, подгонени от лекия вятър. Те тръгнаха почти в галоп, после намалиха темпото, за да дадат възможност на конете да си починат. Придвижваха се бавно по една тясна пътека, която навлизаше в гората.

Годфри яздеше така, сякаш бе част от коня. Дългите му мускулести крака бяха обхванали животното без седло или стреме. Кайла, разбира се, имаше седло и бе седнала на една страна, като подпираше коляното на извивката на седлото, а другият й крак бе в стремето. Завиждаше на Годфри за свободата му и му го каза. Той се засмя:

— У дома и жените яздят като нас. Така е по-практично. Но те свикват с конете и ездата още от съвсем малки.

— Звучи съвсем различно от това, което съм си представяла. В Индия, където прекарах по-голяма част от детството си, има огромни различия между отделните класи, или касти, както те ги наричат. Тези, които не са членове на една от четирите касти, са напълно отхвърлени и към тях се отнасят като с нищожества. Наричат ги измет и ги смятат за нечисти.

— Само четири касти? В Америка има много различни касти, само че там ги наричат племена. Аз принадлежа към команчите, но дори и вътре в едно племе има разделения. Много от тях живеят на различни места, имат различни обичаи и правила и родове, които воюват помежду си. Четири касти са малко.

— О, не. Това са само четирите основни касти: брамините, или кастата на духовенството; кшатри, кастата на воините; вайся — търговците; и судрасите, които са работническата каста. Те се подразделят на хиляди подкасти в зависимост от заниманието и професионалната принадлежност. В Индия семейството има много силно влияние. Там фамилиите са много сплотени и единни и се ръководят от най-възрастния мъж. Това беше много любопитно за мен.

— Така звучи. Може би един ден ще дойдете в Америка. Мисля, че там ще ви хареса. Няма такива стриктни семейни правила, както на много други места, и съдят за качествата на един човек по делата му, а не по произхода или богатството му. И е така там, където влиянието на така наречената цивилизация е все още слабо. Разбира се, има хора, които съдят за другите според собствените си разбирания, но това става навсякъде.

Леко смръщила вежди, Кайла си играеше с кожените ремъци на юздата. Острият вятър и ездата бяха охладили лицето й. Тя обърна поглед към Годфри, но той гледаше право пред себе си, изправен и невъзмутим. Когато понечи да го заговори, вдигна ръка, за да й даде знак да мълчи.

По гърба й полазиха тръпки от страх и точно тогава Годфри се обърна към нея с усмивка:

— Има изненада за вас, ако сте достатъчно смела да рискувате. Да или не?

Несигурна, но в същото време убедена, че той няма да допусне да й се случи нищо лошо, тя кимна:

— Разбира се. Толкова ли е рисковано като езда на слон?

— Почти — засмя се Годфри. — Може би не толкова екзотично и е по-опасно. Да вървим тогава.

Тя го последва, малко нащрек, докато навлизаха в сенките на гъстата гора. Птиците чуруликаха и просвирваха, а звукът от копитата звучеше равномерно и успокоително. После чу приглушена музика — странна мелодия, жива и екзотична, каквато не бе чувала досега.

Преди да може да види каквото и да било, до нея стигна остър мирис на дим и тя сподави вика си, когато изневиделица един мъж се появи на пътеката пред тях. Беше облечен в дрехи с цветове на дъгата и въоръжен до зъби, а тя трябваше рязко да дръпне юздите, за да не го стъпче с коня си. Мургав и широко усмихнат, той явно позна Годфри, защото го поздрави на непознат език, който приличаше на испански.

После спря поглед върху нея и в очите му проблесна искрен интерес. Той се поклони дълбоко и произнесе със силен акцент на английски:

— Добре дошла, красива лейди.

Кайла несигурно се обърна към Годфри, който, изглежда се забавляваше от държанието на мъжа. Дълбокият му глас прозвуча спокойно:

— Ти си измамник, Джовани. По-добре не хвърляй такива погледи към дамата, защото тя принадлежи на Улвъртън.

С театрален жест Джовани дълбоко въздъхна:

— Ангелите винаги попадат в ръцете на друг, преди още да успея да ги зърна дори. Много добре, елате с мен. Очаква ни горещо

задушено, което още къкри на огъня, и добро вино. А на малката Санча много ѝ липсваше след последното ни идване, а?

С ехидна усмивка и като клатеше глава, Джовани изчезна сред гъсталака край пътеката и Кайла въпросително погледна Годфри.

— Знам пътя — каза той. — Винаги нощуват на едно и също място.

Когато стигнаха лагера им, Кайла осъзна, че това са цигани. Беше чувала за тях, но никога не бе ги виждала и сега ѝ се сториха очарователни. Жените носеха ярко оцветени поли и блузи, огромни обеци и шалове във всякакви цветове. Мъжете бяха не по-малко живописни — смугли и мургави, повечето от тях с огромни мустаци. Носеха многоцветни широки панталони с най-различни кройки, на райета или карирани, или със странни фигури. Повечето бяха с широки ръкави и отворени яки, отгоре — елеци. Те изглеждаха наистина екзотични и не по-малко романтични и живописни от жените си.

Горяха няколко огъня и край тях вдигаха врява цял орляк деца, които се гонеха помежду си или гонеха малки лаещи кучета. Някой свиреше някаква дива, доста бурна мелодия.

Годфри помогна на Кайла да слезе от коня и един от мъжете дойде да го отведе. Той намигна на Годфри, когато го чу да казва, че като си тръгнат, очаква да му върнат същото животно.

— Това цигани ли са? — прошепна Кайла и Годфри кимна.

— Испански или румънски цигани. Всяка година по това време минават оттук и Брет се прави, че не ги забелязва и не ги гони от земите си, както правят много други. Докато се държат добре и не пакостят, той няма нищо против да им даде възможност тук да разположат лагера си и да ловуват в горите му. Те винаги оставят мястото чисто и непокътнато. Ако крадат, не го правят тук.

Кайла се огледа наоколо, в красивото ѝ лице се четеше несигурност. В този момент Годфри си помисли, че така изглежда много млада и невинна. Какво ли е смятал Брет, когато я е отвел със себе си по този начин? Това няма да свърши добре, той вече му го каза. Отговорът на Брет включваше брутална характеристика на Кайла. И все пак Годфри не можеше да си представи как това момиче се вмества в образа, нарисуван от него — студена, пресметлива жена, която цени парите повече от честността. Някак не можеше да свърже всичко това с впечатлението, което се бе оформило у него през изминалата седмица.

На моменти можеше да бъде възприета като неспокойна сърна, понякога — силна и решителна и същевременно обладана от страх и опасения. Нямаше и намек за покорство. Много интересна млада дама бе Кайла Ван Влийт. И очевидно не като всички останали, които Брет можеше да използва и те разменяха тялото си срещу бижута или вила в околностите на Мидландс.

Годфри протегна ръка към Кайла и тя я пое, като доверчиво отпусна малката си длан и се остави да я поведе към един от ярко пламтящите огньове. Няколко заека бяха поставени в тави с гарнитура да се пекат. Два фазана, добре почистени от перушината, цвъртяха на шишове над огъня. Огромен казан, от който се носеха ухания на див чесън и ароматни подправки, висеше над жаравата.

Джовани се приближи и смушка с лакът Годфри, като посочи тенджерата с усмивка и кимване на глава:

— Защо, мъдри ми приятелю, месото на дивеча, уловен на чужда земя, е винаги по-вкусно?

— Във вашия случай опасността и риска са основни подправки. Ти си луд, разбира се. На всеки друг имот ще бъдеш заловен, първо, изгорен и после обесен на най-близкото дърво, където ще те оставят да висиш като изгнил плод за назидание на другите.

— Да, но ти виждаш къде сме се настанили… — Джовани с широк жест посочи земите наоколо. — Земята на Улвъртън, където човек може да е независим и да не го наказват за това.

— Да. Макар и безсмислено, ще ти припомня, че нямахте никаква представа, че няма да ви накажат тук. Не знаехте това до момента на неприятната среща с херцога миналата година. Много добре си спомням. Единствено симпатията и разбирането на херцога ви спасиха от наказание.

— Аз пък си мислех, че личният ми чар и обаяние са причината. Дамата, която си довел със себе си, кара Санча да ревнува заради красотата й. Тя съпругата на херцога ли е?

Като премина отново на диалекта на Джовани, Годфри му каза, че тя се намира под негова протекция:

— Затова не те съветвам да се заглеждаш в нея, освен ако не искаш да напуснете това място по-скоро, отколкото сте възнамерявали.

— Жалко — въздъхна Джовани, но тъмните му очи блестяха от възхищение, когато погледнеше Кайла. — Може би ще й харесат

песните и танците ни, а?

— Не мога да говоря вместо младата дама, но аз винаги съм обичал вашите гуляи.

Кайла изглеждаше заинтригувана от веселото безредие и прие с учудващ ентусиазъм предложението да останат малко по-дълго.

— Да, с удоволствие. Никога не съм срещала цигани — тихо сподели тя. — И всичко наоколо ми струва толкова интересно и вълнуващо.

Годфри я настани да седне върху стол от дърво и плат и застана до нея. Беше забелязал любопитните погледи, отправяни към прекрасната гостенка от красивите млади мъже от табора. Някои от по-младите й поднасяха най-вкусните хапки от задушеното или печеното, като се избутваха с лакти един друг, смеейки се на съревнованието си. Кайла седеше като кралица и приемаше даровете с достойнство, а Годфри бдеше над нея.

Постепенно някои от мъжете и жените започнаха да танцуват и въздухът се изпълни с познатите вече динамични звуци от мелодиите на испанските цигани. Зазвънтяха златните обеци, боси крака тупаха утъпканата земя около огъня, докато наоколо свистяха разноцветните фусти и стройни мъже удряха енергично пети в ритъма на вихрената музика. Кайла гледаше като омагьосана, докато звуците се носеха високо над обляната в слънце долчинка. Годфри усети, че някой го побутва и се обърна — пред него стоеше Санча. Тя се взираше нагоре към него с гневни очи:

— Така значи, това е новата ти любов? Жена, която играе ролята на лейди? Мислех, че предпочиташ огън, а не лед, негоднико!

Като я хвана за ръка, Годфри се засмя на гнева и ревността й:

— Котенце, не прави прибързани заключения, защото често се оказват безполезни.

— Говори по-ясно.

Едва сдържаше усмивката си, и стисна още по-силно ръката на Санча, когато Кайла се обърна и ги погледна с любопитство:

— Правиш сцени, скъпа моя. Това не е моята любима.

— Не? — Санча хвърли преценяващ поглед към гърба на Кайла, изпълнена със съмнения: — И все пак я доведе тук, където досега идваше сам, никога не си водил жена със себе си, никога!

— Точно това казвам и аз — той нежно я придърпа към себе си и усети как гневът й се топи и тя самата умира от желание да бъде утешавана.

— Ако никога досега не съм довеждал жена тук, защо трябва да го правя точно сега? Тя принадлежи на Брет, а него го няма. Щом разбрах, че сте тук, реших, че ще й бъде интересно да се срещне с вас. И признавам, бях любопитен да разбера дали малката котка с огнен нрав е все още в табора на Джовани, или вече се е омъжила и надебеляла през последните шест месеца.

Шеговитият му тон съвсем стопи недоволството й и тя отново се превърна в усмихната прелъстителка, което не й попречи да хвърли поглед през рамо към Кайла:

— Лицето й е бяло като мляко и е много бледа, изглежда интересна колкото варено зеле.

— Всички жени изглеждат бледи в сравнение с теб, красавице моя.

Усмивката на Санча вече бе съвсем искрена, тя се повдигна на пръсти и целуна брадичката на Годфри:

— Толкова време мина, скъпи, ела с мен сега…

— Не мога да я оставя сама. По-късно тази вечер ще се върна, след като я оставя в Риджууд.

Червени и сочни, устните на Санча започнаха да оформят гримаса и когато обърна глава към Кайла отново, обеците й зазвънтяха и затанцуваха покрай лицето й:

— Тогава можем да я позабавляваме, докато е тук, за да не й липсваш по-късно.

Преди Годфри да успее да я спре, Санча леко издърпа ръката си от неговата и застана пред Кайла с ръце на кръста, а ярката й фуста се люшна около босите й крака:

— Аз съм Санча — заяви тя. — Тук имаме добра храна и добра музика. Танцувате ли?

— Всъщност… да, танцувам, но не като вас.

— Лесно е. Ела, ще ти покажа.

Санча безцеремонно я вдигна от стола, после отстъпи крачка назад и огледа критично дрехите й.

— Облеклото ти не е подходящо. Трябва да облечеш нещо, което няма да спъва движенията ти, нали? Ела, имам някои неща, които ще

ти станат.

— Санча — Годфри намръщен пристъпи напред. — Не мисля, че е подходящо да искаш от нея това толкова бързо?

— Да искам какво? Да потанцува? Пфу, ти си станал стара баба, докато ни нямаше. Това е просто танц и нищо повече. А тя изглежда толкова отегчена тук на този стол. Искате ли да танцувате с нас, сеньорита? Аха, така си и мислех, искате…

Санча здраво държеше Кайла за ръка, докато я водеше към един от ярко оцветените фургони, които служеха за подслон.

— Имаме почти едни и същи мерки според мен, само вие сте малко по… по-надарена. По-пищна. Е, думата ми бяга, но имам една блуза, която сигурно ще ви стане…

Кайла хвърли безпомощен поглед към Годфри, но в него не се четеше страх или неудоволствие. Напротив, тя проявяваше търпение и очите й говореха, че се забавлява, затова Годфри си наложи да замълчи. Може би точно това й бе нужно, за да я разсее и отвлече вниманието й от отсъствието на Брет и от безразличието му. И може би точно това щеше да повдигне духа й. Знаеше, че тя е силна и независима и безропотното приемане на всичко, което Брет прави или казва, не е в стила й. Ако тя не му покаже ноктите си, той никога няма да я уважава. Той го познаваше добре и знаеше, че безхарактерните глупави жени скоро биваха отхвърляни с малко повече от шепа дребни монети, които да компенсират времето им, прекарано с него.

Годфри усещаше, че Кайла Ван Влийт е различна. Духовете бяха показали различен път за Брет. Той не се интересуваше и не вярваше в тези неща, макар да твърдеше друго. Не, Брет не споделяше неговата вяра в древните духове. Но той самият вярваше и димът и сънищата бяха предсказали, че съдбата на това момиче е тясно свързана с тяхното бъдеще, тя беше мостът между двете култури. Той не разбираше всичко това, но не беше и нужно. Времето ще покаже.

След няколко минути Санча се върна, а Кайла вървеше подире й. Годфри се изуми от промяната в нея. Изглеждаше като златна циганка, с боси крака и шарена пърхаща фуста, с разпуснати коси, които покриваха раменете й с изкусителен водопад от златисти къдрици… Годфри се сепна, внезапно отрезвен от това, което бе позволил да се случи.

Музиката спря и се чуваше само игривият смях на децата, който наруши внезапната тишина, настанала след като всички погледи се бяха вперили в Кайла. Тя изглеждаше несигурна, прекрасна и невинна, застанала с вдигната брадичка в знак на плахо упорство, така отвръщаше на погледите на тези, които се взираха в нея.

Като вдигна ръка, та гривните звъннаха, тя се усмихна:

— Сега изглеждам ли като една Романите?

Санча високо се засмя, но в гласа й прозвуча искрена симпатия, когато каза:

— Ти си много по-хубава, отколкото си представях. Мисля, че трябва да внимавам с теб, ниня.

Да, помисли си с горчивина Годфри, може да се наложи да я наблюдава много внимателно…

Явно не само той изпитваше тези чувства, защото трима мъже едновременно се втурнаха към нея с претенции да бъдат нейни кавалери. Преди Годфри да може да се намеси, Санча взе нещата в свои ръце и рязко заяви, че се държат като глупави гъсоци и им нареди да се махат, преди да извади малката си кама и ги насече с нея.

— А сега ела с мен, Кайла, нали мога да те наричам така? Добре. Ще ти покажа първите стъпки и след това аз ще ти избера партньор, за да не ти досаждат разни момченца и да те настъпват, ти не трябва да си с обувки, разбира се, макар че не си свикнала да ходиш боса като нас… махни се, Марио!

Със заплашителен жест към младия мъж, който кръжеше около тях, Санча отведе Кайла в центъра на лагера, където пръстта бе утъпкана и бяха поставени дъски, които оформяха нещо като платформа. Тя бе гладка и излъскана от хилядите крака, минали по нея през годините. Самата Санча бе изумителна танцьорка, гъвкава и страстна, с отлично чувство за ритъм. Тя започна бавно, като водеше Кайла и леко я поднасяше за първите й, малко несръчни, опити, докато постепенно тя влезе в ритъм.

Китара и цигулка засвириха едновременно в акомпанимент на една-единствена корна древните народни испански танци, пълни с плам и веселие. Санча танцуваше, потънала в музиката, грациозна и напълно отдадена на ритъма. Скоро забрави ученичката си, завладяна изцяло от мелодията, и Годфри отново си спомни какво го привличаше в нея. Дългата черна коса плющеше около смуглото лице и черните

като маслини очи проблясваха страстно и примамливо. Излъчваше сластни обещания и отблъскваше закачливо, а всеки мъж наоколо имаше чувството, че посланието й, отразено в нейното гъвкаво тяло и изящни движения, е предназначено само за него.

Тя се въртеше все по-бързо, и по-бързо. Кожата й заблестя, оросена с капчици пот, черната коса залепна по влажните бузи. Музиката се извиси в кресчендо и кулминацията настъпи едновременно с поклона на Санча, подгънала коляно и разпростряла коси по пода на платформата. Кайла ръкопляскаше ентусиазирано заедно с останалите сред викове „Оле“ и подхвърлени разноцветни шалове и дори няколко стръка цветя.

— Великолепно! — възкликна разгорещено тя, а синьозелените й очи блестяха от възхищение, когато се обърна с усмивка към Годфри. — Възхитително! Никога не съм виждала такава грация и толкова жар в един танц.

Очевидно горда с ентусиазма и щедрите похвали от страна на момичето, което смяташе за своя съперница, Санча изостави първоначалното си негодувание от появата на Кайла, и отново я примами да се качи на подиума, като този път положи истинско старание да я научи стъпките на танца. Годфри направо го побиха тръпки и с безпокойство наблюдаваше бързината, с която Кайла усвояваше движенията. Тя съсредоточено наблюдаваше Санча и почти веднага схвана ритъма, като перфектно имитираше движенията. Музиката засвири отново, този път по-бавно, следвайки ритъма и напредъка на Кайла.

Санча бе избрала фламинго, като окуражаваше ученичката си да импровизира, но най-важното „Следвай ритъма на сърцето си, а не стъпките на краката си… сякаш танцуваш за любимия, нали? Да, точно така се прави, момиче.“

И Кайла наистина се справяше добре. В началото краката й правеха прецизни премерени движения по подиума, а тялото й бе невинно извито, ръцете й — прибрани до него, и тя леко щракаше с пръсти в бавен ритъм. Постепенно ритъмът се засилваше и краката й се задвижиха в унисон, все по-бързо, от пети на пръсти, и обратно — стъпките й ставаха все по-уверени и движенията — все по-грациозни, докато пред очите им начинаещата танцьорка се превърна във виртуозна изпълнителка.

Омагьосан от красотата и от танца й, Годфри осъзна, че я гледа така, сякаш за пръв път я вижда. Къде изчезна свенливото резервирано момиче, което виждаше в градината благовъзпитано да чете книга или да къса ярки цветя. Променена завинаги, както изглеждаше в момента, потънала в забравата на страстната, прелъстителна жена пред очите им, тя мяташе коси, протегнала ръце, очите й блестяха и устните й, леко разтворени, проблясваха и мамеха с лека загадъчна усмивка любимия, който оставаше невидим за тях… Слънцето залязваше. Наоколо грейнаха факли и проблясваха пламъците на огъня, отразени в златистите й къдрици, които следваха волните й движения, очите й излъчваха изпепеляващи сърцето желания, примамващи под водопада на косите.

Музиката ставаше все по-бърза, и по-бърза и Кайла вихрено я следваше. Един от младите мъже се присъедини към нея — слабото му източено тяло допълни стройната й красива фигура. Той постепенно влезе в нейния ритъм и двамата се впуснаха в динамичния вихър на танца, отстъпвайки и настъпвайки един към друг, с блеснали очи и ритмични движения и петите им отмерваха такта върху дървения под. С обръщане, завъртане, полюшване те приближаваха един към друг, после се отдалечаваха и танцуваха напълно забравили за останалите, всеки увлечен от ритъма на другия — със съсредоточени и блеснали от пот лица.

Годфри бе разкъсван от възхищение и ужас. Добре, че Брет в момента е в Лондон. Това беше нещо, което едва ли би му се понравило, а и самият той не бе сигурен, че го разбира. От какавидата бе излетяла пеперуда с неотразима красота, която разтваряше криле за първи път и тази трансформация бе неповторима като самото Рождество.

Увлечен от спектакъла, Годфри се обърна, когато чу познатия провлачен говор и със свито сърце, обхванат от фатализъм, видя Брет Банинг, облегнат на един млад дъб с ръце, кръстосани пред гърдите, впил очи в Кайла и партньора й. След миг погледът му се премести към Годфри и веждите му се повдигнаха в характерния за него подигравателен жест, който красноречиво говореше, че е обхванат от неудържим гняв.

— Каква прекрасна гледка, макар и наистина изненадваща: да открия скъпоплатената си любовница в обятията на друг мъж.

Коментарът бе напълно в стила на Брет и имаше за цел да провокира подобаващ отговор, затова Годфри мрачно запази мълчание в очакване на резултата.

13

За момент Кайла не разбра защо партньорът й внезапно спря и защо музиката замря. Кръвта бучеше в ушите й и тя почти не чуваше какво става наоколо. Стоеше задъхана и потънала в пот въпреки хладния бриз, лъхащ в притъмнялата гора. Изглеждаше озадачена. Не разбра какво става, докато погледът й не спря на Брет и не видя ироничната усмивка, изкривила ъгълчетата на устните му. Стоеше видимо спокоен и с леко подигравателна усмивка, но тя разбра, че е много ядосан.

Затова се изненада, когато видя как партньорът й се отдръпна гневно и очите му яростно блестяха, когато отхвърли Джовани, опитал се да го спре, и се отправи към Брет.

— Това е само един танц, сеньор. Сигурно нямате нищо против танците, сър, или се страхувате, че може да я загубите?

Бред сякаш се забавляваше:

— Не се ласкай. Жена като тази няма да изостави парите заради любов или дори заради страст.

Жестоката забележка накара разгорещената й кръв да закипи още по-силно и пламнала, Кайла сви юмруци. Как си позволява! Но, разбира се, можеше да прави каквото пожелае, нали той бе законният господар на земите наоколо? Да, можеше да изгони тези цигани още сега, да търсят другаде подслон за през нощта. Можеше дори да ги обеси, защото нито един английски адвокат няма да си мръдне пръста, за да му попречи. В края на краищата тях ги смятаха за натрапници в тези земи, макар че в този случай нищо не бе направено, за да предизвика ответна реакция от страна на херцога.

Като изфуча гневно, младият циганин заплашително тръгна към Брет. Направи само крачка напред и спря под въздействието на резкия вик на Джовани. Брет, изглежда, просто се забавляваше от реакцията му, но Кайла усети враждебността и заплахата, които излъчваше позата на младежа.

— Ваша светлост — започна тя, но тъмният поглед, който й хвърли, накара сърцето й да забави ритъм и тя с усилие довърши —

надявам се, че не сте разбрали нещата погрешно.

— Струва ми се, че всичко е ясно, така ли е, съкровище? — Провлаченият тон и усмивката не скриха заплахата в думите му. — Сигурно ще чуя някое отвратително признание.

— Не бъдете такъв идиот! — Кайла спря, преди да изрече гневните думи, които напираха на устните й. Не беше честно да рискува тяхната сигурност, след като не бяха направили нищо нередно. Брет бе способен да разбира нещата така, както пожелае. Не бе ли сторил същото и с нея самата. Да, и беше неспособен да опита да разбере нещата, извън обсега на неговите мисли, и да признае истини, опорочени от недоразумения.

Кайла леко вдигна рамене и успя да изобрази нещо като усмивка:

— Аз просто танцувах.

— Видях това, съкровище.

По-рязко, отколкото възнамеряваше, тя му се сопна:

— Не ме наричайте така!

— Какво, бижу? — Брет се отлепи от ствола на дървото и тръгна към нея небрежно и изящно. Той самият бе заплаха и обещание едновременно в отлично ушит костюм, и отново й напомни за дебнеща пантера. Хвана я за китката и поднесе ръката й към устните си: те бяха хладни върху разгорещената й кожа:

— Това е само едно мило обръщение. Дразни ли ви?

Тя се почувства малко глупаво и леко кимна. Всички се бяха вторачили в тях, или поне бяха, докато вниманието му бе съсредоточено в младия мъж, който й бе партньор. После напрежението спадна и повечето се оттеглиха предпазливо назад. С крайчеца на окото си Кайла забеляза, че Годфри остана неподвижен и мълчалив, докато Брет говореше.

— Но защо не ти харесва да те наричам така? Има други, доста по-неприятни думи, с които мога да те нарека, а trinket изглежда толкова безобидно.

Кайла рязко изтегли ръката си.

— Аз не съм украшение или нещо подобно, затова не ме интересува дали ме възприемате така, или ме наричате с това име.

— Да, но грешите — Брет я хвана за ръка и я отведе настрани от мястото, където все още се процеждаше следобедният здрач и светеха огньовете. Минаха покрай Джовани и ярко оцветения фургон с

огромни колела и той я поведе към сгъстяващите се сенки зад лагера. Тя забеляза нов кон, леко запъхтян, да чака търпеливо и не се учуди, когато той я насочи нататък. Обърна я така, че гърбът й се залепи към запъхтяното запотено животно и насмешката в очите му се виждаше дори и на оскъдната светлина.

— Trinket е една хубава безсмислена думичка, орнамент или дребна вещ без особена стойност — Trinket, това си ти, Кайла. Хубава, декоративна, лесно заменима — пръстите му погалиха бузата й и спряха върху устните й с лека милувка. — Както виждаш, името е подходящо.

Тя отблъсна ръката му от лицето си с опакото на ръката си. Пое с усилие въздух и изсъска към него:

— Проклет да сте!

— Бил съм проклет толкова години, Trinket. Ти не си първата, която изрича проклятия по мой адрес. Хайде да тръгваме, защото скоро ще се стъмни и няма да виждаме пътеката.

Без да й остави време да откаже или високомерно да се оттегли и да го остави сам, както жадуваше да направи, той я подхвана с две ръце за кръста и я хвърли върху гърба на коня си. Докато тя запази равновесие, той вече се бе метнал отзад и протегна ръце да вземе юздите. Кайла отхвърли кичурите коса, паднали над очите й, и изобщо не изпита облекчение, като видя, че Годфри е застанал съвсем близо и ги наблюдава. Тя се взря в очите му със слаба надежда:

— Годфри…

— Ще ви видя и двамата в имението, мис Ван Влийт.

Кайла се почувства наранена, с тези думи той сякаш я отхвърли и си изми ръцете. За кратко бе помислила, че този висок словоохотлив мъж, който в началото я бе изплашил, можеше да стане приятел, на когото да разчита. Явно е била напълно заблудена.

Годфри каза нещо на Брет на този странен език, на който двамата се разбираха и според нея бе езика на команчите. Отговорът на Брет прозвуча рязък и гърлен, повече като ръмжене, отколкото като труден диалект. После той обърна коня надолу по пътеката между дърветата. Встрани растяха млади фиданки, които изникваха пред тях като гротескни фигури, и докато на идване й се струваха забавни, сега изглеждаха направо заплашителни. Кайла болезнено усещаше близостта на Брет — горещината на тялото му, притиснато в нейното, и

погледът му, шарещ по откритите й бедра под късата циганска фуста. Господи, дрехите й останаха в огромния дървен фургон, миришещ на дим и подправки, а тя бе облечена в тази къса лека фуста и тънка блуза, която едва я покриваше.

За момент тя се видя с очите на Брет, облечена в памучна бяла риза с връзка, която позволява да се смъкне свободно до раменете, тънка набрана пола, която потрепваше при всяко нейно движение и, разбира се, без бельо, само с чорапите и ботушките. Да, възможно бе да си помисли човек, че е облечена доста предизвикателно, но студената логика нямаше място при подобни подозрения. Би ли била толкова наивна да флиртува под носа на Годфри? Изглеждаше невероятно, но явно Брет допускаше такава възможност. Или може би той просто използваше случилото се като извинение за яда си и това му даваше нов повод да я нарани.

Тя помисли, че сигурно е права, защото почувства скованост в движенията му, която го издаваше. Над пътеката падаха дълги сенки, разсейвани от последните меки следобедни лъчи. Кайла потръпна, когато минаха през едно по-осветено от слънцето място, като примигна срещу ярката светлина след мрака в гората. Гласът му прозвуча подигравателно, когато тя се опита да придърпа полата по-надолу:

— Твърде късно е за прояви на срамежливост, Trinket.

Кайла дръпна юздите, но ръцете му ги хванаха още по-здраво и усилията й се оказаха напразни. Тя го изгледа разярено, ядосана, че може да бъде толкова упорит и своенравен.

— Пуснете ме.

— Не!

Хватката на ръцете през кръста й беше желязна, и тя почти не можеше да си поеме дъх. Спря да се бори с него и успя да вдигне леко рамене:

— Колко сте брутален. Предполагам, чувствате превъзходство над останалите, когато се държите като животно.

— Информацията, която събрах за вас за осем дни, ме накара да почувствам превъзходство.

От тона на тези думи тя разбра, че не само нейният танц е дал повод да се държи така и затова предпазливо замълча. Докато не разбере защо е толкова ядосан, тя нямаше намерение да му противоречи и да си губи времето в празни спорове.

Мекият бриз се бе превърнал в хладен вятър след залеза на слънцето и тънката блуза и фустата не можеха да я стоплят. Кайла потръпна и той тихо се засмя.

— Страхливка. Не си ли любопитна? Дори не искаш да знаеш какво съм научил за теб? Или ти вече знаеш, querida? Разбира се, сигурно е така. Защо иначе ще мълчиш и ще се цупиш?

— Предпочитам да мисля, че това, което сте научил, е любопитно.

Хладният й отговор го изненада и той смутено замълча. После се засмя, но не с онази подигравателна нотка в гласа, а искрено развеселен. Тя се загледа в ръката му, която държеше юздите и изглеждаше тъмна на фона на белия маншет на ризата му под ръкава на куртката. Способни ръце. Силни ръце. Мъжки ръце, а не бледи и нежни, с дълги пръсти и гладки като на момиче, каквито имаха английските джентълмени. Има нещо много показателно в ръцете на мъжете. Те разкриват мъжката им природа. Меки ръце — лек живот. Здрави ръце — суров живот. Дали това бе вярно и по отношение на Брет?

Не изглеждаше да е така, защото той бе богат, член на аристокрацията, въпреки че дълги години е живял извън Англия. Дори и да го считат за аутсайдер в някои отношения, то той определено бе приет във висшите кръгове на обществото. Не бе като нея — пария, изключена напълно от обществото, без възможност дори да се омъжи.

— Бързо се ориентираш, querida — промълви той в ухото й, а дъхът му пареше бузата й и тя потръпна. В отговор той я притисна още по-силно, сякаш да я стопли. — Трябва да се обличаш в по-прилични дрехи. Знам, че шивачката трябваше вече да е пристигнала. Къде са нормалните ти дрехи?

— Аз… Санча настояваше, че не мога да танцувам с костюма за езда и ми зае нейните дрехи — звучеше глупаво, но той не се засмя, а само вдигна рамене.

— Ако продължаваш да разменяш скъпите си дрехи от кадифе за евтини парцали, ще бъда принуден да те предам на друг покровител много по-скоро, отколкото възнамерявах.

Раздразнена не толкова от думите му, колкото от небрежния намек, че толкова лесно може да го замени с друг мъж като закрилник, тя се обърна рязко в ръцете му, за да го погледне в очите.

— Отхвърлям намеците ви, сър.

— Намека, че имаш нужда не само от един портфейл, за да те издържа? Красивите жени рядко струват евтино, дори и новачките. Нямам неограничени възможности.

— Искате да кажете, че нямате нищо против, ако потърся нов покровител? Колко удобно. Може би ще ме ориентирате тогава кои мъже могат да си позволят да ме покровителстват, за да не си губя времето с такива, които могат само да ме гледат, но не и да ме докосват, ваша светлост. В края на краищата това ще спести много неудобства на всички нас, нали?

— Това, което мисля е, че не давате пукната пара за удобствата, скъпа. Ако беше така, нямаше да показвате прелестите си в гората така щедро пред мъже, които могат да ви предложат само кратка любовна увертюра в храсталака. Да разбирам ли, че така бързо сте преминали от девственост към пълен разврат?

— О-оо! Проклетник! Спрете веднага коня и ме пуснете да сляза. Мъж като вас едва ли може да оцени невинността. Отказвам да продължа по-нататък с такова жалко същество, нито да позволя…

Ръката му отново я притисна силно и почти смаза гръдния й кош — спря потока от думи и тя остана без въздух.

— Стига.

Тази дума бе произнесена тихо, но заплахата в нея прозвуча достатъчно ясно, за да обуздае гнева й и да й напомни, че ако иска да преодолее и тази опасна ситуация, трябва да бъде много внимателна. Когато той разхлаби хватката си, тя пое дълбоко въздух и прехапа устни.

Грубият смях на Брет бе като горещо издихание, което опари врата и бузата й.

— Все още можеш да си показваш ноктите, както виждам. А тъкмо започнах да мисля, че си забравила как да бъдеш свирепа малка котка.

— Така ли? Господи! Положително ми е трудно да призная, че нито за момент не съм забравила колко непоносим можете да бъдете.

— Внимателно, принцесо. Може да започнеш битка, която не е по силите ти.

— Вие самият започнахте, Брет Банинг! Може и да говорите, че не ви харесва да бъдете тук и не искате да бъдете херцог, но действията

ви опровергават подобни твърдения. Вие сте, лъжец, измамник. — Тя се сгърчи под увеличаващия се натиск и почти остана без дъх от гняв и от силата, с която я притискаше, но успя да събере сили и да се обърне към него.

Той я гледаше студено и челюстите му бяха силно стиснати — очертаваха се като стегнати буци под смуглата кожа. Кой е този човек, учудена си помисли, и към гнева й се прибави и любопитството. Той я озадачаваше и вбесяваше едновременно. През изминалите седмици тя опозна тялото му почти толкова добре, колкото своето, но знаеше толкова малко за него. Какви са желанията му и защо стоеше в Англия, след като толкова много искаше да се върне в Америка. Беше нещо повече от необходимостта да омъжи братовчедките си. За това бе сигурна. Брет Банинг не бе от мъжете, които се интересуват от подобни неща. Той ще остави достопочтената вдовица да се оправя сама с подробностите, а сам ще остане в сянка. И така, защо бе все още тук?

Вместо да му зададе въпроса, който я вълнуваше, Кайла каза гневно:

— Трябва ли да яздим толкова бързо? Защо не ме оставихте да взема моя кон…

— Да, наистина.

Дори и да искаше да изрече още нещо язвително, забележка, която да опише силата на нейното презрение към него, не успя, защото той подкара коня още по-силно и всичко щеше да прозвучи накъсано и несвързано заради галопа на коня. Досадно бе да я смята за такова нищожество. Дойде и я отвлече, сякаш бе някаква жалка проститутка, макар че Годфри бе поел грижата за нея. Бе отсъствал повече от седмица и информацията, която бе събрал за нея, най-вероятно бе свързана с миналото. Той знаеше всичко за нея, знаеше почти всичко и за Фостин. Не бе тайна, че неговите адвокати събираха информация от момента, когато тя се бе обърнала към тях. Какво друго би могъл да научи, което да има такъв ужасяващ ефект върху него?

Нямаше нищо ново, разбира се. Виновен за това бе неговият вбесяващ навик, породен от неизвестни за нея причини, да й подхвърля груби забележки с цел да я нарани. Сякаш обвиняваше нея за отвличането й от бала на лейди Сефтън. Кайла имаше основателни причини да иска да получи, каквото й се полага. Доколкото познаваше

Брет, той нямаше да се спре пред нищо, за да получи своето. Това важеше и за нея, независимо че бе жена.

Изкушаваше се да му каже всичко това и с мъка се сдържаше и опитваше да бъде студена и въздържана, дори и след като пристигнаха в имението и той почти я хвърли на стълбите пред къщата. Изрече кратко:

— Влезте вътре и ме почакайте.

О, да, бе много изкушаващо да му каже нещо грубо и вулгарно като думите, които бе чувала в кухнята. „Майната му“ би прозвучало така добре от устата й в момента. Човек като Брет можеше напълно да схване може би точно значението на тези думи. За нещастие това само би го накарало отново да мисли, че е паднала толкова ниско. Тя трябваше да го накара да разбере, че не е една от тези жени, като се държи сдържано и запази самообладание!

И все пак, изкачвайки стълбите, под любопитните погледи на мисис Линч и дори Сюзън, си наложи, доколкото можа, да го направи с достойнство. Но как да преодолее досадното безпокойство, че все пак тя беше точно такава жена. Може би не по своя воля, а по стечение на обстоятелствата. О, Господи, винаги ли трябваше да се примирява, че е обречена на хорското неодобрение? Не е чудно, че майка й е напуснала Англия. Да предостави услугите си като платена икономка е било далеч по-приемливо от това, да бъде непрекъснато подложена на срама, да бъде отхвърляна от тези, които някога са били нейни приятели.

Басмяната пола потрепваше около прасците й, докато минаваше покрай мраморните статуи в преддверието и се качваше по широкото стълбище. Гърбът й бе изправен и Кайла вървеше така, сякаш връщането и в къщата в такова облекло бе съвсем в реда на нещата. Веднъж танте Селест бе казала, че една дама може да направи почти всичко, стига да е елегантно и със стил. Не бе толкова вярно, колкото й се искаше.

Но това не значеше, че ще позволи на Брет Банинг да я наранява повече от допустимото за оцеляването й. Той беше херцог Улвъртън, но тя имаше достойнство и търпението й не беше без граници.

Когато той се прибра, Кайла седеше пред малката тоалетна масичка и се решеше. Вдигна поглед и срещна очите му в огледалото. Прокара гребена по разпуснатата коса, заслушана в слабото пукане на

кичурите в ръцете си. Нежни като коприна, къдриците се заплитаха из пръстите й. Тя заби очи в косите си, не върху лицето му. Защо трябва да я гледа по този начин? Така… студено? Това я правеше да се чувства неспокойна, а трябваше да се сдържи, да запази спокойствие и самообладание.

Само това я караше да издържа на напрежението, защото вътрешно се чувстваше съвсем уязвима. Брет се приближи към нея, стъпките му потъваха в дебелия килим — движеше се леко и грациозно като дива котка и това винаги я изнервяше. Да върви по дяволите — опитваше се да я изкара от равновесие. Добре, няма да му позволи да направи това. Ще бъде напълно невъзмутима, каквото и да й казва.

И все пак не беше толкова лесно. Не и когато той улови погледа й в огледалото и на лицето му бе изписано странно изражение. Той произнесе с характерния си провлачен глас:

— Трябваше да ми кажеш за лорд Брейкфилд, Кайла.

Тя изумено се взря в образа му в огледалото:

— Лорд Брейкфилд?

Едва отзвучаха думите й и той хвана косите й и я дръпна назад така, че да я накара да погледне него, а не отражението му.

— Да, лорд Брейкфилд. Граф Нортуик. Или се преструваш, че не знаеш за какво става дума? Исусе! Да не мислиш, че за мен щеше да има някакво значение?

В думите му прозвуча нотка на сдържана ярост, която показваше колко дълбоко е засегнат от наученото. Тя беше в пълно неведение.

— Спомням си, бях представена на лорд Брейкфилд на бала у лейди Сефтън, но не разбирам какво значение има това сега.

Пръстите на Брет се вкопчиха в кичур от косата й. Това я накара да се обърне още повече назад и ръката му помилва шията й. Кожата на пръстите му бе грапава и в този момент от него струеше безкрайна нежност.

— Трябваше да ми кажеш.

— Наистина, Брет, нямам представа за какво говориш. Да ти кажа какво? Че лорд Брейкфилд според мен е доста неприятен човек с малки като френско грозде очички и съсипано лице? Това е истината, макар че все още не разбирам защо е трябвало да говорим за него.

— Може би не, но щях да бъда наясно с нещата, ако ги бях научил от теб, а не да разбера фактите пред очите на цяла тълпа — той рязко се дръпна и облегна рамо на стената от едната страна на огледалото. Загледа се в нея и вдигна вежди с омразната си подигравателна усмивка. — Но предполагам, че не се интересуваш от хорското мнение.

— Какво, за Бога, се опитваш да ми кажеш? — Объркването й се превърна в раздразнение и тя здраво стисна дръжката на четката за коса, като яростно се обърна с лице към него.

— Брейкфилд и твоята майка, жалката Фостин Оберже, проститутка и любовница на богатите и готовите да платят — вярно ли е, че тя те е продала на този господин, сладката ми, или и това е един неоснователен слух като тези за баща ти и за твоята добродетел?

14

Дори и в яда си, че не му е казала за това, с тази новина й нанесе зашеметяваш удар. Веднага видя в какъв шок изпадна тя — пребледня като платно и замижа от болката. По дяволите, изглеждаше толкова чиста и невинна, но наистина ли беше такава? Стори му се невъзможно да свърже младата жена, седнала пред него, с това, което Нортуик каза и другите потвърдиха. Непочтеността на Нортуик бе известна на всички, а Фостин Оберже е била в пълна безизходица. Наистина ли му е продала дъщеря си за достатъчно голяма сума, която да й позволи да напусне Англия, както твърдеше самият той? Изглеждаше възможно, дори вероятно, и по непонятни причини от тази мисъл стомахът му се свиваше.

Нортуик, престъпник, крадец, негов смъртен враг — отчаян мъж, който искаше да го унищожи и не би се спрял пред нищо, дори да смаже една млада жена. Кайла бе най-слабата и най-уязвимата брънка от веригата събития, които постепенно разкриваха истинската картина на нещата. Исусе! Как се преплетоха нещата!

Тя се надигна и после отново седна. До него стигна ароматът на парфюма й. Жасмин. Сладък, въздействащ, изкусителен. Възбуждащ като самата мистериозна лейди. Тя не беше такава, каквато изглеждаше — не и невинна. И все пак не бе лишената от морал паднала жена, за каквато я бе помислил в началото. Дявол да го вземе, каква е тя? Свенлива, наивна млада жена? Или такава, каквато я бе обрисувал Нортуик — участница в перверзни игри, каквито никое дете не заслужава да преживее?

Брет внимателно я наблюдаваше. Вълнението й бе съвсем явно, когато тя отвърна поглед от него.

— Това ли говорят за мен? Че съм била играчка в ръцете на лорд Брейкфилд?

Произнесе го с такова отвращение, изплю думите като горчива хапка. Очите му се присвиха леко:

— Да. Разбира се, аз знам за теб това, което той явно не знае. Но има неща, които хора като Нортуик могат да твърдят и не могат да

бъдат проверени. Той докосва ли те, Кайла? Майка ти продаде ли те?

Тя се изсмя рязко, но смехът й прозвуча задавено и устните й се изкривиха:

— Толкова ли е важно да знаеш това, Брет? В крайна сметка ти направи много повече през последните седмици…

— По дяволите, не е същото. Сега ти си жена, а не беззащитно дете.

— Да, вярно — тя грациозно се изправи и с една ръка оправи гънките на полата си. — Сега съм жена и миналото може да има значение само, ако човек пожелае това. Но вие показахте ясно, че миналото няма значение за вас, що се отнася до баща ми. Защо сега да навлизаме в такива отвратителни подробности?

— Имам причини да се интересувам.

— Няма съмнение. Мога само да предполагам какви са.

— Да не би да го защитаваш, Кайла? Исусе! Мисля, че точно това правиш — Брет впи поглед в нея, ядосан и объркан. Бузите й бяха покрити с червени петна, а устните й се свиха в упорита линия, която вече му бе добре позната. Подозренията продължиха да хвърлят сянка върху лицето му и накрая той изрече:

— Не, ти защитаваш майка си. Тя те е продала на този перверзен негодник и ти се опитваш сега да я защитиш…

Той не беше подготвен за бурната реакция на Кайла. Тя се хвърли внезапно към него, крещейки, че греши, че майка й никога не би направила подобно нещо. Опитваше се го удари, да го издере и той бе принуден да хване ръцете й и да ги задържи здраво зад гърба й. Притисна я към масата и остана така, докато тя се поуспокои и спря да се мята. Задъхана, с коси, разпилени като коприна по тоалетната масичка и надвиснали над очите й, тя яростно се взря в него просълзена:

— Пуснете ме — процеди през зъби. — Веднага.

— Обещай да не се опитваш да ме удариш и ще те пусна. Не искам да те нараня. Не, закълни се, че ще се държиш прилично.

— Кълна се — произнесе думите неохотно след дълго колебание, но той все пак я освободи и се изправи бавно, внимателно следейки движенията й, докато тя се отлепи от масата и застана до нея.

Отметна косата от очите си с обърнато настрани лице. Неочаквано у него се надигна жал към нея — чувството го връхлетя

внезапно. За пръв път изпитваше подобно нещо и осъзна, че не знае какво да направи. Стоеше навъсен и объркан.

Кайла погледна нагоре към него и заговори спокойно:

— Майка ми не ме е продала, както предполагаш. Нищо подобно не се е случило. Бих го запомнила. Но Нортуик… може би той е човекът от моите сънища. Кошмарите ми — смехът й прозвуча глухо — била съм много малка, но си спомням някои неща. Спомените ми са като парченца от счупено стъкло… очите и гласът му. Може би затова ми прозвуча толкова познато, защо се почувствах така… така нечиста, когато ме погледна онази нощ на бала в лейди Сефтън. Тогава нямах обяснение.

Сълзите напираха в очите й и непроронени блестяха в миглите й. Част от цинизма на Брет се стопи. Изглеждаше напълно искрена. Или бе много по-добра актриса, отколкото бе предполагал, или чувствата й бяха истински. Той почувства несигурност, която го накара да пожелае още по-силно да разбере истината, каквато и да е тя. Проклета да е. Бе се надявал да я забрави, докато бе далеч от Риджууд. Да се самозабрави в ръцете на други жени. И в началото почти успя, присъединявайки се към Кенуърт в Артурс за игра на карти, и оттам посети разни разгулни места, където ходеше, когато изпадаше в по-фриволни настроения — места като Пал Мал или Ковънт Гардън.

В един от вертепите попадна на стройна блондинка, която имаше същите сладострастни форми и руса буйна коса, мека като дъхава коприна. Той бе пил толкова много, че почти не забелязваше дребните разлики. Едва по-късно през нощта забеляза по-грубите черти, чу вулгарната реч и усети евтиния й парфюм. Това бе достатъчно да загуби напълно интерес към нея.

И не това очакваше да завари, като се върне, Кайла във вихъра на циганski танц, оскъдно облечена, с разпуснати коси, сякаш току-що е станала от леглото на мъж. Всички намеци и твърдения на Нортуик му прозвучаха като напълно възможни. Родена изкусителка. Продадена в невръстна възраст за забавление на мъжете, мъжете като Нортуик.

Кайла вдигна към него пълни със сълзи очи и в погледа й прочете болката на изгубено дете. Изведнъж се почувства жесток, сякаш бе ритнал малко кученце. Не би трябвало да има значение за него, какво се е случило с нея, преди да я познава, само дотолкова, доколкото засягаше интересите му. Но го болеше. Исусе! Наистина

имаше значение. Искаше да убие Нортуик — обземаше го сляпа безумна ярост само при мисълта, че този негодник я е пипал. Не само защото един мъж не бива да докосва така едно дете, но и че това дете е била Кайла. Красивата, оплетена в интриги, Кайла.

Явно Нортуик щеше да я използва, за да го провокира да направи грешен ход, но той нямаше намерение да бъде толкова предсказуем. Имаше свои начини за противодействие.

— Утре, малката ми — меко каза той, — ще отидем в Лондон. Там по това време на годината е много оживено. И някои мои познати жадуват да се запознаят с най-новото ми завоевание. Мисля, че това ще те поразсее.

Тя го гледаше, без да реагира. Алабастровата й кожа изглеждаше леко порозовяла и сякаш отразяваше спокойната светлина на лампата. Той пое брадичката й в дланта си, загледан в лицето й, но тя сведе поглед, за да скрие очите си. Наведе се и целуна устните й, студени като на каменна статуя. Струваше му доста усилия да не продължи, докато тя не отговори на целувката му. Но се отдръпна от нея и произнесе спокойно и овладяно, сякаш не изпитваше никакви чувства:

— Лека нощ, малката ми. Ще тръгнем рано сутринта.

Когато затвори вратата след себе си, осъзна, че тя не отговори на нито един от последните му въпроси.

Нетърпелив, Брет слезе долу в малкия салон, наля си бренди и отпиваше бавно глътка по глътка, докато чакаше завръщането на Годфри. Няма съмнение, че щеше скоро да се появи. По непонятни причини Годфри бе взел Кайла под своя закрила и ще побърза да се увери, че с нея всичко е наред.

Очакванията му се оправдаха, защото Годфри пристигна и намери Брет в салона. Затвори вратата и застана пред камината зад стола, където Брет пиеше втора чаша от първокласния френски коняк.

— Надявам се, че мис Ван Влийт вече спи спокойно.

— Наистина, приятелю, толкова си прозрачен — Брет постави гарафата на лакираната с черен японски лак масичка и стана, после се облегна на камината, намръщено загледан в предания си приятел и кръвен брат. — Защо толкова се тревожиш дали спи спокойно, или не съм се отнесъл с нея така, както би трябвало?

Лицето на Годфри с цвят на бронз бе безизразно, но гласът му прозвуча рязко:

— Ако се отнасяше с нея така, както би трябвало, сега тя трябваше да е в Лондон с кръстницата си. Необходимо ли е да я въвличаш във всичко това?

— Откъде си сигурен, че го правя? Може би възнамерявам да я върна на живописната маркиза Дю Боа.

— Не, нямаш такова намерение. Ранното ти завръщане означава, че нещата не са протекли според твоя план и смяташ да използваш мис Ван Влийт като примамка. Прав ли съм?

Брет се усмихна леко и поклати глава:

— Толкова си проницателен, приятелю. Не би ме учудило, ако успееш да се издигнеш до най-висшите етажи на властта, само да не беше човек на честта.

— Ако си приключил с обидите, моля, отговори на въпроса ми.

— Да, смятам да използвам нашата красива гостенка като примамка, както предположи — той потри с длан челюстта си, загледан съсредоточено в Годфри. — В известен смисъл, тя няма да пострада. Когато постигна целите си, ще й заплатя добре и ще я върна на кръстницата й. Това достатъчно ли е, за да те направи щастлив?

Годфри вдигна рамене:

— А ти ще бъдеш ли?

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Че не си толкова безразличен към прелестите на дамата, колкото би искал.

— Проклет да си. Тя може да е средство за постигане на желания от мен резултат, както казват: „С един куршум — два заека“. Мога да се освободя от прелестите й и същевременно да се освободя от настоящата заплаха. Това е един перфектен план.

— Какво откри в Лондон?

— Каквото очаквах — челюстите му се стегнаха. — Документите за сребърните мини наистина са в ръцете на Нортуик. Негодникът сигурно ги носи до сърцето си, защото моите агенти не можаха да ги намерят. Проклет да е, ако ги занесе в регистратурата, може никога да не ги видя повече. Или ако все пак успея, ще отнеме много години след оспорване на собствеността по юридически път и през цялото това време среброто ще си седи неизползвано. Исусе! Все още е загадка за мен как е разбрал за тях. Те не би трябвало да се намират на този кораб. Някой, на когото имам доверие, ме е предал.

Само да разбера кой… — не довърши. Годфри знаеше какво ще се случи, когато той открие предателя, продал документите на Нортуик. Ако имаше късмет, щеше да умре бързо. Но, за Бога, той бе склонен да го унищожи бавно, както го правеха команчите, и да го накара сам да пожелае смъртта си, дълго преди да е настъпила. Той погледна нагоре към Годфри и по очите му разбра, че му е напълно ясно какво има предвид.

Като вдигна рамене, Брет се загледа в огъня.

— Всичко по реда си. Когато си взема документите, ще се разправя с Нортуик и след това ще открия кой ме е предал.

— Не искам да съм на негово място, когато го намериш. — Годфри спокойно издържа погледа на Брет. — Дали е просто съвпадение, как мислиш? Или Нортуик го е организирал?

— Ще разбера, когато открия човека. Научих много любопитни подробности за живота на лорд Брейкфилд. Явно кражбата е от по-леките му престъпления. Има склонност към невръстни момиченца — съвсем малки. Този негов порок може да го провали, ако мога да уредя това.

— Сигурен ли си в това?

— Един свидетел е готов да потвърди. Така смъртта ще стане по-желана за Нортуик.

Годфри сви едното ъгълче на устните си:

— Разбирам, явно всичко си премислил. Възможно ли е този свидетел да е мис Ван Влийт?

— Не. Но някога е била една от неговите… — той млъкна и довърши с мрачно изражение — жертви, ако информацията ми е вярна.

— Аха, сега има две причини да искаш възмездие.

Брет го погледна за момент:

— Да, правилно си разбрал, но не влагай повече смисъл от необходимото. Що се отнася до Кайла, възмутен съм, че се е възползвал от нея, когато е била съвсем малко дете.

Годфри се усмихна и Брет раздразнен присви очи. Да върви по дяволите. Да мисли каквото иска, няма значение. Това, което имаше значение, беше Нортуик да си получи заслуженото.

Светлините на града проблясваха по улиците, все още влажни от дъжда, и отразяваха смътни многоцветни дъги, когато каретата на херцога най-сетне спря. Кайла с мъка запазваше самообладание. Оказа се трудно, много по-трудно отколкото очакваше, когато Брет настояваше да го придружи в Лондон. Защо го правеше? Какво се надяваше да докаже? Достатъчно неприятна бе ледената му учтивост към нея, откакто се върна оттам. В кавалерските му жестове се таеше скрита хладина и твърдост, които я караха да скърца със зъби, защото в привидното му хладнокръвие явно имаше скрит умисъл. Без съмнение това зад тази фасада никак нямаше да й хареса.

Тя крадешком погледна към него. Брет се взираше през прозореца. Тъмният му силует се очертаваше в рамката на прозореца на фона на уличните лампи, по-далечен и недостижим от всякога. Не я бе докоснал, откакто пристигнаха в Лондон. Беше доволна, или поне си внушаваше, че е доволна, и в същото време се чувстваше неловко от тази негова резервираност. Това със сигурност не бе Брет Банинг, когото бе почнала да опознава, деспота с леден поглед, който, без да се поколебае, я отвлече от бала у лейди Сефтън под носа на всички, включително, и кръстницата й. Сега бе като изопната струна и във всяко негово действие имаше нещо заплашително, макар че външно се държеше напълно спокойно. А тази вечер бе много по-напрегнат. Леко намръщена, Кайла протегна ръка и огледа меките нови ръкавици. Ръкавици, наметало, поръбено с пух от марабу, обувки от Р. Уилис на улица „Фиш“ 421, ушити с брокат и украсени с малки рубинени плочки, които подхождаха на изящната огърлица от рубини и диаманти, ажурени багети и красиви жартиери от сатен и коприна, и всичко това в тон с роклята й. Чиста коприна върху сатен — роклята бе плътно прилепнала до тялото й като втора кожа. Високата талия бе прихваната точно под гърдите, щедро обшита с позлата и миниатюрни рубини. Застанала пред огледалото, в първия момент Кайла помисли, че не би посмяла да се покаже с тази рокля в обществото. Макар да не бе много деколтирана, пурпурната коприна върху светлобежовия сатен създаваше илюзията, че отдолу тя е просто гола.

И когато Брет замръзна на прага и я огледа с присвити очи, тя разбра, че той си е представял точно това. Безполезно бе да спори с него, затова само вдигна рамене и отбеляза, че роклята наистина е много красива.

— Да я намокря ли, за да изглежда още по-прозрачна? Все пак човек трябва да се вгледа отблизо, за да види нещо.

— Вижда се достатъчно — Брет пренебрегна хапливата й забележка и вдигна рамене, но в очите му припламна искрица, която й показа, че наистина е така. Защо искаше от нея да е облечена точно по този начин?

Сега, пред очите на хората, се чувстваше гола и знаеше, че има вид точно на това, което бе станала — куртизанка. О, какво ли ще каже танте Селест? Ще бъде наранена и разочарована. Тя не обвиняваше Кайла за случилото се, но в гласа й звучеше мъка и безнадеждност, когато я утешаваше и дискретно й предложи помощта си, когато се освободи от покровителството на Брет. Тяхната кратка среща бе протекла тягостно и неловко.

Кайла изтри разсеяно с пръсти стъклото, вперила празен поглед в мъгливите улици. Всичко ли щеше да загуби?

— Пристигнахме. Опитай се да спреш да се възхищаваш от себе си, поне докато има други, които могат да правят това вместо теб.

Заболя я от язвителната забележка на Брет, и тя го погледна гневно, като нервно придърпа нагоре ръкавиците си.

— Защо трябваше да си правите труда да ми осигурите толкова прозрачна рокля, след като искате да изглеждам раздърпана, ваша светлост. Според мен вие искате да покажете моята нова роля, а не да я прикриете.

Очите му леко се присвиха:

— Много по-умна си, отколкото предполагах. Какво неудобство. Може би просто искам да вдигна цената ти. Да те издържам, се оказа много скъпо задължение. Лакеят чака, малката. Време е да влезем в операта?

Трудно бе да се въздържи да не го наругае, но забеляза любопитните погледи на някои хора от тълпата пред Кингс Тиътър. Боже мой, имаше толкова много хора! Цяла редица карети и елегантно облечени членове на висшето общество бяха задръстили Хай Маркет. Когато застана пред огромната аудитория, водена от Брет, тя осъзна треперенето в коленете и нервното присвиване в стомаха й. Наложи си да вдигне високо брадичка. Никой няма да забележи колко е нервна — няма да позволи това. Защо да им доставя такова удоволствие?

Странно, но Брет служеше като защитна стена и отбиваше любопитните погледи, отправени към нея. Тя подхвана краищата на пелерината си и се загърна плътно, доволна, че закрива половината от дръзката й рокля. Всичко би дала да може да се махне оттук. Усещаше окуражаващото топло присъствие на Брет. Стройната му фигура бе облечена в черен официален костюм, с перфектно ушити фрак, жилетка и панталон. Снежнобяла риза с елегантен нагръдник подчертаваше красивото му смугло лице. Той бе арогантно красив. Мъж, който бе проследяван от женските погледи — повечето от тях ехидно хвърляни зад гърба му, а някои през изкусно премрежени мигли. Ако не й бе толкова омразен, може би в един момент би допуснала, че е влюбена в него.

В края на краищата той я караше да губи дъха си в очакване особено когато я погледнеше с полупритворени очи и иронична усмивка, така провокираща и толкова характерна за него… Понякога, когато я докосваше и шепнеше нежни думи в ухото й, тя забравяше, че това са само думи, произнасяни в забравата на страстта, и почти можеше да повярва, че е неговата любов, и той наистина я обича. Това бе глупаво, разбира се, и тя го знаеше и признаваше истината, когато той си тръгнеше или заспиваше до нея. И все пак съществуваха тези кратки моменти на сляпа надежда за по-добър живот, които я караха да става неспокойна и несигурна. И ядосана, признаваше това.

Нищо в живота не протече така, както си го представяше, когато беше малка и плуваше по гръб в реката и мечтаеше за бъдещето си. Сякаш бе изминал цял един живот. Ставаше дума за друг свят и със сигурност за друго момиче. Сега тя плуваше в едно враждебно море, загубена в бурята, нахлула в живота й, без да знае на кого да има доверие и как да продължи напред.

— Ваша светлост — прошепна женски глас и Кайла се обърна, за да види как контеса Гренфилд сияеше. — Не знаех, че се интересувате от опера.

— Имам разностранни интереси, милейди — Брет дръпна Кайла към себе си, докато тя не застана под светлината на висока лампа. — Познавате ли мис Ван Влийт?

За миг погледите на Кайла и лейди Гренфилд се срещнаха, после контесата отвърна поглед и рече студено:

— Не. Извинете ме, ваша светлост. Може би друг път ще поговорим.

Бяха я отхвърлили, студено и убийствено, и лицето на Кайла пламна. Котка. Те бяха се срещали и преди, въпреки че бяха минали почти три месеца, и тогава лейди Гренфилд се държа много мило. Възмутително. Репутацията на контесата далеч не беше безупречна. Някои от по-лицемерните височайши вдовици в доброто общество я смятаха за малко „нетърпелива“ и точно тя да презре Кайла по този начин беше направо вбесяващо. Също като лейди Мелбърн имаше доста деца от различни бащи и въпреки това си позволяваше да я пренебрегне по този начин!

Лейди Гренфилд не бе единствената, която се отнесе с Кайла по този начин. Нито една от дамите, по-рано нейни компаньонки на соаретата, домакини по време на следобедния чай или гостенки на Лейди Ръштън, не проговориха на Кайла. След първия шокиран поглед те започваха да се държат така, сякаш тя не съществува.

Мъжете обаче не страдаха от подобни скрупули и говореха с нея, макар че тя предпочиташе да не го правят. Ехидните погледи и забележки бяха достатъчни, за да я държат в напрежение. Войнствено настроена, Кайла отговаряше на поздравите им, без да ги погледне, като оставяше погледите и думите им да се изливат покрай нея, сякаш това не я засяга.

Измина цяла вечност, докато се доберат до ложата, която бе резервирал Брет. Елегантна кутийка, облицована с кадифе и обзаведена с плюшени столове, обърната към сцената долу. Брет дръпна назад входните завеси и я въведе в покритото с килим помещение, което миришеше на свещи и застоял парфюм. Задната част тънеше в мрак и тя спря за момент, докато очите й свикнат с тъмнината. Ложата на Улвъртън бе близо до сцената — ако протегнеш ръка, можеш почти да я докоснеш. Най-ниската от петте в реда, тя имаше най-добра видимост в цялата зала. Местата за публиката бяха разположени във формата на гигантска подкова и залата имаше претенциите да бъде призната за най-голямата оперна зала в цяла Англия. Кайла помисли, че това сигурно е вярно. Освен петте редици с ложи и партера имаше огромна галерия, която побираше внушителната цифра от три хиляди и триста души. Толкова хора, събрани само в една сграда, и всички те обсипани с блестящи бижута и титли. Те идваха тук, за да се покажат

пред обществото и да огледат останалите, както и да видят поредната оперна постановка.

Високият таван бе живописно покрит с разнородни фрески, ярко позлатени. Долу в редиците на оркестъра се чуваха нестройни звуци на цигулка и корна. В настъпилата тишина звучаха приглушени разговори и нисък смях. Брет я побутна напред към осветената зона в ложата и тя инстинктивно вдигна брадичка, усетила погледите. Въпреки явното й нежелание да махне пелерината си, Брет внимателно я свали и постави на един стол. Дръзката рокля остана единственото й облекло.

Шумът на коприна и сатен показа, че много погледи са насочени към тях. Внезапното заглъхване на смеха и силният шепот наоколо свидетелстваха, че има и такива, които намираха появата й в Кингс Тиътър за доста забавна. Това в крайна сметка бе нейният дебют в обществото, след като Брет я отведе демонстративно пред очите на всички от бала у лейди Сефтън. Без съмнение това бе дало повод за много клюки и слухове по неин адрес.

Искаше й се да не беше идвала, да не беше срещала никога Улвъртън и най-вече — гореше от желание да се махне, колкото може по-скоро, от Англия. Да се върне в Индия — при папа Пиърс. За нея нямаше значение, че не им стигат средствата, и тя едва ли щеше да намери добра партия. Ако бе останала там, щеше да запази самоуважението си и уважението на другите, а ето я сега — обект на злобни клюки, и то тук, в операта, невинно светско събитие.

А Брет със сигурност е знаел, че така ще стане, иначе не би я довел тук. Защо я измъчваше така, проклет да е! Какво искаше да постигне с това?

После реши, че ще научи отговора, защото чу зад гърба си как някой дълбоко се изкашля и ентусиазиран глас пожела да бъде представен на прекрасното създание, имало късмета да попадне в ръцете на Улвъртън.

— Улвъртън, това ли е красивата дама, за която напоследък доста се шуми? Дето си я откраднал на бала у лейди Сефтън? Бога ми, тя е прекрасна. Погледнете я, удивителни форми, Улвъртън, прекрасни.

Поруменяла от притеснение, Кайла гневно се обърна да бъде представена на негово височество, херцог Къмбърланд. Петият син на крал Джордж бе считан от мнозина за зъл безцеремонен простак. Ако не беше от кралско потекло, без съмнение щяха да го смятат за

напълно недостойна личност. И все пак той беше син на краля и брат на регента. Това принуждаваше хората да го търпят, макар и неохотно.

Усмивката на Кайла бе скована и неестествена, но тя бе решила да не издаде какво чувства в момента. Особено пред този ужасен херцог, с нашарено от белези лице и едно око, впито любопитно в нея. Погледът му бе прикован към гърдите й, покрити с тънка коприна над бежовия сатен, която трептеше от всяко нейно движение, и не оставяше почти нищо на въображението. Тя усещаше ироничния поглед на Брет и успя да кимне студено за поздрав.

— Ваша светлост, за мен е чест.

— Боже, та тя е прекрасна! — Къмбърланд се шляпна по бедрото и Кайла реши, че никога не е срещала по-недодялан мъж, още по-малко отговаряше той на очакванията за него като брат на регента. — Да, виждам какво те е привлякло в нея — продължаваше херцогът. И брат ми със сигурност ще я намери за привлекателна. Но, разбира се, вие осъзнавате това, нали?

Забележката наистина бе много откровена. Кайла долови подтекста в думите и вдигна поглед. Брет се усмихваше, невъзмутим и недосегаем, сякаш това бе напълно в реда на нещата, фалшив херцог, помисли тя неочаквано, узурпирал титлата, без изобщо да го е грижа за нея. О, да, тя бе чувала презрителните му забележки за титлата и думите му към Годфри, че горещо желае да се върне в Америка. Как й се искаше да го направи и да я остави на мира, вместо да я мъкне със себе си — да я показва по този начин! Какви бяха намеренията му? Тя знаеше, че има нещо — че Брет има някаква скрита цел, заради която я доведе на опера. Да не би да си мисли, че ще стои като кукла на конци и ще му позволи да й налага волята си? Ако е така, скоро ще разбере каква грешка е допуснал.

Отвори рязко ветрилото си от щраусови пера и го размаха небрежно, връхчетата на перата докосваха носа и бузите й. Усмихна се, когато Къмбърланд я погледна, и видя как очите му заблестяха от възхищение.

— Улвъртън, нали нямате нищо против да остана във вашата ложа? Както знаете, тя е най-хубавата в цялата опера. Моята не е толкова удобна. Крайно неприятно, но пък вие сте толкова безразсъден да плащате петдесет хиляди лири на година за някаква си ложа в операта.

Отговорът на Брет бе утвърдителен, както се и очакваше, но Къмбърланд едва ли го чу, защото вече се бе навел към Кайла и й говореше баналности. Минаха няколко минути, през които тя си разменяше остроумни реплики с херцога, напълно наясно, че Брет внимателно следи разговора, а веждата му бе иронично повдигната. Той разбираше какво прави тя и очевидно го намираше за забавно. Дали щеше да му се стори забавно обаче, ако тя наистина отговореше на подмятанията на херцога и ги възприемеше сериозно? Почти се изкуши да провери това, но тогава от тигана щеше да се хвърли направо в огъня, а тя нямаше да рискува още по-големи унижения. Особено когато Брет изглеждаше така, сякаш очаква нечия поява. От време на време небрежно хвърляше поглед към коридора зад завесите и това го издаваше.

Кайла не знаеше кой е очакваният гост до момента, когато чу шум зад себе си, чу поздравите, отправени към него и шепотът наоколо се усили. Регентът поривисто, с кралски апломб, влезе в ложата пристегнат, натруфен и странно елегантен в черните си копринени бричове и яркожълта жилетка, с грижливо сресана коса в небрежна прическа, с румено добродушно лице. Тя веднага разора, че Брет очаква точно него. Обичният принц, така бе чула да го наричат, и той наистина изглеждаше такъв. Поздрави брат си, леко учуден, после Брет и накрая с нескрито възхищение се обърна към Кайла. Нямаше и следа от духовитите груби забележки на Къмбърланд. Думите му бяха любезни — поздравът му прозвуча мило и естествено и същевременно бе твърде шлифован и явно многократно репетиран.

— Чудесно е, че най-накрая ми се удаде възможност да срещна прекрасната дама, за която толкова много съм чувал. Мис Ван Влийт, за мен е чест да се запозная с вас.

При друг мъж този поздрав би прозвучал като подигравка. Без съмнение Джордж, принцът регент можеше да бъде жесток, когато пожелае, но сега явно бе в добро настроение, защото великодушно й се усмихваше, правеше й комплименти, дори сложи влажната си ръка върху нейната, когато я придружи до тапицираните столове отпред.

— Да знаете, Улвъртън, според мен вие сте щастливец — заговори принцът, загледан усмихнато в нея. — Тя е глътка свеж въздух. Трябва да я доведеш следващата седмица в Карлтън.

Организирам грандиозно тържество и няма да приема не за отговор. Скъпа, вие ще дойдете, нали?

Тя установи, че много по-лесно се усмихва на него, отколкото на брат му:

— Ако вашето желание е такова, не ми остава нищо друго, освен да се съглася.

— Аха. Очарователно. Както казах, глътка свеж въздух. Вярно ли е, че сте прекарала известно време в Индия, скъпа моя? Така чух, макар че Улвъртън говори твърде малко и когато реши, става безкрайно мълчалив. Разкажете ми за слоновете и лъвовете, защото изпитвам огромен интерес към красивите неща от природата и съм изпълнен с любопитство. Вложих доста време и усилия да разширя менажерията, както знаете, а също така се опитвам да разкрася този град с паркове и сгради, които ще дадат възможност на всеки да се наслади на очарованието на миналите епохи. Като например фризовете от Акропола в Атина, макар че Байрон заклейми Елджин за това, че ги е демонтирал от оригиналното им място. Но това е друга моя грижа… а, чувам, че музиката вече започва. Може би по-късно ще си поговорим на спокойствие… Например на утринната езда в парка. Мога да ви покажа най-красивите кътчета там и на вас това ще ви се отрази добре, не мислите ли? Радост за окото и удоволствие за всеки наоколо.

— Аз… сигурна съм, че ще бъде приятно да се разходя в парка с вас, ваше височество. Но не съм сигурна, дали е препоръчително, тъй като аз…

— Глупости. Улвъртън също ще дойде, ако искате. Това ли ви притеснява? О, никой не би могъл и дума да ни каже, и на двамата, уверявам ви — той се наведе към нея и лъхна аромат на роза, който изпълни ноздрите й, докато той й говореше тихо и съзаклятнически:

— Виждате ли тези ложи на втория ред? Красиво облечените жени? Жени от града, които си търсят покровители. Когато пожелая, избирам най-красивата и я отвеждам в моя пантеон. Последствия може да има само за мен, разбира се, но това е обичайна практика. Не ми отговаряйте, преди да сте размислила. А и Улвъртън може би желае да поднови познанството си с красивата Каталани, преди да ме запознае с нея, не мислите ли?

Като намигна, той се обърна към Брет, който повдигна иронично вежди по характерния за него начин, докато Кайла изведнъж застина и

почувства вътрешен хлад. Това ли бе запознанството, с което я заплашваше Брет? Покровител да й стане самият принц? А Брет — с красивата Каталани. Трябваше да се досети по-рано!

15

Докато регентът продължаваше да бъбри, без да забелязва внезапната й скованост, Кайла успя да се съсредоточи само в тази част от разговора, където от нея се очакваше някаква реакция. В същото време главата й бучеше от мисли. Те се въртяха около едно — Брет и красивата Каталани, оперната певица, която щеше да пее тази вечер. Каталани ли бе истинската причина за тяхното присъствие тук? Наистина ли Брет имаше намерение да поднови връзката си с оперната певица и да я хвърли в обятията на принца или Къмбърланд, или всеки друг, който я пожелае?

Проклет да е… О, Господи, колко дълго трябва да седи тук и да търпи похотливите погледи на мъжете, вперили очи в ложата им. Или да слуша злобния шепот, който като съскане на змия стигаше до ушите й, понесен от тълпата? Изкушаваше се да избяга — да стане от стола си, да отхвърли тежките кадифени завеси и да напусне театъра и принца, и Брет…

Но това означаваше да признае, че е направила грешка, а тя не искаше да се държи като страхливка. Вината не беше нейна. Не съвсем. Тя забеляза малко ядосано, че Брет изглежда напълно невъзмутим. Защо да изпитва същите чувства и същото напрежение като нея? Как можеше да я пренебрегва така, когато се държеше като… като сводник! О, само ако имаше къде да отиде, към кого да се обърне.

Танте Селест винаги ще я приеме с отворени обятия, но Кайла не можеше да рискува да я нарани повече, отколкото досега. Не, твърде късно бе за подобно разрешение. Тя не можеше да рискува спокойния живот на Селест.

Нощта сякаш никога нямаше да свърши. Кайла пиеше шампанско и се преструваше, че се наслаждава на операта, докато регентът издаваше задушевни звуци и открито се наслаждаваше на красотата на тъмнокосата италианска певица, която изпълняваше арията Il Turo in Italia. Долу в залата, изглежда, никой не следеше действието — по-скоро всеки оглеждаше останалите и от време на време се вдигаше такъв шум, който заглушаваше музиката. Смях и

груби шеги звучаха във въздуха и тя видя как разни господа се отбиват в ложите, които принцът й посочи, и флиртуват с явно благосклонните дами.

Беше влудяващо да седи тук и да наблюдава хората наоколо със съзнанието, че вулгарно същество като лейди Джърси — която бе любезна с нея само преди месец — седи през няколко ложи и умишлено не поглежда към Кайла, сякаш изобщо не съществува. И наистина въпреки всички намерения и планове тя не съществуваше за хората тук. Не и в смисъла, който влагаше в това понятие преди.

Пренебрегна намръщения поглед на Брет и нарочно прие още една чаша шампанско. Би направила всичко, за да избяга от досадата и осъдителните погледи. Какво толкова, ако шампанското й помогне да стане малко по-весела? Освен това бе доста приятно да наблюдава как Брет се стяга и стиска челюсти, когато тя се навежда близо до принца — много близо — при думите му за представлението. Дали Брет се притесняваше за нея? Или в него говореше само глупавата му мъжка гордост, наранена от факта, че тя се забавляваше? Или поне се преструва, че е така.

Шумът от разговорите нарасна, така и не спря по време на първото действие. Лампите светнаха и тя разбра, че следва антракт. Започнаха да се обръщат глави, гласовете се чуваха по-високо и хората извиха вратове с лорнети в ръка в усилие да огледат присъстващите наоколо. Принцът се наведе отново към Кайла и от него лъхна дъхът на розова вода. Около тях премина вълна от шепот.

— Мис Ван Влийт, вие съвсем не сте такава, каквато си представях — промълви той с лека усмивка. — Изобщо не сте такава.

— Така ли, ваше височество? — Кайла му се усмихна над позлатения ръб на чашата с шампанско. — А какво очаквахте, ако мога да си позволя да ви попитам?

За миг принцът сякаш се смути и погледът, който хвърли към Брет, показа че изпитва известно притеснение. После бързо възвърна доброто си настроение и вдигна рамене:

— Не очаквах да бъдете толкова красива и, разбира се, толкова интелигентна.

— Това значи ли, че Брет се движи в компанията на лекомислени глупачки? — Тя опря устни в чашата, за да скрие усмивката си, когато принцът я погледна с ужасено изражение:

— Не, разбира се, не! Аха, разбирам какви са намеренията ви, измамна хитрушо. Правите си шеги с мен, а? Много сте палава наистина.

— Смирено моля за извинение, ваше височество.

Принцът се усмихна:

— Подозирам, че изобщо не търсите моето извинение. Но няма значение. Аз наистина ви харесвам и моето одобрение може да отвори за вас всички врати, когато имате нужда. Не е ли така, Улвъртън?

— Както казвате, за принцове всички врати са отворени.

Принцът изсумтя:

— Разбира се, ще твърдите това. Макар да не е истина, и вие го знаете. Ето ме тук, годините ми минават в ролята на регент, докато съветниците на баща ми отказват да позволят да поема ролята на крал. Ужасно недалновидно от тяхна страна, бих казал, защото знам, че мога да управлявам страната. Причината е в Пит, разбира се. Но сега сме тук, в операта, и не искам да развалям вечерта с проблемите си, и то в присъствието на една прекрасна усмихната дама, която с интерес слуша думите ми. За Бога, Улвъртън, вие сте проклет късметлия, да спечелите сърцето на такова несравнимо създание. Тя ми напомня за моята прекрасна Мария, която си отиде от света. Животът не към всички е справедлив.

За учудване на Кайла очите на принца се напълниха със сълзи, потекоха по бузите му и издълбаха бразди в леката пудра на лицето му. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в ридания, но Брет тактично се намеси и отклони вниманието на принца, като посочи, че мис Каталани идва към тяхната ложа.

— Тя знае за вашия интерес към операта, ваше височество — добави той с лека усмивка и принцът веднага насочи поглед към сцената, забравил за Кайла и за изгубената си любов. Брет се възползва от възможността да сграбчи китката на Кайла, като пръстите му се впиха в нежната плът:

— Мисля, че ти достатъчно шампанско тази вечер, querida. От него ставаш по-оживена, отколкото би трябвало.

— Така ли? — Тя се отдръпна и видя гневните пламъчета в очите му, запалени от неподчинението й. Това я накара да се държи неразумно, вдигна чашата и се засмя: — Но на мен ми харесва да съм весела. Изглежда, принцът няма нищо против.

Брет присви очи:

— Принцът е ангажиран за тази вечер, ако таиш подобни надежди.

— Не бъди толкова груб — тя изпи шампанското до последната капка, после протегна чашата към него. — Бих искала още малко, моля.

Брет изтръгна празната чаша от ръката й и я остави настрана:

— Пи повече от достатъчно тази вечер.

— Хайде, Улвъртън — намеси се Къмбърланд с ехидна усмивка, — не се дръж като турчин. Дай на дамата още шампанско, щом иска.

Кайла се усмихна:

— Благодаря, ваше височество. Много е обнадеждаващо да установя, че има джентълмени, които не обичат брутално да налагат волята си.

За момент Кайла помисли, че е прекалила. Брет наистина изглеждаше вбесен, а тя не би рискувала да предизвика бурна сцена, защото не даваше пукната пара за мнението на принца или брат му. Но когато херцогът се обърна да го погледне, Брет просто се усмихна и се облегна на стола си, като небрежно отбеляза, че не той ще има главоболие на сутринта. Това разреди напрежението в ложата.

Това не можа да заблуди Кайла. Тя знаеше, че като останат насаме, Брет ще я накара да плати за безразсъдното си държание. Нито за момент не забравяше способността му за секунди да се превърне от изискан джентълмен в безмилостен варварин.

Точно преди кулминационния момент в постановката Анджелика Каталани се приближи до ложата им и се загледа в тях с блестящите си черни очи. Сякаш пееше само за Брет — Кайла се обърна към него и видя как отвръща на усмивката й. Песента свърши и залата избухна в аплодисменти, а Каталани хвърли едно цвете с дълга дръжка към ложата им. Брет ловко го улови и се изправи, като се поклони в знак на благодарност за жеста й. Залата отново избухна в аплодисменти и смях на това своеобразно продължение на пиесата.

— Браво, Улвъртън! — Регентът се засмя и заръкопляска с възхищение. — Поздравления! Вярвам, че красивата Каталани все още храни нежни чувства към теб!

— Ние сме просто стари познати. Видяхме се преди доста време в Италия — Брет се обърна и погледът му срещна очите на Кайла,

преди тя отново да погледне напред.

Кайла изгаряше от негодувание. Беше очевидно, че между тях има нещо, нито една жена не би гледала мъж така, както Каталани изпиваше с поглед Брет. Но защо той я доведе тук тази вечер, ако искаше да е с певицата? Защо я измъчва?

Когато всичко най-сетне приключи и Кайла отново облече пелерината си, все още с празната чаша в ръка, регентът предложи да я придружи до вкъщи, ако Брет има други планове за вечерта. Объркана, Кайла се вцепени, а Брет лукаво се усмихна. Не, със сигурност няма да го направи! — гневно помисли тя. Сърцето й биеше силно, чуваше го как кънти в гърдите й, докато напрегнато очакваше отговора на Брет.

— Щедро предложение, ваше височество. — Той леко се усмихна и изрече провлачено — Но съм обещал специално забавление на мис Ван Влийт за тази вечер. Може би друг път.

— Добре, добре, друг път. Утре може би, разходка в парка? — Принцът взе дланта на Кайла и целуна дланта й с влажни горещи устни. В гласа му прозвуча искрена нотка на съжаление, когато въздъхна и промърмори, че представлението му се е сторило толкова кратко. — Но аз скоро ще ви потърся, Улвъртън, проклет да съм, ако не го направя. Не съм забравил обещанието ви. Всъщност и двете обещания.

— Вашето присъствие винаги е удоволствие за мен — отговорът на Брет прозвуча съвсем естествено, както и се очакваше, но явно регентът не виждаше причини да се съмнява в искреността му. Принцът се присъедини към тях на излизане от ложата и после надолу по покритите с килим стълби, като спря в коридора да поговори с някои хора, които го бяха изчакали и между тях Кайла разпозна доста влиятелни мъже. Едно име привлече вниманието й — доста неприветливият Робърт Стюарт, лорд Касълри, министър на външните работи, който бе присъствал на конгреса във Виена и бе играл решаваща роля при свалянето на Наполеон от власт.

— За мен е чест да се запозная с вас, милорд — каза тя, когато той леко се поклони пред нея.

— За мен също, мадам. Вие сте кръщелницата на маркиза Дю Боа, нали?

Бузите на Кайла пламнаха и тя кимна с глава. Няма съмнение, че човек с неговото положение в обществото непременно е чул слуховете.

— Да, милорд. Вие познавате ли я добре?

— Очарователна дама — лека усмивка смекчи строгите черти на лицето му. — Срещали сме се на няколко приема и имахме възможност да споделим възхищението си от Париж, разбира се. Тя много ми помогна, като ми препоръча Бейн Шиноа, когато бях в Париж миналата есен. Аз съм й длъжник и много се радвам, че виждам кръщелницата й, за която винаги ми е говорила с много обич.

Кайла отвърна на усмивката му:

— Удоволствието е мое, милорд.

В очите на Робърт Стюарт проблесна искрица, когато се обърна към Брет и го покани да се присъедини към него в голф клуба следващата седмица:

— Вярвам, че имаме общи цели и интереси с вас, Улвъртън.

— Така ли, милорд? Досега не бях се замислял за това — леко се усмихна Брет. — Опитвам се да стоя далеч от политиката, защото имам други интереси.

— Да, но тук не става дума за политика.

— Озадачавате ме, милорд.

— Така си и помислих. Следващата сряда? Ще изпратя визитката си, за да ви напомни за уговорката.

— На вашите услуги, милорд.

Принцът веднага включи Касълри в разгорещен разговор за гръцките фризове, които граф Елджин бе пренесъл в Англия, и той се опитваше да убеди Конгреса да ги закупи за Британския музей. Брет се възползва от случая да дръпне Кайла настрани, като здраво я хвана за ръката:

— Малка глупачка — тихо зашепна в ухото й, — ако наистина не искаш да се озовеш в леглото на принца, престани да флиртуваш и се дръж прилично.

Кайла размаха ветрилото си, като огледа Брет с вдигната вежда и лека усмивка:

— Защо, ваша светлост? Смея ли да се надявам, че вие сте изгарян от ревност?

— Явно вие си позволявате всичко — пръстите му болезнено се впиха в лакътя й и ветрилото й замря. В очите му забеляза метални отблясъци и стомахът й се присви:

— Не ме изкарвай извън кожата ми, Кайла. Не и тази вечер.

— С какво тази вечер е по-различна от всички останали? Защото принцът е тук? Да не би да се страхувате, че някой може да научи какъв… какъв тиранин сте?

Тя се отдръпна от него и видя Къмбърланд, който ги гледаше. Изведнъж осъзна, че ако реши да си тръгне, Брет не би могъл да я спре. Това бе обществено място и можеше просто да се отправи към изхода. Можеше ли да се надява, че Касълри ще й помогне? Той говореше ласкаво за танте Селест, но не! Какво би могла да му каже? Че я държат затворена против волята й? Ако е затворничка, то бе напълно по нейна вина, защото се страхуваше да се лиши от покровителството на Брет.

— Ако бях на твое място, малката ми — студено изрече Брет с нисък и напрегнат глас, — щях да се тревожа повече за утрешния ден, а не за тази вечер. А на мен не ми пука какво мислят хората за мен самия. Напомням ти, в случай че още не си осъзнала това.

— Забелязах — тя отдели пръстите му от ръката си. — Не ме докосвайте повече, моля ви. Напоследък изтърпях доста унижения.

— Ако е така, предлагам да обуздаете склонността си да предлагате така безразсъдно услуги, мадам. Има мъже, на които не може да бъде отказано.

— Като вас.

— Ако искате да кажете, че сте ми отказала, ще трябва отново да си припомните как стана всичко. Не си спомням да съм чул думата не.

Тя му хвърли ядосан поглед, но вниманието му вече бе насочено другаде. Проследи погледа му и видя една жена да си проправя път към тях през тълпата. Хората ръкопляскаха и Кайла осъзна, че това бе Анджелика Каталани, чернокосата оперна певица, която почти бе омагьосала регента. Крещящо облечена, с лъскава диадема и алена туника, обшита с пискюли, тя се движеше сред тълпата като кралска особа и всички покорно й правеха път. Когато стигна до тях, тя се насочи към Брет, който пое предложената му ръка и изискано я целуна, сякаш бе истинска кралица.

Тъмни очи святкаха над високи скули и дълъг нос, устните й бяха тънки, с яркочервено червило. Повдигна вежди и ги заля с поток от думи на италиански.

Усмихнат, Брет не я спря, когато тя се повдигна на пръсти и го целуна по устните, като напълно пренебрегна шокираните погледи на

някои от присъстващите дами. Изглежда, той отвърна на целувката й, докато Кайла стоеше сковано до него и мислено го пращаше по дяволите. После Брет се освободи от нея, хвана за лакътя и я обърна към принца, за да я представи, като междувременно нахално плъзна поглед към Кайла.

Каталани поздрави принца с изящен жест, а регентът се впусна в разговор с нея на италиански, докато тя го гледаше с блеснали очи и червените й устни бяха разтегнати в усмивка. Мургавият й тен й напомняше за Санча. Разговаряше с принца и въпреки смеха, тъмният й поглед постоянно се връщаше върху лицето на Брет.

Кайла настръхна. Тази кокотка! Явно Брет привличаше вниманието й, макар че бе достатъчно разумна да обърне внимание и на регента… Не ме интересува. Неин е, ако той това иска… и тогава аз ще съм свободна!

Брет отново хвана Кайла за ръка и каза нещо на регента и Каталани, което веднага предизвика протести от нейна страна и бе одобрено с усмивка от принца.

Брет поклати глава и повтори на английски:

— Направихте завоевание, сеньора, не желая да рискувам гнева на принца, като отнемам от времето му. Някой друг път ще си припомним Италия.

Каталани погледна Кайла и повдигна вежди:

— Тя е прекрасна. Доведете я, когато решите да ме посетите, Брет. Тогава ще си поговорим за миналото.

Очевидно тя съвсем нямаше това предвид и Кайла се обърна към херцог Къмбърланд, който все още стоеше наблизо, както през цялата вечер. Смехът й прозвуча звънко и сепна и самата нея, когато херцогът промърмори, че вкусът на брат му винаги бе клонял към вулгарното.

— Не че искам да кажа нещо лошо за красивата Каталани, разбира се — добави той нагло, — въпреки че в момента скъпият Прини е напълно завладян от нея. Говори се, че тя е капризно създание, а сърцето й принадлежи единствено на съпруга й. Но последните слухове показват, че е склонна понякога да се отклонява от този свой принцип…

— Наистина, ваша светлост — игриво отговори тя, — твърде много вярвате в слухове. Има хора, които си нямат друга работа и измислят разни истории.

— Има и такива, които не вярват в нищо, и затова не могат да ги отхвърлят — усмивката на принца сгърчи лицето му. — Но вие отблизо познавате такива хора, нали? Не, не се отдръпвайте, красива лейди. За мен слуховете нямат значение, както и за хората, които са достатъчно интелигентни. В днешно време светът е такъв, че всеки недоволен човек с достатъчно остър език може да съсипе живота на другите. Жалко. Има хора, които не заслужават това.

Кайла стоеше вдървено, а опиянението от шампанското постепенно спадаше.

— И аз съм на същото мнение, ваша светлост.

— Да, имате основание за това. Никога не съм възприемал Брет като глупак до тази вечер. Ще се присъедините ли към нас, мадам? О, не сама. Не ме разбирайте погрешно. Не съм толкова глупав да допусна, че той ще позволи подобно нещо, разбира се, че ще бъде ваш кавалер. Целта ми е да натрия носа на брат си може би, не нещо друго — едното ъгълче на устните му се повдигна. — Той никога не е одобрявал моята намеса.

Кайла се поколеба, а главата й бе леко замаяна. Не трябваше да пие последната чаша шампанско… Брет се смееше на думите на певицата, и дори принцът изглеждаше напълно покорен и изпълнен с възхищение. Брет каза нещо на италиански, което предизвика бурен смях у Каталани и чак тогава Кайла се обърна с усмивка към херцога и прие.

— Сигурна съм, че ако вие поканите Улвъртън, той не би могъл да ви откаже.

— Обикновено е така.

И все пак, колкото и невероятно да звучи, Брет му отказа. Любезно, разбира се, но категорично. Къмбърланд изглеждаше учуден и разочарован.

— Не? За Бога, Улвъртън, още е рано да се прибирате, при това вашата дама желае да остане, нали?

Сивите очи изгледаха студено Кайла и тя посрещна погледа му с високо вдигната брадичка:

— Вече не съм толкова уморена. Предпочитам да остана още малко.

— Така ли? — Твърдата линия на устните на Брет се сви в лека усмивка. — Аз не искам.

Когато Кайла се опита да протестира, той я накара да замълчи, като се обърна към Къмбърланд:

— Споменахте ми по-рано за една от последните ви инвестиции в източно — индийска фирма? Ако желаете да обсъдим продажбата на дялове, аз определено се интересувам от това. Както разбирам, напоследък се занимавате с интересни начинания.

— Така ли? Колко неловко, но, разбира се, джентълмените могат да говорят за бизнес винаги и навсякъде, не мислите ли?

Усмивката на Брет изглеждаше по-скоро заплашителна, отколкото утвърдителна, и Кайла се намръщи, когато той допълни, че джентълмените могат да правят почти всичко, стига да го правят цивилизовано.

— Съгласен ли сте с мен, ваша светлост?

Къмбърланд отначало се стресна, после настръхна, но закима с глава в знак на съгласие.

— Разбира се, цивилизовано, така има по-малко неприятности. Разбирам гледната ви точка. Ще поговорим ли за търговия?

Темата бе подходяща за отвличане на вниманието на Къмбърланд и Кайла веднага разбра, че повече е обсебен от собствената си алчност, отколкото от идеята, непрекъснато да дразни брат си. Нищо чудно, защото принцовете редовно ги проклинаха за това, че висят като воденичен камък на шията на правителството. Само разговор за политика можеше да съперничи на тази тема, както Брет вероятно много добре знаеше.

Разярена, Кайла стоеше сковано, без да помръдне, и се опитваше да се преструва, че хищните погледи, които й отправяха и мъже, и жени, изобщо не я засягат. Какво я интересува какво мислят. Тези членове на доброто общество не бяха по-различни от нея, бяха малко по-дискретни. Но и това не бе само по нейна вина.

Нямаше значение какво е направила или какво мислеха, че е направила. Тя не беше като тях, нито като тези силно гримирани надути жени, които така открито предлагаха услугите си. Болеше я сърцето. Болеше я и гърлото от всички премълчани гневни пуми. Кайла изпита облекчение, когато най-сетне се озоваха в каретата и се отдалечиха от операта. Но за нейно изумление Брет даде на кочияша адреса на играл ен дом — площад „Сейнт Джеймс“, номер десет. Тя го погледна гневно, когато каретата се люшна напред:

— Мислех, че предпочитате да се приберете вкъщи — не можеше да се въздържи и му се сопна. — Уморена съм. Вечерта бе ужасна. Не мога да понеса нито миг повече да говоря не това, което мисля, и да се усмихвам, когато нямам желание.

— Хайде, хайде. Малко сме разстроени, нали? — подигравателната усмивка на Брет й лазеше по нервите. — Изглеждахте така, сякаш наистина се забавлявате. Или сте разстроена, че не ви позволих да отидете с регента? Съжалявам, querida, но аз дадох обещание на Анджелика и ще го спазя.

— Анджелика?

— Сеньора Каталани знае за любовта на принца към изкуството. Осмелявам се да предположа, че тя скоро може да измъкне от него каквото пожелае — той се облегна назад, загледан в нея с онова загадъчно изражение, която тя започваше да намразва. Кайла се нахвърли върху него:

— Вие си измисляте. Тя проявяваше много по-голям интерес към вас и аз си позволявам да кажа, че не би се поколебала да се обърне към вас за това, което желае.

Брет се засмя:

— Анджелика не иска. Тя очаква. И получава в повечето случаи.

Думите му я нараниха. Кайла гневно обърна поглед към прозорчето:

— Отведете ме у дома, моля. Не мога да понеса повече обиди тази вечер.

— Обиди? Вие очаровахте принца и неговия брат, малката ми. Това обида ли е?

— Не ме правете на глупачка, моля ви. Напълно наясно съм какви са намеренията ви за тази вечер. Първо ме обличате в тази рокля, после ме излагате на показ като някаква особена придобивка и ме подлагате на осъдителни погледи и обиди и накрая ме представяте на принца и неговия ужасен брат като възможна бъдеща играчка. Не, нямаше никакви обиди. Предполагам, че дори трябва да съм доволна.

Настана тишина и когато погледна към него, видя, че съсредоточено я наблюдава. За нейно учудване, той кимна утвърдително:

— Да, предполагам, че всичко е изглеждало точно така. Но не можеше да бъде другояче. Тази вечер трябваше да събера

необходимата ми информация и за съжаление има хора, които говорят и правят това, което мислят.

— Не разбирам.

— Не, виждам това. Но няма значение. Ще го разбереш.

Той протегна дългите си крака и в черния си фрак отново доби вид на смъртоносна пантера. Неспокойна, Кайла се загледа невиждащо към прозореца, където просветващите газови лампи отразяваха разсеяните светлини от магазините, покрай които минаваха. Колелата громоляха по паважа и от време на време се чуваше скрибуцане и проскърцване и звуци от триене на кожа и дърво, докато каретата се люшкаше напред по пустите улици. Тя сви ръце в скута си и се опита да не мисли за нищо.

— Кайла, не е нужно да добиваш вид на мъченица — гласът му звучеше тихо и провлачено и тя се обърна да го погледне. Въпреки фенерите на каретата, купето тънеше в мрак и лицето му почти не се виждаше. Изглеждаше мрачен и… опасен. Когато се наведе напред, светлината от лампите освети сериозното му лице.

— Успя да привлечеш вниманието на принца, на което без съмнение си се надявала.

— Не го ли искахте и вие? — Тя почукваше със затвореното ветрило върху дланта си. — Защо иначе бихте ме довел с вас тази вечер? Очевидно вече съм ви омръзнала и искате да подновите връзката си с тази оперна певица.

Развеселен, той се усмихна:

— А сега кой ревнува? Затова ли така безразсъдно флиртувахте? Не знаете ли, че е опасно да се флиртува с принцове? Или имате намерение да приемете предложението му.

— Не смятам, че покана за разходка в парка непременно е предложение за интимност. Освен ако, разбира се, той не разчита на вашия далеч неизискан метод на насилствено отвличане.

Брет присви очи:

— Малка глупачка. Опитвам се да те предупредя. Ако регентът реши, че желае една жена, той може да се окаже доста настоятелен. Във вашето положение можете да си навлечете повече неприятности, отколкото сте в състояние.

— Не си правете труда да ме предупреждавате за повече неприятности, защото аз съм вече унищожена. Какво повече може да

се случи? Не видяхте ли тези хора как се държаха с мен? И направихте ли си труда да обърнете внимание как ме пренебрегнаха дами от обществото, които преди с радост ме посрещаха в домовете си? Сякаш вече не съществувам.

Гласът й трепереше от възмущение и Брет я огледа с иронична усмивка.

— За тях си била добре дошла заради кръстницата си и лейди Ръштън. Ако не бяха те, нямаше да бъдеш поканена дори и в деня за пране. Доста сурови са правилата на обществото и трябваше да помислиш за това, преди да дойдеш в Лондон и да ме изнудваш за пари. Защо се оплакваш сега? Имаш пари, нали?

Тя изфуча към него:

— Знаете, че парите са само част. Исках това, което по право е принадлежало на майка ми: уважението, което й е било отказано.

— Можеш да поискаш и луната. По-голяма вероятност има да я получиш.

Грубият отговор направо спря дъха й и тя се втренчи в него, докато светлини и сенки се гонеха по лицето му. Той беше прав. Никога нямаше да получи уважението, което искаше. Не сега. Не тук. Беше болезнено да си го признае.

Когато каретата най-сетне спря, Брет я погледна странно усмихнат — ъгълчето на устните му потрепваше:

— Понеже си уморена, прибирай се. Ще кажа на Бъртън да те закара.

— Искате да кажете…

— Искам да кажа, скъпа, че можеш да спиш сама тази нощ.

Тя се загледа в олющената фасада на сградата и после отново спря поглед на него. Той искаше да се отърве от нея. Разбира се. Възнамеряваше да се срещне с оперната певица. Проклет да е! Как си позволява да я унижава така! Първо да я показва по този начин, и после да направи публично достояние факта, че му е омръзнала. Тя няма да търпи това. Ако мисли, че ще му се размине, жестоко се лъже. Не, нямаше да бъде от онези жени, които се примиряват с къщичка в провинцията и студено писмо за сбогом. Но Брет вече слизаше от каретата и даваше указания на Бъртън да я откара вкъщи. Правеше го така небрежно, сякаш не бе сторил всичко възможно да разруши живота й.

Когато каретата рязко се люшна напред, тя реши какво ще направи. Почука рязко на вратата, за да привлече вниманието на кочияша.

В името на Бога Брет Банинг ще съжалява, че се е отнесъл с нея така. Ако не друго — поне няма да я забрави!

16

Кенуърт вдигна поглед и позна каретата на херцога, която спря пред входа на игралния дом. Най-сетне Брет пристигна и, за Бога, това забележителната мис Ван Влийт ли беше? Беше… изглеждаше по-красива, отколкото си я спомняше, облечена в плътно прилепнала коприна върху сатенена рокля, с възхитителна огърлица от рубини и диаманти, която блестеше върху нежната й кожа в сумрака на каретата… Нямаше смисъл да жадува за нещо, което никога няма да му принадлежи, но тя наистина бе ангелско създание! Блестящата руса коса бе вдигната във висок кок, къдриците й надничаха иззад качулката на наметалото й, по една на всяка буза. Изящният профил говореше, че е момиче с характер и малката обла брадичка с лека трапчинка потвърждаваше това. Тя изглеждаше враждебна, очите й бяха гневни, докато се взираше през прозореца на каретата.

Бари се стресна, когато зад гърба си усети движение и Нортуик изникна от сянката на вратата. Светлината падаше косо върху похабеното лице на графа, докато той се взираше тревожно в каретата. Бари бе толкова погълнат от дамата, че дори не забеляза присъствието на графа. Устните му се свиха и почувства нужда да го предизвика:

— Извинете, милорд, но пречите на движението.

Нортуик се обърна леко, а гъстите му вежди се вдигнаха иронично:

— Ах, това е самият Кенуърт. Колко жалко, че не можете да стоите далеч от игралните зали, моето момче. Ще ви спести много неприятности. Но сега, когато изплатихте дълга си, нямате търпение да стреляте по котката отново. Колко досадно.

— Спестете си шегите, милорд. Може да се поспори по въпроса.

Като го изгледа с присвити очи, графът замислено изду устни.

— Жалко че не се срещаме вече толкова често, Кенуърт. Май скоро ще ми писне от вас. Сигурен ли сте, че искате да останете? Може да се наложи да ви помоля да си тръгнете, ако станете твърде досаден.

— Треперя от страх. А сега, моля да ме извините, викат ме.

Минавайки покрай Нортуик, Бари го чу да мърмори: *„Подмазвай се, момче. Улвъртън те държи в ръцете си.“*

Думите го разстроиха, защото бяха верни и той не можеше да отрече това. Разходи се наоколо, но Нортуик влезе отново и се скри в тъмния вход. Проклет да е. Добре че вече не дължи пари на отвратителния граф, Улвъртън му зае достатъчно. Поне Брет бе истински джентълмен и прие като залог само думата му, като с небрежно вдигане на рамене отхвърли въпроса за залога.

Тези думи бяха утвърдили вече високото му мнение за Улвъртън. Баща му смяташе, че това е издигане в култ, но разбира се, нямаше нищо такова. Той се възхищаваше на този мъж заради забележителната му самоувереност и чувството му за хумор. Брет не беше денди, но успяваше да накара хората, с които се среща, да го уважават и да му се възхищават. Това ставаше така естествено, че Бари се улавяше как разучава Улвъртън, за да разбере как точно го прави. И защо не? Трябваше ли да стане като баща си? Безличен досадник, макар и уважаван. А Улвъртън бе пътувал много и бе посетил различни места, и бе правил различни неща. Дори се чуваха слухове, че е опитал и пиратство, но това беше явно завист. Защо мъж като Улвъртън ще си прави труда да се занимава с пиратски истории, щом с богатството си може да купи каквото пожелае.

Точно този безразсъден авантюризъм, който лъхаше от Брет, го привлече и ако имаше човек, способен да стане пират, това бе единствено той. Бе го виждал да участва в два дуела, като и в двата се оказа по-добрият.

Уменията на Брет предизвикваха възхищение у него, но същевременно го и плашеха. Ако притежаваше хладнокръвието на Брет, нямаше да му се наложи да търпи месеци наред обидите на Нортуик. Болеше го да признае дори пред себе си, че няма подобни качества, макар че смелост не му липсваше. Но за нещастие му липсваше умението на Брет да борави със сабята и пистолета.

След тази вечер, ако всичко мине добре, ще си разчисти сметките с Нортуик. Той излезе от сянката да посрещне Брет, когато каретата се люшна напред и потегли.

— Има ли проблеми? — попита той с тих провлачен глас пред входа.

Бари поклати глава.

— Не, освен обичайният сарказъм на Нортуик. Проклет негодник, никак не беше щастлив, когато видя, че пристигате. Ако…

— Хайде да влезем — прекъсването показа, че Брет е войнствено настроен и Бари кимна. Последва го в дългото сумрачно преддверие до Пиджън Хоул[1], както живописно го бяха нарекли, защото често оскубваха охранени „гълъби“, онези, които си въобразяваха, че могат да спечелят.

Бе пълно, както винаги. Този играле дом не изискваше скъпа такса за членство и затова хората, които го посещаваха, не бяха само от каймака на обществото, както в Артурс или много други клубове. Тук идваха да си търсят късмета много наивници, посъбрали малко пари. Тлъсти гълъби наистина, помисли Кенуърт.

— Говори се, че Нортуик е съдружник тук — прошепна той в ухото на Брет. — Никога не съм мислил, че е игуменът в този манастир, както мистър Ситън, който притежава половината от акциите тук с цена около сто хиляди.

Брет тихо се засмя:

— Ако Брейкфилд имаше толкова пари, нямаше да иска да вземе моите.

— Без съмнение, но е от хората, които винаги ламтят за още, и още — Бари млъкна и се замисли за собствените си прахоснически навици, като се закле да направи промяна в живота си, и то такава, каквато дори баща му би одобрил. Но сега той трябваше да изплати един друг дълг, и в името на Бога, до края на тази нощ.

Брет приближи до масата за комар и се загледа в хвърлянето на заровете. Само внимателен наблюдател можеше да види, че той оглежда стаята с по-голямо внимание, отколкото следи играта. Стоеше леко отпуснат, присвил очи, със сериозно лице.

— Две единици — разочарован извика един от играчите, който загуби играта, и погледна към Брет от другата страна на зелената маса. — Влизате ли в играта, сър?

Като вдигна рамене, Брет заложи сума:

— Facilis descensus Averni — отбеляза той небрежно и Кенуърт се засмя.

— Слизането в ада е лесно — преведе той, когато играчът то погледна озадачен. — Това е цитат. Пръв го е казал Вергилий. Според мен след него никой не е могъл да го изрази по-добре.

Мъжът поклати глава:

— Не познавам мистър Вергилий, но явно е бил редовен клиент тук. Трета поредна нощ ми съдират кожата от гърба.

Брет му се усмихна меко, докато въртеше дървените зарове в ръка:

— Може би това не е вашата игра.

— Нито една не е — мъжът вдигна рамене и се отдалечи от масата, а играта продължи.

Беше вдигнал до петдесет и две лири, когато при входа настъпи оживление и той вдигна глава, обзет от напрежение. После грубо изруга и Бари се обърна да погледне каква е причината. Той самият бе напрегнат и в очакване нещата да започнат.

Остана шокиран — Кайла Ван Влийт стоеше до вратата, съвсем сама и настояваше да я пуснат. Боже Господи, тя луда ли е? Какво прави тя тук? И то точно тази вечер? Разбира се, Брет не би могъл…

Беше очевидно, че Улвъртън нямаше намерение да я остави да влезе, защото той заряза играта и бързо прекоси стаята. Стигна до вратата и сграбчи Кайла за ръката. Бари го последва, обезпокоен, че това неочаквано развитие на събитията ще провали плановете им.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — грубо попита Брет, а тя посрещна погледа му студено, с вдигнати вежди, и това предизвика възхищението му за куража й, ако не за здравия й разум.

— Може би искам да поиграя. Струва ми се, че вие точно това правите тук.

— Какво си мислеше? Няма значение. Знам какво си си помислила… — Брет млъкна, тръсна глава и после каза по-спокойно: — Ще поискам сметка на Бъртън за това. Каретата още ли е тук?

— Да, разбира се. Но аз нямам намерение да си тръгна сега.

— Много лошо — той я обърна към вратата, после спря, когато тя се завъртя към него.

Бари не можа да види зад тях причината за внезапното спиране на Брет, докато не чу познат глас учудено да поздравява:

— О, мис Ван Влийт. Колко се радвам да ви видя отново, изумително, нали? Улвъртън, не знаех, че водиш приятелката си по такива… забавни…места. Да не би да я водиш със себе си и в дома на Ейми Уилсън?

— Хайде, хайде — Бари се намеси разгорещено, — това е удар под пояса, Нортуик. Поне не пред дамата.

Кайла обърна изразителните си очи към Бари и той видя как в тях проблясва искрица на благодарност, примесена със силен гняв:

— Благодаря, лорд Кенуърт. За мен е удоволствие да видя, че в Лондон все още се срещат джентълмени, защото бях започнала да се отчайвам.

Нортуик се засмя развеселен и гъстите му вежди се вдигнаха иронично:

— Тя се справи добре, Улвъртън. Нека остане. Нека тази вечер присъства и малко красота тук. Твърде много груби лица виждам напоследък наоколо. А тя е такова красиво създание и ще внесе малко разнообразие тук, не мислите ли?

— Това не е място за нея, нито за която и да е друга жена — Брет отново насочи Кайла към вратата, която отново се отвори, но Кайла пак се дръпна назад, като се освободи от ръцете му, и гневно се нахвърли върху него:

— Извинете, но нямам желание да търпя подмятане насам-натам, сякаш нямам глава на раменете си. Сама мога да реша какво искам, а аз реших да остана. Освен ако нямате друга причина да искате да ме отпратите?

Брет стисна зъби и произнесе напрегнато:

— Това не е място за теб. Поне веднъж направи нещата по-лесни за теб самата.

— Не, вие правите нещата по-лесни за себе си. Благодаря, предпочитам да остана.

— Боже мой, Улвъртън, това сте вие? — чу се глас откъм вратата и херцог Къмбърланд влезе в стаята, като примигна от изпълнения с цигарен дим въздух. Огледа Брет, после Нортуик и погледът му спря върху Кайла.

— Не очаквах да ви видя тук, най-малко тук, и то с мис Ван Влийт. Каква очарователна изненада!

— И аз не очаквах да ви видя тук, ваша светлост — Брет успя да се усмихне, като вътрешно ругаеше Кайла за това ужасно стечение на обстоятелствата. Нейното идване можеше да попречи на плановете им, и то сега, когато херцогът се появи, искрено заинтригуван от нея. Да не би да ги е проследил? Стана ясно, че е подозирал в заговор с Нортуик

не когото трябва от принцовете. Да отпрати Кайла, сега значеше да породи подозрение у тях, а той не можеше да си позволи това. По дяволите! Какъв дявол бавеше Уотли?

— Промяна в плановете за вечерта, ваша светлост — каза той небрежно и дръпна Кайла по-близо до себе си.

— Да — намеси се Нортуик подигравателно. — Изглежда, мис Ван Влийт реши да ги промени вместо вас, Улвъртън. Научете я да играе. Това ще бъде развлечение и за всички нас. Елате, ваша светлост — каза на херцога и Къмбърланд малко несигурно подмина Кайла и Брет и се запъти към него.

Графът се усмихна — тънките свити устни му придадоха зловещ вид:

— Не съм бил в компанията на височайши гости на това скромно място от доста време. Фаро, ваша светлост?

Когато Къмбърланд се запъти към масата за фаро заедно с графа, Брет заведе Кайла до масата за комар.

— Щом ще останеш, по-добре прави това, което ти се казва.

— Аз не искам… Брет, причинявате ми болка!

Пръстите му се впиха болезнено в ръката й, а устните му се движеха до ухото й и отстрани изглеждаше така, сякаш той й нашепва мили думи. А тя вътрешно трепереше от ужас.

— Моментът не е подходящ да парадираш с независимост, проклета да си. Не, не се опитвай да се отскубнеш. Слушай, малка глупачке. Тази вечер тук ще има неприятности и каквото ти кажа, това ще правиш. Чуваш ли ме?

Тя кимна мълчаливо и той доволен установи, че започна тревожно да оглежда обстановката, сякаш изведнъж осъзнала, че това наистина не е място, подходящо за нея. Беше твърде късно да променя решението си, и то след като Къмбърланд и Нортуик я видяха. Очевидно графът се надяваше нейното присъствие да поразнообрази и разведри атмосферата.

Брет спря пред масата за комар, все още с Кайла за ръка:

— Както виждаш, привлече вниманието на всички. Това ли бе целта ти?

— Брет…

— О, не — той стисна още по силно ръката й и в гласа му прозвуча досада и раздразнение. — След като настояваше да останеш,

ще правиш каквото ти кажа. Приятна промяна, ах, ах, querida. Не бъди глупава и не се опитвай да ми противодействаш, за да не се наложи да изтърпиш по-големи унижения, отколкото заслужаваш. Няма нито един човек тук, който може да ме спре, ако реша да се държа с теб като уличница от Ковънт Гардън. В края на краищата това не е място, посещавано от почтени дами.

Побиваха я тръпки и брадичката й трепереше, когато погледна Брет, а той се успокои само отчасти, видял тревогата в очите й. После тя вдигна леко рамене, сякаш напълно безразлична какво ще си помисли той:

— Предполагам, че не трябваше да идвам, но си помислих… всъщност няма значение. Може би да си тръгна сега?

— Не, не сега, вече си тук и ще се наложи да поостанеш. Ще те науча да играеш, както разумно предложи Нортуик.

Заровете се завъртяха по масата с леко почукване и един от мъжете изстена.

— Две единици. Отпадам от играта. Лош късмет — погледна нагоре, видя Брет и се засмя. — По-добре, след като сте тук, Улвъртън. Вие твърде много рискувате, това не е за мене.

— Важното е да знаеш как да заложиш, Пембертън — Брет взе заровете. — Някой тук има ли нещо против дамата да си опита късмета?

Кайла се стресна, един от мъжете изръмжа, но никой не се възпротиви. Докато Брет я инструктираше как се хвърлят двата зара, около тях се събра малка тълпа. Нортуик също се присъедини. Графът бе възстановил хладнокръвието си и самоувереността си. Но сега Уотли вече беше тук, сред играчите на фаро на една маса. Брет се усмихна и се вгледа в Кайла.

— Ти хвърляш. Трябва да изкараш пет, шест, седем, осем или девет. Първото хвърляне е основно, следващото хвърляне показва дали печелиш. Ако при второ хвърляне сборът е равен на този от първото — печелиш. Ако хвърлиш и се паднат двойки, тройки, единадесетици или дванадесетици — губиш.

Кайла взе заровете в ръка — красива въпреки явното й объркване. Прехапа устни:

— А ако се паднат други числа?

— Ще хвърляш, докато не изкараш сумата, равна на първоначалната и загубиш, или се молиш второто хвърляне да даде тази сума, и тогава печелиш. Това е въпрос на шанс, оттук идва името — хазартна игра. Истинското умение е да правиш залозите.

Намръщена, тя вдигна голите си рамене и огърлицата от рубини и диаманти на бледата й шия проблесна в светлината на лампите.

— След като ще играя с вашите пари, нямам нищо против да опитам.

— Естествено — сухо подметна Брет и погледна към Бари. — Да се надяваме ли, че нашият гълъб ще полети?

Това бе игра на думи и Бари се усмихна одобрително. Кайла хвърли заровете и загуби. При втория опит се справи по-добре и с малко помощ започна да играе доста добре. В същото време тълпата около масата бе нараснала.

Привлечени от присъствието на красивата млада жена, много мъже дойдоха — повечето да погледат, само един-двама се присъединиха.

Не след дълго Нортуик влезе в играта, като фиксираше Кайла с безцветните си очи от другия край на масата. Тя малко се поколеба, когато той се присъедини, но Брет тихичко я окуражи, и тя възвърна самообладанието си. Въздухът се зареди с напрежение и явно не само той усещаше това. Двама от наблюдателите се оттеглиха.

Брейкфилд играеше на сигурно, като почти не наддаваше и бе предпазлив при залозите, но Брет усети, че е неспокоен. Той го следеше внимателно, макар да даваше вид, че разсеяно наблюдава играта. В същото време не откъсваше поглед от Уотли и мъжете, които бе подбрал за случая. Те бяха разпръснати край различни маси и пристигаха по различно време, за да не будят подозрения. Отлично. Всички изглеждаха съвсем на място тук и не се различаваха от хората, скупчени край масите.

Той отново погледна Кайла и видя, че тя е съсредоточена изцяло върху играта, докато разучаваше зелената маса и подхвърляше заровете. Спечели малка сума, но достатъчна, за да засияе от удоволствие, лицето й приятно порозовя.

С прилепналата рокля и проблясващата огърлица тя представляваше неустоима гледка. Образът й бе отразен в очите на всички мъже около масата. Тя се навеждаше напред, гърдите й

напираха през тънката материя на сатена и коприната и хвърляше заровете. Дълбокото деколте бе щедро към наблюдателите — обещание за още от прекрасната гледка привличаше погледите на доста мъже. Нортуик не можеше да откъсне очи от нея.

— Закова го — извика някой с възхищение и Брет видя, че Кайла спечели отново — пак малка сума, но достатъчна, за да задържи очарователната руменина на бузите й. Тя се засмя, лек игрив смях като звън на сребърни звънчета и той се улови, че гледа отново нея вместо Нортуик.

Вълнението караше очите й да блестят, или може би това бе ефектът от изпитото шампанско, а на устните й грейна усмивка, докато подхвърляше заровете в малката си длан. Ръкавиците й ги нямаше, сигурно ги бе оставила в каретата, помисли Брет. Дългите тънки пръсти си играеха със заровете, направени от дърво, преди да се наведе, и отново да ги хвърли. Те изтрополяха глухо, след това отново се чу същият звук и Брет най-сетне се обърна към Нортуик.

Той гледаше Кайла като омагьосан, с леко отворена уста, с присвити безцветни очи под гъстите вежди и дългия остър нос. На времето е бил красив мъж според думите на Беатрис, но годините разгулен живот сега бяха отразени в грубите му черти.

Гъсти кълба дим се стелеха над масите и в другия край на стаята прозвучаха високите гласове на двама мъже, които се караха. Нортуик отклони поглед от Кайла и се загледа в тази посока, като се отдръпна от масата и тръгна нататък. В същото време Брет забеляза, че Уотли се измъква от голямата зала към тъмния коридор.

— Милорд — Брет се обърна към графа със саркастичен глас. — Да разбирам ли, че не играете хазарт с жени?

Нортуик спря и се обърна, вдигнал гъстите си вежди:

— Всички игри с жени са хазарт, Улвъртън.

Брет оцени остроумната забележка по достойнство и се засмя:

— Така е, но вие вероятно знаете това най-добре.

— Аха, но вие явно ме превъзхождате в това отношение, ваша светлост. Говори се, че не се отказвате от предоставилите ви се възможности — устните на графа се свиха в усмивка. — Как иначе би могло да се обясни отвличането на млада дама пред погледите на двеста души?

Брет усети, че Кайла се стегна и чу шумната й въздишка, преди да хвърли заровете, и да загуби. Той небрежно постави ръка на рамото й и пръстите му леко погалиха нежните руси къдрици покрай ушите й.

— Отвличане, милорд? Тя не изглежда като жертва, нали, малката ми?

Кайла му хвърли кратък гневен поглед и почервеня още повече:

— Може би жертва на обстоятелствата, милорд, както повечето от нас.

Добре казано. Брет се усмихна доволен, докато ръката му милваше раменете й и видя с ъгълчето на окото си как Нортуик съсредоточено ги наблюдава. Съвсем умишлено той бавно прокара пръсти покрай огърлицата и дланта му небрежно докосна гърдите на Кайла. Тя замръзна. Долната й устна потрепера, тя явно удържа гнева си и сведе поглед, за да скрие очите си. Ръката й се сви в юмрук до масата от зелено сукно.

Брет негодуваше заради нейното идване, защото се излагаше на голяма опасност. Но поне можеше да послужи за отклоняване вниманието на Нортуик. Това можеше да се окаже полезно за плана им, защото графът не можеше да откъсне поглед от нея. Дали я виждаше като малкото момиченце, което някога бил притежавал? Или просто като привлекателна жена? Проклет негодник — произнасяше наум тези думи, за да се въздържи да не обяви дуел на графа, което би било пагубно. Не, той трябваше да си върне документите и само чрез изработения план можеше да постигне това, без публично да изобличи графа. Като човек, израсъл в колониите, трудно можеше да докаже обвиненията, отправени срещу член на висшата аристокрация. Нортуик беше престъпен негодник, но все пак бе един от тях, докато един колониален херцог би бил приет с неохота и недоверие в усилията си да докаже истината.

Ако бяха в Тексас, вече щеше да е поискал обяснение от Нортуик с пистолет в ръка, настоявайки да получи документите си. Но в Англия нещата се вършеха по-различно и се съобразяваха с неписани правила. Да предизвикаш някого на дуел можеше да донесе удовлетворение, но в случая не беше достатъчно. Първо трябваше да получи документите си.

Брет махна ръката си от Кайла чак когато Нортуик се отдалечи от масата им и се запъти към една маса с фаро, където Къмбърланд

правеше високи залози и както обикновено, губеше.

Помещението бе препълнено. Кълба дим се стелеха над масите, ехтяха груби гласове и ругатни.

Бари дойде при тях разтревожен и тихо прошепна:

— Мислите ли, че ще го направят тази вечер? Искам да кажа… сигурен ли сте, че информаторът не греши? Ако Къмбърланд участва…

— Какво по-добро от това, да го направят под носа ни?

Кайла отново загуби и един мъж ехидно й предложи своята печалба в замяна. Тя ахна възмутена, а Брет изгледа гневно нахалника. Заплахата в погледа му бе достатъчна, за да възпре мъжа, и той се засмя нервно, като обясни, че се е пошегувал.

— Просто шега, господине, това е. Тя е хубава жена, исках да се позабавлявам.

— Забавлявай се с комара, приятелю. Това ще ти излезе по-евтино.

Някой го побутна и Брет видя с крайчеца на окото си, че Уотли се е върнал и му прави знаци. Нортуик и Къмбърланд вече не бяха на масата за фаро. Брет се наведе към Кайла и разкопча огърлицата й. Небрежно я хвърли на масата и се усмихна:

— Вдигам залога, джентълмени. Нека направим играта по-интересна.

— Брет!

Той хвана леко брадичката й и я целуна силно, като пренебрегна ядосания й възглас:

— Ако загубиш, querida, ще ти купя нова — произнесе срещу полуотворените й устни и се отдръпна, загледан в зачервеното й лице. — Ако спечелиш, ще ти купя две. Това ще бъде достатъчно изкушение, нали?

— Не зная какво целите с това, но щом сте готов да пилеете парите си, ще се възползвам — сопна се тя. Завъртя заровете, с вдигнати вежди, в очите й се четеше гняв и несигурност.

— Концентрирай се, Кайла. Тези джентълмени са готови да ти вземат огърлицата.

Все още несигурна, тя погледна масата, после вдигна нехайно рамене и се наведе, за да хвърли заровете. Това беше достатъчно, за да запълни времето й и да отклони вниманието на присъстващите,

помисли той, докато се отдалечаваше. В другия край на помещението Бари се придвижваше към полутъмния коридор близо до задния изход. Играта на комар се разгорещи още повече заради високия залог и Брет си проправи път сред множеството, скупчено около масата.

Той усети някой да се приближава откъм гърба му и чу гласа на Уотли, който зашепна със силен акцент:

— Той отиде към коридора, ваша светлост.

В коридора беше тъмно, още по-навътре се усещаше застоялата миризма на влажна пръст и гнило дърво. Двама мъже бяха залегнали, притаени в сенките — няма съмнение, че това бяха хора на Уотли. Някъде напред се чуваха приглушени гласове и той различи Бари в сумрака. Той се обърна към Брет, а очите му блестяха на оскъдната светлина.

— Нортуик и Къмбърланд — прошепна Бари и кимна с глава към вратата в тухлената стена отстрани.

Исусе! Висок залог наистина за брата на краля, щом е решил да рискува с партньор като Нортуик. Твърде много скандали едва ли ще се посрещнат с добро око от парламента.

Брет спря близо до вратата да провери дали хората на Уотли са готови да спрат всеки, който се появи наоколо. Очертаваха се силуетите на трима мъже и Уотли кимна утвърдително с глава, видял пистолета в ръката на Брет.

— Както заповядахте, ваша светлост. Няма никой на пост, а моите мъже ще пазят входа.

Брет стисна силно хладния метал в ръката си и се запромъква напред. Вратата беше затворена и гласовете се чуваха по-ясно. Беше заключено и той отстъпи назад до отсрещната стена, за да я използва за опора. Вдигна крак и ритна вратата. Уотли се присъедини към него и тя се отвори с трясък.

Нортуик изруга, обърнат към вратата, после млъкна, забелязал пистолета в ръката на Брет, насочен право в гърдите му.

— Да, да, Улвъртън, както виждам, вече се държите като истински варварин. Как можете да нахлувате с взлом и да прекъсвате частен разговор? Осмелявам се да предположа, че Къмбърланд сигурно е разочарован от вас, нали, ваша светлост?

— Наистина — намеси се ядосано Къмбърланд, но зад гневните думи прозираше напрежение и в очите му се четеше вина и тревога. —

Какво означава всичко това, Улвъртън?

Брет посочи с дулото на пистолета книжата в ръката на Къмбърланд:

— Надявам се, че напълно осъзнавате настоящата ситуация. Тези документи са откраднати. Ако сте ги купил от графа, вие сте измамен. Тези документи са мои.

— Крадени? — Къмбърланд поклати глава. — Не може да бъде, сър! Осмелявате се да ме обвините в кражба?

— Не. Обвиненията отправям към Нортуик. Но вие навярно знаете, че документите в ръцете ви, ваша светлост, са мое законно притежание, не на графа. Ще бъде много неприятно, ако обществеността научи за това срамно престъпление.

Къмбърланд изруга и погледна графа.

— Тези документи по закон принадлежат на вас, прав ли съм, Брейкфилд?

— Както виждате, ваша светлост, тези документи са подписани от Колби Банинг. Той ми прехвърли своя дял от мините в Америка, които бяха общо притежание. Наистина ми отне доста време, докато ги открия, но сега вече са мои — той срещна студения поглед на Брет и вдигна рамене: — Жалко, че не сте бил информиран, но човек трябва да понесе последствията от неосведомеността си.

— Вие сте проклет лъжец. — Брет пристъпи напред, като държеше графа на прицел, и Къмбърланд се поколеба само за миг, преди да му подаде документите. Брет ги огледа и забеляза подписа на баща си, надраскан в дъното на удостоверението за собственост. Отгоре към него беше прикрепено допълнение, с което Санта Моника се предава във владение на Кърлтън Брейкфилд, виконт Ерби и бъдещ граф Нортуик. Датата беше отпреди повече от двадесет години, също носеше подписа на баща му. Той вдигна поглед към графа, видя триумфа в очите му и усети как гневът му нараства.

— Това е измама, Нортуик. Моят баща никога не би завещал мината на вас.

— Скъпи ми Улвъртън, колкото и шокиращо да е за вас, страхувам се, че това е самата истина.

— Ако е истина, защо досега сте го пазил в тайна? Защо сте организирал документите да бъдат откраднати, след като са напълно законни? Нито за миг не мога да допусна, че това е истина, и вие също

не трябва да му вярвате, ваша светлост. — Той се обърна към Къмбърланд и грубо изрече: — Съмнявам се, че имате достатъчно пари да закупите цяла сребърна мина, всички знаят, че сте затънал в дългове.

— Аха, значи смятате, че брат ми може би финансира сделката? — Къмбърланд сви устни, присви се и единственото му око. — Няма съмнение, че заради това се погрижихте да бъде забавляван тази вечер. Колко далновидно от ваша страна. Но грешите, Улвъртън. Джордж не знае нищо за това, иначе щеше да планира закупуването на още мраморни статуи или строежа на архитектурни гротески, които толкова много обича. Нито имам намерение да деля с ужасното правителство. Това е мое дело, и само мое, и изборът на партньори си е моя работа. Не забравяйте с кого си имате работа, сър. Баща ми все още е крал и към мен се отнасят внимателно, макар и не с уважение.

— Без съмнение, но дори кралят не би могъл да открадне и да остане ненаказан. Имате ли представа за действителната природа на човека, с когото сключвате сделка? Как мислите, че ще възприеме кралят или парламентът факта, че се движите в компанията на перверзен тип, човек, който злоупотребява с малки деца освен известните им вече пороци.

Къмбърланд неловко пристъпи от крак на крак и се обърна да погледне Нортуик. Графът гневно се нахвърли върху Брет и разпалено отхвърли обвиненията:

— О, Боже, сигурно сте полудял! Или просто искате да си отмъстите за това, че настоящата ви любовница някога ми е принадлежала? Нямам вина за това, скъпо момче, майка й ми я изпрати, и какво друго ми оставаше, освен да осигуря подслон на горкото дете?

Кенуърт излезе от сенките зад гърба на Уотли и пристъпи напред:

— Има хора, които могат да ви опровергаят, милорд — тихо изрече той и Нортуик трепна, когато го разпозна. — Видях с очите си как преследвате малки момиченца, купени от Ковънт Гардън. Не можете да отречете сцените, на които бях свидетел, а дори и да опитате, скандалът завинаги ще опетни името ви.

Къмбърланд издаде тих звук и Брет пристъпи напред към силно осветената част на помещението от лампа, закрепена високо във

влажната тухлена стена:

— Възнамерявам да ви изправя пред съда да отговаряте за своите престъпления, Нортуик, и дори приятелството с Кумбърланд няма да ви помогне.

— Проклет да си, Улвъртън. Не можете да докажете нищо. Всичко това са само приказки. Моята дума срещу вашата, нецивилизован тип от колониите, който въобще не заслужава да се нарече англичанин. А вие, Кенуърт, малко глупаво пале, какво ще кажете вие? Че сте бил свидетел на перверзни, но не сте съобщил за тях? Как би прозвучало това? И кой ще вземе под внимание думите на едно разглезено момченце, известно със слабостта си към хазарта? — смехът на Нортуик бе неприятен. — Страхувам се, господа, че вие сте скалъпили цялата история. Сшита е с бели конци. Когато стане известно, че аз съм притежател на мините в Америка, ще се изясни, че се опитвате да ме дискредитирате, за да получите контрол върху собствеността на Санта Моника. Няма да ви повярват.

Вече вбесен, Брет чу как Бари промърмори нещо под носа си, а Кумбърланд се намръщи и се обърна към херцога:

— Готов ли сте да поемете този риск, ваша светлост? Аз нямам какво да губя, защото пет пари не давам какво говорят хората за мен. Не отговарям за действията си пред никого освен пред собствената си съвест. Имате ли желание да рискувате?

След като помълча, Кумбърланд изруга ядосано и рязко се обърна към Нортуик:

— Той е прав, както разбирате. Не мога да рискувам. Достатъчно съм дискредитиран вече заради собствените си дела. Не мога да поема повече рискове.

Нортуик вдигна рамене, но в очите му се появи метален блясък, когато се обърна към Брет:

— Няма значение. Ще се намери друг купувач за моята мина. Може би вие, Улвъртън? Или ще се окаже, че със сребърната мина вие губите богатството си? Колко ужасно.

— Не бъдете прекалено самоуверен, милорд. Документът е в ръцете ми, и аз нямам намерение да ви го дам. В настоящия момент мога да си позволя да водя една съдебна битка, докато вие надали можете. Затова помислете още веднъж, преди да се обърнете към адвокат. Не мисля, че херцогът ще може да потвърди претенциите ви,

без да заплаши собственото си положение. Изглежда, нямате никакъв избор.

След момент на тягостно мълчание, заредено с напрежение, Нортуик сковано се поклони на Брет:

— Добра работа, Улвъртън. Държиш ме в шах в момента, но не мисли, че играта е приключила.

С презрителен поглед отмина Бари и се шмугна край Уотли — излезе и потъна в тъмнината на коридора. Когато Кенуърт запротестира, Брет поклати глава:

— Остави го засега. Няма къде да се скрие от закона.

Като сгъна документите, Брет ги мушна във вътрешния си джоб. Къмбърланд се изкашля и каза колебливо:

— Всичко е наред, надявам се, нали, Улвъртън?

Брет не отговори, но продължително и студено изгледа херцога, докато изчервен, той отвърна поглед:

— По дяволите, не искам това да се разчуе.

— Принцът замесен ли е по някакъв начин?

— Не. Всъщност от една фирма в Ню Орлиънс ми препоръчаха да купя документа от Брейкфилд. Обещаха да уредят дълговете ми, ако го купя, като запазя правото си на собственост. Те считат, че малко хора биха спорили с един принц — херцогът изкриви презрително устни при последните си думи.

— А името на фирмата? — Брет напъха пистолета в колана си и го закри със сакото си, после отново погледна към Къмбърланд: — Ваша светлост…?

— Каква ужасна бъркотия. Е, много добре. Но не искам да избухне скандал заради тази история, нито желая да ме забъркват в историите на Нортуик с деца. Твърде много хора знаят, че от време на време общувам с него и нямам желание името ми да бъде окаляно заради него. Договорихме ли се?

— Брет, не — запротестира Бари ядосан. — Не можеш да позволиш Нортуик да се измъкне безнаказано отново.

— Има други начини да се справим с него, Кенуърт. Договорихме се, ваша светлост. Кой се свърза с вас?

Къмбърланд го отведе настрани, по-далеч от Уотли и Бари, и зашепна, сякаш можеха да го чуят:

— Сеньор Хавиер Агилар и Портильо, виждам, че името ви е познато.

Брет се взря в лицето му:

— Хавиер Портильо? Сигурен ли сте?

— Разбира се. Той изпрати своя секретар при мен в ролята на посредник, един от онези ужасни френски емигранти, които са толкова арогантни. Отвратителен човек. Помнете, обещахте ми да не разпространявате тази информация.

— Помня.

Брет поривисто се обърна и си тръгна, като остави Къмбърланд в малката неугледна стая. После се втурна напред покрай Уотли и Кенуърт. Хавиер Агилар и Портильо — братът на майка му. Защо не бе предвидил това? А той бе тук в Лондон, докато Хавиер си разиграваше коня и без съмнение кроеше планове как да загреби всичко, което Колби Банинг бе успял да придобие през годините. Проклет да е!

Гневът го задушаваше, цялото му тяло бе обхванато от ледена решимост. Трябваше да се върне в Тексас. Но първо трябва да приключи с делата си тук. Оставаше Кайла и само Бог знаеше какво трябва да направи с нея.

Кенуърт го настигна точно преди да влезе в игралната зала, а гласът му прозвуча дрезгаво:

— Брет, нали няма да позволиш на Брейкфилд да се измъкне? Вярно ли е че той и мис Ван Влийт? Боже мой, човече, ако е така, как можа да го оставиш да си тръгне? Да бъде толкова извратен да докосне дори прекрасно създание като нея? Това е възмутително и аз не мога да понеса мисълта, че тя би могла да е в ръцете на човек като Нортуик! Мисля, че бе достатъчно позорена досега.

Нетърпелив и напрегнат, Брет се обърна към Бари и видя искрено възмущение на младото му лице. Той преглътна една по-рязка забележка и вместо това каза провлачено:

— Може би вие бихте могъл да я превърнете в почтена жена, Кенуърт.

Бари изумен го погледна и заеквайки, произнесе:

— Искате да кажете д-да се о-оженя за нея? За Бога, Брет!

Той не го мислеше наистина, но сега изведнъж осъзна, че това може би беше най-добрият вариант за всички тях. Защо не? Кайла имаше нужда от почтен съпруг, а Бари от пари — Селест дю Боа беше

права. Тя го обвини, че е разрушил бъдещето на кръщелницата й, а той наистина го бе направил. Може би това беше разрешението — да я омъжи за Кенуърт или някой като него.

Но когато стигна до масата, където бе оставил Кайла, нея я нямаше. Един от играчите погледна нагоре и със самодоволна усмивка размаха огърлицата от рубини и диаманти.

— Не е зле за един час игра, а, сър?

Брет се закова на място:

— Къде е тя? Младата дама, на която принадлежеше огърлицата, къде е тя?

— Отиде с един друг джентълмен, такъв, дето няма да рискува бижутата й — той се засмя, после направи две крачки назад, когато Брет пристъпи към него:

— Хей, не ме гледай така! Аз нямам нищо общо с това, освен че спечелих огърлицата, когато тя хвърли крабс…

Протестите му замряха и преминаха в уплашено гъргорене, когато Брет го сграбчи за яката и го притисна към стената:

— Пет пари не давам за огърлицата. Кажи ми с кого си тръгна.

Не се изненада, когато мъжът задъхано изрече:

— Не знам името му, но той играеше тук малко по-рано — наконтен джентълмен като вас, с рунтави вежди, които пресичат цялото му лице. Само това знам.

Като се приближи откъм гърба на Брет, Бари промъри:

— Брейкфилд. По дяволите! Сега Кайла е в ръцете му.

---

[1] Pigeon Hole — гнездото на гълъба (англ.) — Б.пр. ↑

17

Кайла потръпна, замаяна от бързото тръгване от игралната зала, както и от последната чаша шампанско, която изпи там.

Не трябваше да приема, не трябваше да позволява на Нортуик да й дава каквото и да било. О, защо не спира този шум в ушите й? Сякаш се намираше в кладенец и наоколо звучаха гласове и проблясваха светлини. Край нея се въртяха в постоянен замъглен калейдоскоп неясни образи… Тя примигна, намръщи се и опита да вдигне ръка до главата си, но не можа.

Толкова болеше. Беше й студено. О, всичко бе толкова объркано — гласовете, които звучаха сякаш от небитието, сенките, които танцуваха около нея в безформени силуети и това я караше да мисли, че трябва да узнае значението им. Нищо нямаше смисъл.

Къде беше Брет? Защо я остави сама? Стоеше до нея, и изведнъж изчезна, а сега, сега при всяка мисъл изпитваше болка.

Една от сенките се отдели от стената и се приближи към нея. Гласът мъркаше приглушено и познато, като голяма котка — зловещо жужене, което я накара да потрепери отново.

— Студено ли ти е, мила? Няма значение. Скоро ще ти стане топло, нали? Да, аз ще се погрижа за теб, както трябваше да стане още първия път, когато те видях. — Неприятен смях заглуши думите на мъжа и тя отчаяно запримигва към него, опитвайки се да различи образа през мъглата.

— Норт… уик. — Гласът й звучеше странен и чужд, далечен и толкова слаб.

— Да, мила моя. Вече се събуждаш, нали? Много добре. Искам да чувстваш всичко, да чуваш всичко — отново прозвуча неприятният му смях, от който по гърба й полазиха тръпки. — Не, не, красиво дете. Не се бори с мен. Няма да ти помогне, както сама ще се убедиш много скоро. Тук си на сигурно място… прекрасна малка уличница. Имаш красиво тяло, макар и малко зряло за моя вкус. Но всъщност ти знаеш това, нали? Помня те като дете. Толкова руса, красива, перфектна… самата невинност. Недокосната и неомърсена — в очакване на

разбуждането. Не като сега. Сега приличаш на всички тях: омърсена от докосванията на толкова много ръце, уличница, достъпна за всеки мъж.

Постепенно думите достигнаха до съзнанието ѝ, тежки като камъни, и тя вдигна поглед, прозряла през мъглата пред очите ѝ опасността, която я заплашва. Тя примигна, за да фокусира по-ясно и облиза сухите си устни. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Не… аз не… съм.

— Те всички го отричат — чу стържещия звук на обувки по грубия под и после пред очите ѝ изплува лицето на Нортуик, ужасно при тази близост. Той я смрази с блясъка на безцветните си очи, които като празни прозорци гледаха към нея. Дланта му уж ласкаво обхвана брадичката ѝ, но я принуди да погледне към него, когато тя се опита да отвърне глава.

— Можеш да отричаш, но тялото ти ще те издаде. Всички жени отричат до последния момент, когато не могат да не признаят злото в душата си. Ти няма да си по-различна. Но запомни, опитах се да те спася от това, което ще стане. Ако твоята майка, истинска кучка, не беше те отвела тогава, аз щях да те спася…

Гласът му замря и настана тишина, заредена с напрежение, а Кайла потръпна:

— Какво… възнамерявате… да правите с мен?

— Да те спася.

Кратък отговор, две думи, лишени от скрито значение, но подтекстът прониза Кайла до мозъка на костите ѝ. Тя се опита да мисли, бореше се да намери начин да печели време, докато главата ѝ се проясни. Клюмна и се удари в твърда грапава повърхност. До нея имаше стена от влажен камък, а китките ѝ бяха вързани зад гърба ѝ, но краката бяха свободни — дали би могла да избяга? Ако дори само за момент я оставеше сама, може би щеше да намери изхода? Но къде ли беше затворена? Беше толкова сумрачно и тъмно — светлина идваше единствено от свещите, подредени на ниски лавици наоколо. Тя примигна отново и дълбоко пое въздух — спарен и зловонен като в гробница. Сравнението я накара да потрепери отново.

— Милорд, китките ме болят, много силно са завързани.

— Да, ще направим нещо по въпроса. Но не сега — Нортуик стана, и отново се надвеси над нея и понеже зрението ѝ вече бе наред,

сега го видя по-ясно, а не като мъглив силует със стъклени очи. Той се отдалечи от нея, а тя обърна глава, за да огледа помещението. Бяха в някаква стая, която напомняше винарна, но тук нямаше бурета с вино или касети с бутилки — само празни рафтове и влажен въздух.

Китките я боляха, главата й тежеше, беше й студено, много студено. Какви бяха намеренията му? А Брет къде се дяна, къде е Кенуърт? Очевидно Нортуик я беше упоил, но защо?

Отговорът много скоро стана ясен, когато графът дойде, взе я на ръце и я понесе през стаята. Той нежно я положи върху студен каменен рафт, осветен от свещи. На Кайла й заприлича на жертвен олтар. Тя потрепера при тази мисъл и опита да се изтръгне от ръцете на графа. Той тихо се засмя и я притисна надолу, изтегли ръцете й над главата и ги привърза към някаква метална скоба, забита в стената.

— Глупаво дете. Не се опитвай да избягаш от съдбата си. Това трябваше да се случи, макар и преди години.

Гласът му звучеше странно и напевно с мек мъркащ резонанс, който я ужаси, и тя се замята още по-силно.

— Проклет да сте. Пуснете ме! Брет ще ви убие…

— Дали наистина ще го направи? Съмнявам се. Дори и да открие отсъствието ти, вече ще е твърде късно. Никой не знае за това място, само хора, на които имам доверие. Тези, на които нямам, рядко си тръгват оттук.

Задавена от ридания, Кайла силно задърпа ръцете си, но установи, че е много здраво завързана. Камъкът под нея беше ледено студен, а роклята й не я предпазваше от влажния мразовит хлад в избата. Господи, какви ли са намеренията му?

— Изглеждаш толкова изплашена, мила моя. Недей. Възнамерявам да те освободя от този свят, изпълнен с грях. Въпреки че си изгубила невинността си, все още си толкова хубава, а аз си спомням какво сладко и чисто дете беше тогава… — Гласът му прекъсна неочаквано, докато той стоеше надвесен над нея с широко отворени бледи очи, безцветни на оскъдната, треперлива светлина, а сенките танцуваха наоколо.

— Вие… вие сте луд — прошепна тя със студени, вцепенени устни, усетила как ужасът я пронизва, докато той се взира в нея, без да мигне. Сякаш бе направен от восък — само очите му издаваха наличието на чувства, а и те бяха студени.

— Защо правите това? Не съм направила нищо, с което да ви нараня…

— Не си ли? — Ръцете му бяха учудващо топли върху кожата й, докато вдигаше роклята й нагоре, за да оголи краката й. Тя се опита да го ритне, и той здраво я стисна.

— Караш ме да те завържа още по-здраво. Само ако разбереш какво искам, ще го приемеш.

Кайла преглътна едно ридание и гърлото я заболя от страх и напрежение, докато Нортуик завързваше краката й към други скоби, прикрепени в стената. После се надвеси отново, а над главата му удължените безформени сенки се гърчеха по тавана и стените като страшните чудовища от детските й сънища. Само че това не беше кошмар. Беше реалност, тя беше в истинска опасност и трябваше да не губи ума си, за да оцелее.

Беше очевидно, че Нортуик е луд, загубил е разума си и е напълно решен да я унищожи. Трябва да намери слабото му място, да се опита да го омилостиви по някакъв начин, иначе ще загине в тази ужасна, мрачна гробница.

— Милорд… — Кайла млъкна, облиза устни и се опита да говори по-силно с разтреперания си глас. — Милорд, може би няма нужда да ме връзвате. Кажете ми какво искате, и тогава няма да бъда така изплашена.

— Искам подчинение — Нортуик се усмихна и дрезгавият му глас застърга тишината, докато той стоеше надвесен над нея: — Пълно подчинение, пълно отдаване, като послушно дете. Утешително е наистина, че децата могат да бъдат толкова доверчиви и възприемчиви. Само когато пораснат и се научат да бъдат коварни, омразни същества, измамни и манипулиращи, о, да, виждам, че започваш да разбираш.

Докато говореше, започна да я съблича — коприна и сатен пращяха в ръцете му, а Кайла се опита да не мисли за отвратителното усещане, което изпитваше от ръцете върху тялото си. От време на време я милваше, докато махаше дрехите й, като през цялото време й говореше с този особен зловещ глас. Тя потръпна от студения въздух и стисна зъби, когато Нортуик започна да разучава тялото й с леки настойчиви докосвания. Напълно съблечена, сега тя бе в ръцете му, а под нея лежаха остатъците от дрехите й… Очите му я поглъщаха, докато ръцете му галеха гърдите, корема, бедрата й.

Графът промърмори дрезгаво:

— Толкова силно те желаех тогава: чистата, неопетнена дъщеря на уличница, предназначена за мен, да я моделирам, да я формирам такава, каквато желая да бъде, сладка и чиста, и непорочна… Но тя ми отказа, кучката. Тази златокоса френска мръсница… Заклех се, че ще те имам все някога. И после тя те отведе от Лондон — той вдигна глава, а чертите му бяха разкривени от гняв. — Търсих те седмици наред, докато разкрих предателството й. Проклета да е, нямаше да те нараня. Исках само да те предпазя да не станеш като нея, като всички останали мръсници, които ходят по тази земя, съблазнявайки мъжете… Знаеш ли, че бях готов всичко да ти дам? Исках само да те държа в ръцете си, да те докосвам, ах, прекрасна невинност, свежа и чиста, с толкова красива руса коса. Никога не срещнах друга като теб, въпреки че през всичките тези години не престанах да търся. Претърсих цял Лондон и не открих такова съвършенство… И сега, когато най-сетне те намерих, Улвъртън вече те беше унищожил. Унищожил… но ще си плати за това.

Гласът му замря. Тя искаше да се свие и отдръпне, но се наложи да остане спокойна и тиха под ръцете му, усетила, че всяка съпротива, от нейна страна, ще бъде обуздана. Затова ли предпочиташе деца? Може би по-лесно можеше да ги накара да замират от ужас и покорно да се оставят в ръцете му за неговите перверзии…

Ръцете я боляха от това неудобно положение над главата й. Унижението да бъде така разголена и беззащитна в ръцете му бе почти толкова силно, колкото усилието й да лежи, без да помръдне, докато той докосваше най-интимни части от тялото й. Все още не й беше ясно какво очаква от нея освен подчинение, защото не направи опит да я изнасили, само я докосваше.

Изражението му бе напрегнато и съсредоточено, докато я галеше, и тихо нашепваше почти неразбираеми любовни думи, а гласът му ставаше по-напрегнат и гърлен.

Потреперваща под въздействието на докосванията му, тя отново опита здравината на въжетата, с които бяха завързани ръцете й, и започна да опитва да разплете с пръсти един от възлите. Беше й толкова студено и това правеше почти невъзможни движенията й, за да достигне до края на копринения възел. Това можеше да се окаже

единственият й шанс, ако можеше да освободи поне едната си ръка — и да го завари неподготвен.

Изведнъж Нортуик се наведе и неочаквано я целуна, като пъхна език между устните й. Тя почти се задави, но си наложи да не се съпротивлява, като здраво стисна очи, докато той я целуваше. Щом този покварен граф предпочиташе деца, всяко нейно движение можеше да му се стори като ответна реакция и това наистина щеше да го вбеси. Нали каза, че всички жени са мръсници? Тя трябва да се държи като детето, което някога е била, да бъде покорна и уплашена, и послушна, докато измисли начин да се освободи.

И беше много трудно да остане неподвижна, отвратена от ръцете и устните върху нея, които я докосваха на места, където само Брет я бе докосвал… О, Господи, къде се дяна Брет? Защо бе настояла да остане в този хазартен ад, след като видя какви вулгарни хора имаше там? Ревността й, глупавата й ревност при мисълта, че Брет се среща с оперната певица, я накара да направи тази глупост. Неразумна, глупава реакция… не го обичаше. Защо тогава трябва да я е грижа дали е с друга жена? О, защо го последва като… като измамена съпруга, а не случайна любовница, каквато всъщност беше?

Нортуик отново я целуна, като миризмата на кисело вино и тютюн се смеси с влажното зловоние на избата. Тя затвори очи, трепереше, докато той се движеше надолу — влажните му устни върху гърлото й, студената й гръд, после корема. О, Господи, не можеше да издържа повече — ако продължи да я насилва още повече, отколкото сега…

В ушите й забуча, чу шум от морски вълни и Кайла се съсредоточи върху този звук вместо върху действията на графа, като се опита да забрави всичко, остана само желанието да се махне далеч оттук. Отчаяна, тя си наложи да се контролира, крепеше я мисълта, че бурна реакция, от нейна страна, само ще провокира Нортуик. Трябва да остане силна, трябва да се концентрира и да се опита да избяга. Нямаше кой да й помогне. Оставаше й само здравият разум да й подскаже как да се измъкне от ръцете на този луд.

Но как? Как можеше да успее, след като бе завързана толкова здраво? Трябваше да намери начин да го накара да освободи ръцете й, поне тях. Но положението бе толкова деликатно. Внимателно, бавно, тя отвори очи, за да погледне към графа, той също вдигна глава към нея

— очите му бяха като стъклени — беше като в транс. Този мъж беше луд, напълно луд, а тя зависеше единствено от волята му. Господ да й е на помощ…

Графът се изправи и Кайла зърна проблясък на метал в ръката му, докато се отдалечаваше от нея. Тя затаи дъх и по тялото й пропълзява ледени тръпки, когато разбра, че той държи нож. Като отстъпи назад, Нортуик вдигна острието и дълго я гледа изпод надвисналите си вежди.

— Страх ли те е?

Гласът му звучеше почти нежно. Тя кимна и се вгледа в острието:

— Да…

— Сладко дете. Искам само да ти помогна. Светът е станал толкова зъл, толкова порочен… — Прокара хладното острие като милувка по нежната кожа на бедрата й и тя с усилие се сдържа да не закрещи. Той се усмихна.

— Обещах да не те наранявам. Няма да ти причиня болка. Ще бъде като сън… леко боцване, съвсем леко, по китките ти и цялата нечиста кръв ще изтече от теб толкова бавно, че ти няма и да усетиш… Не, недей да се съпротивляваш. Това ще ускори нещата, а ние имаме нужда от време, време да се пречистим от грях и съблазън…

Този път Кайла не можа да сдържи писъка си, който силно проехтя под сводовете на избата, отрази се от стените и тавана и ехото му прозвуча като хор от стотици гласове на изтерзани души, които споделяха ужаса й.

Нортуик спокойно се отправи към скобата, където бяха завързани китките й. Кайла се опита да избегне острието, но той я държеше здраво и тя усети само слаба прорязваща болка, раната започна да пулсира.

— О, не, Господи, моля ви, не правете това… — Тя не искаше да се моли, но чу гласа си, сякаш говореше някой друг, друга жена лежеше на това каменно ложе и молеше за живота си, а Нортуик не й обръщаше внимание. Тогава разбра, че това е нейното погребално ложе — този студен камък, обграден със свещи — точно както маман бе лежала в стаята си в Индия. Само че маман бе облечена в любимата си рокля, а лицето й изглеждаше спокойно сред уханията на дузина

свещи около леглото й. В сцената тук нямаше покой — бе изпълнена със смразяващ ужас.

— Виждаш ли, Кайла? Само леко одраскване, както ти казах — графът й се усмихна, а в празните му очи невинните пламъци на свещите се отразиха като пламъците на самия ад. — Скоро ще намериш покой. Аз също.

Кайла тихо ридаеше, като отчаянието й топеше надеждата за избавление, докато чувстваше как кръвта тече по китките й. Беше толкова студено, а тя не можеше да спре да плаче. Сълзите й сега течаха свободно, а кръвта изтичаше от вените й. Бученето в ушите й се усили и думите на Нортуик, с които я успокояваше или клеймеше, започнаха да заглъхват. Толкова спомени, толкова несбъднати желания — и всички те кръжаха около нея като в калейдоскоп. Появяваха се образи и мигновено изчезваха — пред очите й трептяха смущаващи сенки и картини от миналото й, които започнаха да се сливат и чезнат… бедната танте Селест. Тя ще обвинява себе си сигурно, както се обвиняваше за това, че не е била до Фостин, когато тя е имала нужда от нея. Само ако можеше да й каже, че това се случи не по нейна вина. Ярките цветове се преливаха един в друг и потъваха в неясни образи и странно — лицето на Брет се появи в центъра на този светлинен поток — мургаво красиво лице, присмехулно и неуловимо… защо не я обичаше? Тя би могла да се влюби в него само ако я искаше.

А сега никога нямаше да разбере дали това е възможно. Сега ще умре сама на това ужасно място в присъствието на безумния мъж от кошмарите й и никога няма да познае любовта.

Смъртта не е толкова страшна, помисли тя като в мъгла, докато светът около нея се въртеше все по-силно, и по-силно. Ако можеше да спре това бучене в ушите й… дори Нортуик бе само неясен образ сега, а приглушеният му глас заглъхваше все повече… защо й крещеше? Нали това искаше? Той иска да умра, и аз умирам. Защо крещи така?

Чу се силен шум като удар от камшик, който отекна в празната изба и ехото го понесе — вълна след вълна се разбиваха с грохот в прилива, който искаше да я погълне.

Нещо топло се разля по тялото й, после усети тежест и се опита да задържи очите си отворени, но не успя. Всичко бе толкова объркано, и докато тъмнината пропълзяваше все по-близо до нея, тя се изненада и изпита облекчение, защото чу гласа на Брет, който идваше иззад

сенките. Познат и силен, гласът му и говореше, че всичко ще бъде наред. После тежестта изчезна и ръцете й бяха освободени, а тя усети, че нечии ръце я повдигат… топли ръце я придържаха, дърпаха я да стане, но беше твърде късно. Тя искаше да заспи, да се гмурне в примамващата бездна, където няма болка.

Да. Сега всичко ще бъде наред…

18

Отново се чуха гласове, които звучаха вече по-близо. И най-сетне беше на топло. Мъртва ли е? Кайла искаше да отвори очи, но се страхуваше какво може да види. По-добре да лежи така и да слуша, вместо да рискува да отвори очи… Брет ли беше това? Гласът звучеше като неговия, а другият — разтревоженият глас, бе на Кенуърт. Те също ли бяха мъртви? Не, разбира се, че не. Тогава може би… тя се опита да осмисли ситуацията, а пръстите й опипаха гладката повърхност под нея. Чаршафи, не камък. Трябва да е в легло. Значи е жива. Не беше умряла в онази мрачна изба при Нортуик. Изпита безкрайно облекчение и леко отвори очи. Приглушена светлина осветяваше стая, която разпозна — това беше къщата на Брет в Лондон. Да, ето я розовата нощна лампа до тоалетната масичка, чиято светлина се процеждаше през спуснатите завеси на голямото легло. Обграждаха я пухкави възглавници и тя се обърна леко, като примижа от болката в ръката си.

Един глас се извиси, рязък женски глас — танте Селест.

— Не мога да приема, ваша светлост. Не ме интересува какво казвате, трябва да я предпазим от повече скандални ситуации. Вие допринесохте достатъчно и…

— Съгласен съм — отговори Брет спокойно. — Имам намерение да я предпазя от това в бъдеще. Нортуик е мъртъв и няма нужда да се разчува станалото в онази изба. Само Бари и аз знаем какво направи той с нея.

— Добре… това улеснява нещата… но, Боже мой! Не е ли достатъчно! Вие разрушихте живота й. Доброто й име е опетнено и е в устата на цял Лондон, и то заради вас. Как можете да поправите стореното зло?

— Да бъде омъжена както подобава, това мисля, че ще оправи нещата.

Настъпи тишина и Кайла спря да диша, като не вярваше на ушите си. Искаше да каже, че ще се ожени за нея? О, Боже, значи я обича все пак. Замаяна от тази мисъл, тя затвори очи. А самата тя

обича ли го? Нямаше разумни причини за това. Разбира се, изпитваше някакво чувство към него — необяснимо привличане, както си мислеше допреди няколко дни. Но после, когато се върна от Лондон, изпита силна радост, че го вижда отново, въпреки глупавата му реакция, когато я завари да танцува в циганския табор. Сега — ох, беше толкова объркващо. Чувствата й бяха неясни, когато ставаше дума за него — изтощително бе дори да мисли за това.

Докато отново се унасяше в сън, слабо долови думите на танте Селест:

— Време е да осъзнаете това, ваша светлост.

Когато се събуди, беше сама и стаята бе силно затъмнена, светеше само малка нощна лампа, поставена върху махагонов шкаф до отсрещната стена. Кайла примигна и вдигна ръка, учудена от бялата превръзка на китката си. После си спомни как Нортуик преряза вените й. Потрепера. Той почти я бе убил. Истина ли бе всичко това? И той ли беше мъртъв или само участваше в някакъв зловещ сън? Всичко се сливаше и тя губеше представа кое е реалност и кое — сън. Единственото, което имаше значение, бе, че тя е жива и на сигурно място и че Брет Банинг бе казал на танте Селест, че ще се ожени за нея.

Кайла мъчително се изправи в полуседнало положение. Беше жадна, а на масичката до леглото имаше кристална гарафа с вода. Когато протегна ръка към нея, усети как й се завива свят и всеки момент може да падне на пода. Тя извика уплашено.

Почти веднага една сянка се отдели от сумрака отстрани на леглото и тя извика още веднъж, този път от ужас — силен пронизителен писък раздра гърлото й. Една ръка я хвана за рамото и я задържа, когато започна да се дърпа:

— Тихо, Кайла. Тук си на сигурно място.

— Брет… това… наистина ли си ти?

— Да — ръката му се премести на челото й. — Треската ти е преминала. Жадна ли си?

Ударите на сърцето й се поуспокоиха и тя се облегна назад в леглото почти засрамена сега, когато си припомни за чутия разговор. Брет наля една чаша вода и я задържа пред устните й с една ръка, а с другата подкрепяше гърба й, за да пие спокойно. Беше странно, че той така добре се справя, но още по-странно бе, че изобщо е тук с нея.

Означаваше ли тя нещо за него? Или се бе съгласил да се ожени за нея само защото танте Селест бе настояла? Щеше да го попита, когато му дойде времето, защото наистина трябваше да знае. Тя изпита облекчение и засега й доставяше удоволствие просто да лежи сред огромните пухкави възглавници, благодарна на съдбата, че все още е жива. Разсеяно подръпна някакъв конец в покривалото от сатен и вдигна глава. Брет все още стоеше до леглото и едва се виждаше в сумрака, а красивите смугли черти на лицето му бяха скрити от погледа й.

Повече за да разсее неловкото мълчание, отколкото от любопитство, тя попита за Нортуик:

— Кажете ми къде е графът? Мъртъв ли е?

— Да. Мислиш ли, че бих го оставил жив след това, което направи с теб? Отдавна е трябвало някой да го убие. Не трябваше да позволя да напусне Пиджън Хоул жив.

Тя леко се намръщи:

— Но вие не бяхте там. Аз ви търсих, а вас ви нямаше. Той, графът, каза, че сте тръгнали без мен. Така ли беше?

— Не. Разбира се, че не. Исусе! Да не мислиш, че бих те оставил в това гнездо на мошеници? — Брет се раздразни и рязко положи полупразната чаша на нощната масичка. — Защо, за Бога, тръгна с него? Защото мислеше, че съм те изоставил?

— Не исках да отивам с него. Мислех, че си го изпратил да ме вземе, така ми каза. Когато отидохме отзад и теб те нямаше, той каза, че си ме изоставил и аз трябва да си тръгна с него.

— Не ти ли хрумна да му откажеш?

Заболя я от ироничния провлачен тон на Брет и пръстите й се впиха в гладкия ръб на сатенения юрган:

— Разбира се, че отказах. Но според мен той беше сложил нещо в чашата ми с шампанско, защото главата ми се замая и сигурно съм припаднала за известно време. Когато се събудих… когато отворих очи, бях завързана там… на това зловещо място. О, Брет! Помислих, че ме е убил… — гласът й пресекна въпреки усилията й да запази спокойствие и леглото потъна, когато той приседна до нея и взе ръката й.

— Той почти успя, принцесо. Ако Бари не си беше спомнил това място, където е бил с графа, нямаше да те открием навреме. Оказа се,

че бяхме доста закъснели.

След малко тя погледна към него, все още хванала ръката му за кураж:

— Как умря?

— Застрелях го. Нямаше време за нищо друго, въпреки че предпочитах да го дам на Годфри за малко забавление, вместо да умре така бързо. Команчите са виртуози в това отношение.

Тя потрепера от злобната нотка в гласа му, безмилостното изражение на лицето му показваше, че не говори празни приказки. Брет стисна ръката й.

— Трябва да почиваш. Ще извикам Селест да дойде при теб сега. През последните няколко дни се редувахме да стоим до леглото ти.

— Няколко дни! Колко дълго съм спала?

— Шест дни. Лекарят каза, че си загубила много кръв и затова ти даде приспивателно. — Той стана и тя видя, че брадата му е небръсната и очите му са уморени. Успя да й се усмихне леко, едното ъгълче на устните му се вдигна в подобие на предишната му подигравателна усмивка. Изпита удоволствие, когато той се наведе и я целуна леко по бузата. Той се отдръпна малко рязко, сякаш смутен от проявата на нежност.

— Почивай си, принцесо. Ще повикам Селест да постои при теб.

— Брет?

Той спря и се обърна да я погледне:

— Да?

— Ще дойдеш ли да ме видиш отново?

— Разбира се. Сега поспи.

Кайла кимна с глава, без да обръща внимание на пулсирането в главата си, и се отпусна върху възглавниците. Когато вратата се затвори зад гърба му, тя сплете пръсти малко раздразнена, че бе твърде страхлива да го попита дали наистина мисли това, което тя чу в разговора с танте Селест.

По-късно, когато се почувства по-силна, той сам ще й каже, ще й направи официално предложение за женитба. Тя затвори очи и ги отвори чак когато чу Селест да влиза в стаята.

— O, ma pauvre petit, бедното ми дете — изрече Селест, докато приближаваше към леглото. — Не ти бях от голяма полза.

— Знаех си, че така ще мислиш. Това не е вярно, лельо, изобщо не е така. Всичко станало е по моя вина. О, всичко е такава каша…

— Шшт, ma cherie. Почивай сега. Аз ще те пазя. Скоро всичко ще ти изглежда като лош сън — хладните ръце на Селест галеха лицето й, леко разтреперани от вълнение, и тя й говореше на смесица от английски и френски, уверявайки я, че всичко ще бъде наред, че тя трябва да възвърне силите си и да заприлича отново на себе си. — И тогава ще се разхождаме в градината или ще отидем в парка, нали? Разбира се, и ти скоро ще бъдеш щастлива, chere, мисля, че наистина ще бъдеш щастлива.

— О, танте Селест, наистина ли мислиш, че ще бъда? Беше такъв кошмар всичко, което се случи, след като напуснах Индия и папа Пиърс. Май не трябваше да идвам тук, да…

— Не, не, не говори така. Не беше грешка да искаш да възстановиш доброто име на майка си. Може би не намерихме подходящия начин за това, но какъв избор имахме? Права си да искаш да получиш това, което ти се полага и ти бе отнето по нечестен начин. Не, ma belle, не сгреши. Мисля, че сега херцогът разбира това.

— Сигурна ли си? — Кайла се усмихна сънливо и се прозина — лекарството оказваше въздействие и очите й започнаха да се затварят от изтощение. — Херцогът… може би знае, че не съм искала да му навредя, аз исках само… да бъда приета.

— Да, той сигурно знае, малката ми, иначе не би бил толкова търпелив с теб сега. Спи, детето ми, и позволи на изтерзаното си тяло да почива. Спи спокойно, невинно създание, а аз ще бдя над теб.

Кайла се унесе и приспивните думи на Селест постепенно замираха. Сънят й бе спокоен и дълбок без кошмарите, които я измъчваха през последните няколко дни. Селест седеше до нея, огряна от слабата светлина на лампата и размишляваше над съдбата на Фостин Оберже и Едуард Ривъртън и тяхната обречена любов.

Толкова отдавна — време, изпълнено с много разочарования. Какво би казала Фостин, ако можеше да види дъщеря си сега, бледа и крехка, в леглото, където самата тя някога е била.

Да, много години минаха, откакто Едуард я предаде и позволи на родителите си да разрушат живота им. Веднъж бе нарекъл титлата си проклятие — нещастие и болка — съдбата му ги бе отредила по рождение. След всички тези години това проклятие продължаваше да

преследва дъщеря му, след като него самия промени и превърна в пречупен от съдбата човек, а принуди невинната девойка Фостин да стане куртизанка и лесна плячка за много мъже.

Селест въздъхна и затвори очи. Часовникът равномерно отброяваше часовете, докато тя седеше до Кайла и мислеше за миналото. Ако имаше начин да помогне на дъщерята на Фостин, трябваше да го направи. Да, няма да позволи Кайла да има същата съдба като майка си и да умре като нея. Улвъртън каза, че ще се погрижи Кайла да се омъжи и тя можеше само да се надява, че ще удържи на думата си.

През последните шест дни Брет Банинг почти не се отделяше от леглото на Кайла и често го виждаше как стои дълго да я гледа със сериозно изражение. Селест се надяваше, че той държи на нея повече, отколкото би си признал. Възможно ли е? Щеше ли историята да се повтори отново? Щеше ли Кайла да стане херцогиня Улвъртън, както за кратко бе и майка й? Животът понякога си прави лоши шеги и по ирония на съдбата всичко можеше да дойде на мястото си. Херцогът не би позволил да бъде манипулиран от титлата или нечии очаквания, както направи това неговият предшественик. Ако той реши да се ожени за Кайла, ще го направи, защото я обича. А обичаше ли я наистина?

Той я отвлече от бала на лейди Сефтън и ясно показа, че я желае в леглото си. Но има още много други неща, свързани с любовта, размишляваше Селест нерадостно. Ако не държеше на нея, щеше ли да бъде толкова внимателен да не се разчуе връзката на Кайла с тайния порок на Нортуик? След като откриха тялото на графа, в Лондон се вдигна шум и вестниците се напълниха с филипики срещу престъпността и беззаконието, довели до бруталното убийство на член на висшето общество. Не се споменаваше името на Кайла, нито на Улвъртън и издирването на убийците стигна до задънена улица.

Може би нямаше да се вдигне шум до Бога, ако графът не бе открит в една наистина западнала част на града, известна с лошата си слава, чиито вертепи посещаваха само човешки отрепки и опасни типове. Пороците на Нортуик бяха всеизвестни и в пресата доста цинично бяха намекнали, че сигурно там си е намерил майстора.

Слуховете за тази история не се свързваха по никакъв начин с Кайла или Брет Банинг. Нея ли предпазваше или просто криеше

участието си? Имаше неща за инцидента, които тя не знаеше, и предполагаше, че херцогът има и други причини да мрази Нортуик освен Кайла. Може би изпитваше чувства към Кайла, които не бе готов да признае?

Напълно възможно е. Как би могъл да не я обича? Селест въздъхна и се загледа в лицето на младата жена, потънала в спокоен сън. Да, той сигурно я обича, поне малко. И все пак тя се замисли какви му са намеренията на Улвъртън, защото той бе непроницаем.

19

Мина месец от онази нощ, когато Нортуик почти не уби Кайла, а през това време Брет приключи с всички дела, свързани с Лондон. След като си върна документите, той уреди необходимото финансиране и купи една мина в Южна Африка и продаде две от по-непродуктивните мини, придобити от Колби Банинг, които се намираха в Южна Америка. Сега изпълняваше едно не толкова важно задължение, но далеч по-неприятно — трябваше да посети достопочтената вдовица, херцогиня Улвъртън.

Тя го прие в стаята, която ползваше сутрин, изискано облечена, както винаги, и деликатно отпиваща чай от чаша от фин китайски порцелан. Изгледа го неодобрително над ръба на чашата.

— Предполагам, че идвате да поговорим какво решение сте взели за чеиза на дъщеря ми? — промърмори най-накрая. Той отмести поглед от месинговите прибори за камината, които отразяваха весело потрепващите пламъци, и погледна нея:

— Необичайно е студено за сезона тази година, не мислите ли, лельо? Никога не съм виждал толкова студено, влажно лято, дори в Лондон.

— Да, доста е хладно.

Брет леко се усмихна. Ледените нотки в гласа й напълно подхождаха на студа отвън. Като се облегна на камината, той скръсти ръце пред гърдите си:

— Одобрявам възможността Арабела да се омъжи за лорд Себринг.

— Себринг? — Китайският порцелан прозвънтя в ръцете й. — Съгласна съм, че този млад мъж има добро потекло, но доколкото знам, не е достатъчно богат.

— Арабела предпочита него. И това ще бъде един повече от добър брак, защото съм прехвърлил една значителна сума на нейно име и тя ще бъде осигурена до края на живота си.

— Арабела е доста упорита. Не тя трябва да реши кой кандидат е най-подходящ за нея. Казах ви, че аз предпочитам лорд Хейвъринг. Той

има възможност да стане херцог след време.

— Само ако е решен на убийство. Има по-голям брат, за когото казват, че е в добро здраве. Освен това няма защо да го обсъждаме повече, защото аз вече се договорих с бащата на Себринг.

— Разбира се. Защо да се консултирате с мен? В крайна сметка аз съм само майка на момичето, а нейните интереси не са най-важното за вас.

— Напротив. Арабела дойде при мен и каза, че тя самата предпочита Себринг, те са влюбени един в друг. Това е най-малкото, което мога да направя за нея.

— Съгласна съм. — Очите на вдовицата проблеснаха и тя внимателно постави чашката и чинийката на подноса пред себе си. После се облегна назад и го изгледа с неодобрение, което не го учуди — очакваше го.

— Тя е дъщеря на херцога, а не някакво нищожно парвеню, което трябва да се задоволи с първото предложение. Може да намери по-добра партия.

— Тя не е изключителна красавица в края на краищата — каза Брет рязко.

— За разлика от настоящата ви любовница, предполагам? Наистина, Брет, вие говорите странни неща — като се изправи, Беатрис изсумтя презрително. — Цял Лондон вече е научил, че тя живее с вас в градското имение. Не можете ли да сте по-дискретен?

— Защо трябва да съм по-дискретен? Сигурно ще се зарадвате на новината, че скоро ще напусна Лондон.

— Направо съм възхитена. А вашата уличница? Ще я вземете ли със себе си, или ще й платите за услугите и ще я напуснете, както всички останали. Не мога да разбера защо продължавате да се виждате с нея, след като е ясно, че тя е една алчна авантюристка. Американските ви корени вземат връх над разума ви без съмнение.

— Без съмнение и затова смятам, че съм щастливец. Що се отнася до мис Ван Влийт, плановете ми за нея са моя лична работа и няма да ги обсъждам с никого.

Силна изненада се изписа на лицето на вдовицата и бързо премина в подозрение:

— Не ми казвайте, че изпитвате нежни чувства към това същество?

— Няма да кажа нищо подобно, защото не е истина. Приятен ден, мадам.

Раздразнен, че позволи Беатрис да разбере колко е права, както и от собствената си реакция, Брет все още бе в лошо настроение, когато пристигна в градската си къща. Това, което изпитваше към Кайла, трудно можеше да се определи в момента. Не беше сигурен какви точно чувства имаше към нея освен вина, че е отговорен за случилото се в избата на Нортуик, където тя едва не умря. Изпитваше вина отчасти и за всичко, което стана с нея след бала в лейди Сефтън. Последния месец след случката с графа се опитваше да стои далеч от нея. Сега обаче реши да я потърси. Тя щеше да разбере за заминаването му по един или друг начин, а той предпочиташе сам да й каже.

Брет откри Кайла седнала в малката градина до терасата. Той спря за момент да я погледа, преди да й се обади. Беше доста отслабнала — фигурата й бе изтъняла, а чертите бяха по-отсечени, но беше не по-малко красива отпреди.

Увита в топъл шал, тя седеше обляна в слънчева светлина, която се процеждаше през листата на дъба и се отразяваше в тревата и цветните лехи. Лъчите струяха около нея и образуваха трептящ ореол, превръщащ в злато косите й и подчертаващ чистия й профил.

Сега по бузите й имаше руменина и той си спомни как я завари в онази изба — просната сред разкъсаните си дрехи, а кръвта изтичаше от вените й. Отново го обхвана чувство за вина. Помисли как едва не я загуби, как едва не я погуби с егоизма си, като я използва за примамка на принца, но заподозря не когото трябваше. Неговата арогантност можеше да унищожи и него, и нея. Това бе цената й. Трябваше да му е за урок, да го накара да се промени да не използва другите и да не си играе с живота им. Самият той мразеше да го използват. Ядоса се, когато Кайла се опита да го манипулира. А самият той направи същото с нея — не, по-лошо. С нея постъпи много по-зле.

Сега трябва да поправи стореното зло, да постъпи правилно този път и да й върне живота, който й отне в буквалния смисъл, и я лиши от всичко. Тя лежеше умираща там на каменния олтар в онази влажна изба накрая на Лондон.

За момент той почти съжали, че няма да я вземе със себе си. Бе започнал да свиква с топлината й и с познатите извивки на тялото й,

сгушено до неговото. Все още изпитваше удоволствие да прониква в нея с дълбоки и силни движения и да чува в ухото си тихите задъхани стонове. Не се бе лишил от това удоволствие, решил, че щедро ще й компенсира времето, прекарано с него.

Кайла вдигна глава и очите й се разшириха, когато го видя там. Усмихна му се — той се приближи и се изтегна в стола до нея.

— Приключихте с бизнеса за днес? — промърмори тя и като затвори книгата си, се наведе да я остави на ниската масичка. Шалът се плъзна от раменете й и откри гърдите, които щедро изпълваха квадратното деколте на бялата муселинена рокля. Навъсен, той отклони поглед от примамливата гледка.

— Да, почти.

— Добре. Ще ходим ли днес на разходка в парка? Няма да ми отнеме много време да се приготвя, ако все още искате да отидем.

— Казал ли съм, че ще ходим на разходка? — Прозвуча грубо, но това, което имаше да й казва, не беше приятно и му беше трудно да се държи дружелюбно при нейното спокойно задоволство.

Кайла вдигна вежди:

— Да, казахте. Но ако сте променил решението си…

Той рязко се изправи. Тя погледна нагоре към него, леко намръщена, и гримасата промени кадифената й кожа. От лъчите на слънцето дългите й мигли изглеждаха като поръсени със златен прашец. Проклета да е. Защо трябваше да се чувства така, да изпитва вина за това, което предстоеше да направи.

— Трябва да си почивате. Все още не сте се възстановила напълно.

Тя стана от стола с елегантно движение и придърпа шала около тялото си. Усети сладкия полъх на парфюма й.

— Не мисля, че една разходка с каретата ще ме изтощи, обаче едва ли това ви тревожи. Какво има, Брет?

Той понечи да й каже, да й каже направо, че заминава и тя ще бъде свободна. Но ако изречеше сега тези думи, нямаше да има връщане назад. Вместо това я дръпна към себе си, наведе глава и впи устни в нейните. Шалът й се свлече на земята. Той усети изненадата й, после ръцете й обвиха врата му и тя се притисна към него и се отпусна в прегръдката му. Той я желаеше, искаше тялото й под своето, гола и пламенна, страстна и откликваща.

Ръката му се заплете в завързаната на тила й коса. Разпусна я и къдриците й се разпиляха по раменете й. Косата галеше като коприна пръстите му, беше толкова мека и уханна и толкова женствена… Той вдигна Кайла на ръце и я притисна към себе си. Закрачи по каменната тераса към къщата, влезе и се запъти към тяхната спалня на втория етаж. Ако трябва да я напусне, ще отлага до последно този момент. Винаги стават сцени при раздялата и нямаше никакво значение, че имаха уговорка.

Една камериерка му направи път да влезе в спалнята, а очите й гледаха тревожно. Брет чу как вратата се затваря след нея и се усмихна мрачно. Слугите непрекъснато си шушукаха и без съмнение и сега ще се понесе слух, който до половин час ще обиколи цялата къща. Не че му пукаше. Тя беше негова, нали, тази златокоса циганка в ръцете му. Пламенната красива Кайла, която го преследваше в сънищата му и не излизаше от главата му и през деня, измъчвайки го с вината, която изпитваше, че се бе разминала на косъм от смъртта.

Искаше да забрави тази истина, да я изличи от съзнанието си с горещото й тяло под себе си, с дъха й върху устните ви и с нежната плът под пръстите си. Той я положи по гръб на леглото. Наведе се над нея, целуна устните й, затворените клепачи, бузата, нежната извивка на шията, пръстите му галеха къдриците й и се заплитаха в тях. С нея забравяше най-добрите си намерения. Решението му да я напусне сега нямаше значение, все повече избледняваше и чезнеше, както той самият чезнеше в нея.

Проклета да е. Той я желаеше — защо да отрича? Ще я задържи, докато е възможно, и ще я пусне да си иде, когато дойде време той да замине. Можеше да е съвсем за кратко, но тя сега изцяло му принадлежеше и той искаше да й се насити до дъно, да изживее докрай тази своя страст, докато накрая освободи мислите му и го остави да заживее живота си.

Ръцете му се плъзнаха под свободния халат, който бе облякла. Нетърпелив, той разкъса връзките. Кожата й бе толкова нежна — като коприна — изкушение за нетърпеливите му пръсти, които я милваха. Стремеше се да запомни всеки сантиметър от тялото й, да запечата образа й в съзнанието си — нейната нежна кожа, ухание, вкус… Отдръпна се, съблече халата и го пусна на земята. Огледа порозовялото й лице и гъстите й мигли с чувство на задоволство. Тя

също го желаеше. Виждаше го в очите й, в полуразтворените устни и леката усмивка, с която го гледаше. Гърдите й се повдигаха при всяко вдишване и издишване все по-бързо, когато ръката му докосна изкусителните им извивки и пръстите му загалиха зърната, докато тя не изстена.

Господи, как обичаше този звук. Харесваше как тялото й се извива в дъга под него, както сега — безмълвна покана да я вземе, да потъне в това блаженство и да се загуби в сладката омая. Това ли я правеше по-различна от всички останали жени в живота му? Нейното безрезервно отдаване, смесицата от желание и необходимост, и страст, равни на неговите? Може би, или това бе шега на съдбата, която го караше да желае именно жената, опитала се да го унищожи. Независимо от причината, той не можеше да отрече, че наистина желае тази жена.

Смутен и разгневен от нея и от себе си, и най-вече от собствената си слабост, Брет целуна потрепващите полуотворени устни, впи се в тях с разтърсващо желание да облекчи мъчителното напрежение в тялото и душата си. Той изстена, когато тя отговори на целувката му, усетил как се губи и потъва в нея, погълнат от това безразсъдно желание, което заплашваше да разруши всичко.

Облада я невъздържано, като пренебрегна тревожния възглас, докато разтваряше краката, плъзгайки се в тялото й по-грубо, отколкото възнамеряваше. Движенията му, силни и изпепеляващи, го доведоха до екстаз. После, засрамен от грубостта си, той я целуна нежно, възбуди я отново и се отдаде на удоволствието, този път без да бърза.

— Сладка Кайла — шепнеше в извивката на шията й и думите му се губеха в меката плът, където с устните си усещаше пулса й.

— Брет… — Ръката й се плъзна по гърба му под ризата, която още не беше свалил, — о, Брет. Господи, никога не съм си представяла, че може да бъде… толкова нежно… толкова хубаво…

Той я спря с целувка, като се опита да не слуша тихия й глас, думите, които звучаха като обвинение за това, което трябваше да направи. Той я възбуждаше с допира на тялото си до нейното — целуваше гърдите й, милваше я, докато тя не започна да се извива в ръцете му и да се задъхва под него, като го молеше с пресеклив глас да продължава. Като се вдигна над нея, той качи свитите й колене на

раменете си, докато пръстите му галеха зърната й. Тя се стегна и извика шокирано, но той не обърна внимание и намери с устни влажната й същност, а езикът му започна да гали скритата й сладост.

Тялото й се замята в ръцете му с хлипания и все по-силни стонове. Пръстите й намериха косата му и тя го притисна към себе си, като се извиваше жадно.

— О, Господи, Брет… О, Боже… — тихите стонове се усилиха, когато той навлезе с език в тялото й, докато тя не потрепери и се разхлипа, доведена до екстаз. Тогава той спря, покри я с тялото си и влезе в нея. Гореща и влажна, тя се отдаде на неописуемото удоволствие, което разтърси и двамата.

— Казах… че ще ти хареса — прошепна с натежал дрезгав глас, а думите му звучаха като стонове, докато познатият, горещ пламък на всяко движение в нея, го доведе почти до кулминация. Сякаш не можеше да й се насити. Желаният финал му се изплъзваше, отдръпваше се все по-надалеч, макар че той я обладаваше и изгаряше докрай всеки път, отново, и отново. Това продължи дълго, докато и двамата нямаха сили да помръднат, а светлината отвън, която се процеждаше през завесите, отдавна бе погълната от мрака на нощта.

Кайла лежеше със затворени очи, свила ръка под брадичката си, устните бяха полуразтворени в лека усмивка, пълна със задоволство. Брет се загледа в балдахина над главите им, който се губеше в мрака. Огънят бе угаснал, само отделни въглени червенееха в пепелта. Съмняваше се, че някой от слугите ще дойде да стъкне огъня, без да е повикан. Брет отлагаше този момент. Доста цинично отбеляза факта, че опитът му да се освободи от влиянието на Кайла бе пълно фиаско. Тя все още владееше мислите му, изпълваше го с чувство за вина и обич, макар и неохотна. Може би Годфри беше прав. Може би все пак има съвест. Страхотен момент да открие това след всички тези години. Не че то щеше да му помогне да разреши проблема.

Ако трябва да направи, каквото бе редно, той трябва да я освободи. Това беше единственият начин да се реваншира, без да бъде егоистичен. Бързо и недвусмислено приключване на връзката им щеше да бъде най-добрият вариант и за двамата. Само че беше толкова трудно да го направи.

Той си спомни за последната жена, която бе обичал. Спомни си как е умирала сама, без него, ужасена, а кръвта й е изтичала бавно —

заради кръвоизлива при раждането на мъртвото им дете. Двата гроба бяха все още пресни, когато той се завърна. Все още го мъчеше споменът как бе предал малкото сладко момиче, което бе достатъчно глупаво, за да го обикне. Да. Щеше да бъде най-добре да остави Кайла да намери съпруг, който винаги ще е до нея, който ще я обича така, както тя наистина заслужава.

Накрая заспа, а Кайла се бе сгушила уморена и доволна в прегръдките му.

20

Часовникът на камината в дневната на долния етаж шумно тиктакаше и Бари нетърпеливо крачеше напред-назад, като непрекъснато го поглеждаше. Къде, по дяволите, се бави Брет? Ако отново е някоя от неговите заплетени интриги, ще откаже. Последния път едва се отърваха. Освен Кайла, разбира се. Тя едва не загина и споменът за бледото й лице все още го караше да потрепери. Намериха я полумъртва, просната върху каменен плот, и кръвта и бе образувала локва кръв на пода. Беше съвсем близо до смъртта — твърде близо.

Желанието му за възмездие се изпари още преди Брет да се прицели и да натисне спусъка на пистолета, преди Нортуик да потрепери — той се обърна към тях с широко отворени очи и уста и след миг се сгромоляса в бездиханна купчина.

Не се почувства по-добре и когато пренесоха графа в онази уличка. Чувстваше се обречен, сякаш над главата му бе надвиснал Дамоклев меч, който всеки миг ще се стовари върху него.

По дяволите, къде се губи Брет и защо му определя среща, след като го кара да чака. Нетърпелив, той закрачи отново и вдигна рязко глава, когато чу вратата да хлопва.

Брет изпълни рамката на вратата, изискан и хладнокръвен, както винаги, както беше и при двата дуела, дори след като застреля Нортуик. Само когато отиде при Кайла и видя, че кръвта изтича от разрязаната й китка, той трепна, но и тогава изпитваше повече чувство на гняв, отколкото страх. Това го правеше да изглежда нечовешки спокоен и овладян — представа, която смущаваше Бари.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, Кенуърт. — Брет свали ръкавиците си, докато прекосяваше стаята. — Този глупав коняр, който съвсем наскоро наех, почти продаде коне, които не бяха за продан. Трябваше да го спра, преди да нанесе още по-голяма вреда.

— Продавате добитъка, така ли?

— Не всичко, само тези, от които нямам нужда. Пембъртън отдавна ме преследва за онези дорести коне и накрая почти се

споразумяхме за цената. Но аз не съм дошъл да си говорим за коне, както вече си разбрал, предполагам.

— Да — Бари го изгледа любопитно, докато се приближаваше към огъня в камината. Външно спокоен, той изглеждаше разсеян и в раменете и изражението му прозираше напрежение. — Какво ново? Не нещо, свързано с Нортуик, надявам се.

— Не. Едва ли липсата на графа се усеща много силно, въпреки че не бих рискувал Къмбърланд да научи факти, които да го накарат да се усъмни в причините за ранната му смърт. — Той застана с гръб към огъня и настойчиво се вгледа в очите на Бари, който започна да се притеснява. — Отнася се за Кайла, Бари.

— Кайла? Тя добре ли е? Мислех, че лекарят каза да почива и…

— Тя е добре. Много по-добре. Не това ме тревожи. Напускам Англия, и то за доста време. Преди да тръгна, бих искал да знам, че Кайла е в сигурни ръце. Спомняш ли си нощта в Пиджън Хоул?

— Да, разбира се. Едва ли мога да я забравя, макар че се опитах — Бари се намръщи. — Какво общо има това с Кайла?

— Вие споменахте брак. Готов съм да и дам една доста значителна сума, достатъчна за нуждите ви до края на дните ви, ако стоите далеч от игралните зали. Това представлява ли интерес за вас?

Изумен, Бари не можа да отговори веднага. Тиктакането на часовника отекваше още по-силно сега, когато той опитваше да се успокои:

— Сериозно ли говорите? — накрая попита той и добави: — Знам, че звучи глупаво, но вие току-що ме попитахте дали искам да се оженя за отхвърлената ви любовница. Трябва да призная, че това едва ли е нормален въпрос.

— Да, но не толкова необичаен. Мъжете често се женят за любовниците си, поне за богатите.

— Обаче тя е ваша любовница, не моя.

— Въпрос на време. Или смисъл. Кайла има нужда от съпруг. Аз нямам намерение да се женя. Вие имате нужда от пари, а аз ви предлагам двадесет хиляди на година и имението в провинцията като зестра.

— Но… защо аз? Искам да кажа — тя казала ли е нещо за мен?

— Тя ви харесва, но ако ме питате дали тя ме изпраща, не. Тя все още не знае за моите намерения. Вижте, Бари. Напускам Англия. Не

искам да оставя Кайла, без да има кой да поеме грижата за нея. Вие можете да й дадете името си и да започнете нов живот. Вие сте точно мъжът, за когото тя можеше да се омъжи преди, почтен и добър, никога не бихте я наранили.

— А вие ще го направите.

— Да.

— По дяволите, Брет! — Бари прокара пръсти през косата си, без да може да намери думи, все още неубеден. Той се засмя малко нервно. — Не че не я харесвам, проклятие, кой мъж не би я харесал? Тя е красива и нежна, а аз не съм човек, който се интересува от клюки. Но не в мен е влюбена тя, а във вас.

— Кайла не е влюбена в мен. Беше с мен, защото нямаше друг избор, аз не й позволих да избира. Аз отнех девствеността й и не й дадох нищо в замяна. Тя заслужава повече.

Брет говореше студено и твърдо и Бари се стресна от смисъла на думите му. Той помисли за баща си и какво би казал, ако се ожени за Кайла. Сигурно щеше да се противопостави, но в крайна сметка мъжете често сключваха брак по сметка, а двадесет хиляди на година и имение в провинцията бяха щедри доводи.

Той вдигна глава и Брет срещна погледа му:

— Ако тя иска, ще се оженя за нея.

— Добре.

— Но вие трябва да й кажете за това. Ако все още не сте обсъдили този въпрос с нея, не искам точно аз да разбия сърцето й.

— Не мисля, че следата в сърцето й ще е по-голяма от лека драскотина, вярвайте ми — устните на Брет се изкривиха в ирония усмивка. — Повечето жени лесно се адаптират към променливите обстоятелства.

— Някак не мога да повярвам, че мис Ван Влийт е от тези жени. Мисля, че не я познаваш добре.

— Възможно, но малко вероятно.

Бари се наведе да вземе ръкавиците си от масата и се обърна с гръб към Брет.

— Ако нямате нищо против, ще ви дам време да говорите с нея. Кажете й, че ако има нужда от мен, трябва да изпрати да ме повикат и аз ще отида.

— Видяхте ли? Знаех си, че сте мъж, на когото може да се разчита.

Бари се усмихна и стисна устни.

— Съмнявам се, че това е комплимент.

Когато си тръгна, Бари се обърна назад и кисело си помисли, че Кайла Ван Влийт никога няма да го повика. Само сляп човек нямаше да забележи начина, по който тя гледаше Брет след онази нощ. Твърде често бе забелязвал меката светлина в очите й, когато се обръщаше към него. Как може да не забележи това? Би трябвало да забележи. Бари би се заклел, че и той се чувства по същия начин. Беше виждал Брет да я гледа с изражение, което издаваше искрени чувства. Сигурно греши. Ако той държеше на нея, нямаше да я остави тук.

Кайла не помръдна — само гледаше Брет, сякаш го вижда за пръв път. Сигурно не е чула добре. Това е някаква грешка, сигурно след всички изпитания слухът й се бе повредил. Тя се изкашля.

— Бихте ли повторил, моля?

— Разбира се — Брет говореше бързо и делово със спокоен и овладян глас. — Уредил съм да сключите брак с Бари Кенуърт. Той е само виконт, но е почтен мъж и мисля, че вие го харесвате. Ще имате собствени пари, които ще ви осигурят относителна самостоятелност и след време ще откриете, че животът ви е близо до това, за което сте мечтала. Може да ви даде дом и деца. Ще прехвърля Риджууд на ваше име като част от зестрата.

— Разбирам — чуваше особено бучене в ушите си и студът, който я прониза, нямаше нищо общо с необичайните за сезона ниски температури. Тя сковано отиде до огъня, загледана в танцуващите жълто-оранжеви пламъци. Миришеше на бор и дъб, аромат лек и стипчив. Обърна се с гръб към пламъците и се загледа в Брет. Той я наблюдаваше внимателно с полупритворени очи, външно спокоен. Облечен в бяла риза и черен панталон, с високи до коляното ботуши за езда, той изглеждаше така, сякаш току-що се е върнал оттам.

— Това сега ли ви хрумна или всичко вече е уредено?

Колко спокойно звучеше гласът й, докато душата й крещеше от болка и изумление.

— Вчера говорих с Кенуърт. Той се съгласи, ако вие също искате.

— Разбирам.

Защо повтаряше тази дума? Тя не разбираше. Защо не крещеше и не изливаше гнева си върху него? Погледна надолу и пое дълбоко въздух, учудена, че все още се владее. Когато отново вдигна поглед, видя, че Брет е леко намръщен. Тъмните вежди бяха сключени над сивите му очи, които я гледаха нежно тази сутрин, след като бяха се любили. Тя бе помислила наистина, че той иска да се ожени за нея. Каква глупачка е била. Влюбена, тъпа, безмозъчна глупачка. Мъже като Брет не се женят за любовниците си. Те намираха съпрузи за любовниците си или им осигуряваха собствен дом, дори им подхвърляха по някоя дрънкулка. Дрънкулка. Да. Така се отнасяше той с нея и така я наричаше понякога. Тя трябваше да разбере още тогава, че само по този начин я възприема той. Ненужна вещ, която да използва и да захвърли след това.

— Кайла?

Тя примигна.

— Простете. Бях се замислила. Имате ли нещо против да обмисля предложението? Сигурна съм, че не искате да ви отговоря веднага. Това е изненада за мен. Не очаквах, че ще изберете следващия ми любовник толкова бързо. Глупаво от моя страна, знам, но мислех, че сама трябва да реша това. Моля — гласът й се извиси и той тръгна към нея. Спря, когато тя вдигна ръка: — Недейте. Бих искала да остана сама. Не. Ще отида да видя танте Селест. Бихте ли поръчали каретата да ме чака пред входа? Няма да се бавя. Когато се върна, ще ви съобщя решението си.

Тя мина покрай него все още изумена от собственото си спокойствие, когато всичко в нея крещеше и умираше от желание да издере очите му и да пищи като последната уличница от Флийт Стрийт. Дори и в каретата остана спокойна, въпреки че в ушите й отново, и отново звучаха студените му думи и ако дадеше воля на яростта си, писъкът й можеше да стъписа цял Лондон.

— Малката ми, добре ли си? — и Селест разтревожена я посрещна — Боже мой! Какво се е случило с теб?

— Нещо. Всичко. Аз… аз не зная. О, Господи, не зная какво да правя…

Тя се отпусна в ръцете на леля си и се разрида неудържимо.

Селест я успокояваше, като й говореше ту на френски, ту на английски и я люлееше в ръцете си, сякаш беше малко дете. Кайла плака, докато не изчерпа сълзите си и се умори, сгушила се до Селест на малкото диванче до камината. Когато се успокои, Селест стана сериозна и й подаде батистена кърпичка да избърше сълзите си.

— Да видим сега. Ще направим това, което трябва да се направи. Този Кенуърт… искаш ли да се омъжиш за него?

— Не, разбира се. О, той е много мил и аз го харесвам като приятел, но не мислех, че би могъл да ми предложи женитба — в гласа й прозвуча горчивина. — Сигурно Брет ще му плати доста добре да го отърве от една омръзнала му любовница.

— Брет Банинг е арогантен глупак. Но това вече не ни засяга. Трябва да се погрижим за подробностите. Имаш ли достъп до парите, които е внесъл на твое име.

Тя кимна. Колко странно, че сега обсъждаха това с танте Селест, докато само до вчера тя мечтаеше да прекара остатъка от живота си с Брет.

— Bien — произнесе Селест, стана и се запъти към малкото бюро от черешово дърво до отсрещната стена. — Ще направя, каквото трябва. Не можеш да останеш в Лондон. Твърде много слухове са свързани с името ти. Ех, ако бяхме във Франция. Толкова е глупаво, всички имат любовници, но никой не говори за това. Сега да действаме. Все още имам приятели във Франция. Искаш ли да отидеш там?

— О, не мога. — Очите й отново се навлажниха, но сълзите й бяха пресъхнали. Кайла поклати глава, примигвайки от пронизваща болка в сърцето. — Твърде близо е до Англия, мислех, че мога да се върна в Индия и да остана с папа Пиърс.

— Опасявам се, че това е невъзможно. Освен това там има много англичани и ще бъде почти като в Лондон. Чакай! Сетих се — Каролин Дюфур. Разбира се, но е толкова далече, и аз не мога да се реша на ново морско пътешествие. Както чувам, там е почти като във Франция. Допреди няколко години териториите принадлежаха на Франция и Каролин ме молеше в писмата си да им отида на гости. Бих го направила, но морето, морето… искаш ли да отидеш в Америка, хубавицата ми? Каролин Дюфур и аз бяхме приятелки във Франция преди много години и тя добре познаваше майка ти. Те бяха големи

приятелки и знам, че с удоволствие ще приеме дъщерята на Фостин. Ще отидеш ли?

— В Америка? — Кайла се поколеба. Беше толкова далече всъщност точно това й трябваше. Да бъде далеч от Брет и Англия, да не чуе никога вече името му или да съзре образа му. Там никога няма да разбере дали е взел друга любовница, или се е оженил. Тя вдигна глава и кимна. — Съгласна съм.

— Bon! Тогава заминаваш. Ще уредя всичко. Но не казвай на Улвъртън. Мисля, че е най-добре да заминеш, колкото може по-скоро, веднага щом организирам нещата. Не му казвай нищо. Той си въобразява, че знае кое е най-доброто за теб. Мисли да те омъжи за един от най-добрите си приятели. Не. Остави го да мисли, каквото ще, и го дръж в неведение. Ще му бъде за урок, ще разбере, че не е толкова просто да решава съдбите на други хора така безотговорно.

— Но аз не знам какво да му кажа…

— Нищо няма да му казваш, защото няма да го видиш повече. Трябва да свършим с приготовленията много бързо, преди да е усетил нещо. Ще изпратя камериера си с теб до банката и ти ще изтеглиш всички пари, депозирани на твое име. Те са на твое име, нали? Добре. Той ти е дал възможност лесно да го напуснеш — устните й се свиха и очите й станаха сериозни. — Веднъж вече го предупредих да не бъде толкова арогантен и да не се отнася зле с теб. Сега този херцог ще разбере, че е сгрешил в преценката си и за двете ни.

Кайла се чувстваше като попаднала във водовъртеж, защото танте Селест действаше светкавично, с нехарактерна за нея експедитивност и бързина. До вечерта вече бе качена на един кораб в доковете на Лондон, настанена в миниатюрна каюта, която миришеше на подправки и мухъл. Зашеметена, тя се сбогува с кръстницата си със сълзи на очи и малко след полунощ корабът безшумно отплува надолу по Темза към морето.

ЧАСТ ТРЕТА

21

Ню Орлиънс
Септември, 1816

Корабът главозамайващо се гмурна под белите гребени на вълните, после топъл вятър опъна платната. Плющенето им заглуши всичко останало, дори плясъка на синьозелените води около кила, непрекъснатото скърцане на въжетата и нестихващото трополене на боси крака по дървената палуба, загладена и лъсната от времето, вятъра и човешките стъпки. Кайла се облегна на перилата.

Вече й беше позната безкрайната какофония от шумове, които изпълваха дните и нощите й. Тя им бе благодарна понякога, защото отвличаха вниманието й от болезнените спомени, често обсебващи съзнанието й. О да, бе по-добре, далеч по-добре, отколкото да си спомня това, което трябва да бъде забравено, което трябва да изтласка в най-отдалечените кътчета на съзнанието си, и никога да не мисли отново за онези ужасни часове с Нортуик.

Да, понякога дори когато полагаше най-много усилия да забрави, миналото я връхлиташе неочаквано и тя трябваше бързо да си поеме дълбоко дъх и да си наложи да не мисли за нищо или да фокусира вниманието си върху света около нея, вместо върху Лондон и Брет Банинг. Затвори очи и стисна здраво перилата, сякаш за да не падне долу в пенливите зелени вълни, които връхлитаха от дълбините върху кораба и бързо отминаваха, отнасяйки я далеч от Англия, далеч от болката и срама. О, спомените бяха все още толкова силни и внезапната им поява все още я караше да застива неподвижна, затова опитваше да се изтръгне от тяхната власт, като се хващаше за всяко нещо, което би могло да я освободи от могъщото им въздействие.

— Трябва да стигнем Ню Орлиънс рано сутринта, скъпа.

Кайла внезапно отвори очи, пое дълбоко дъх и хвърли косо сърдит поглед към мъжа, който се изкачи до нея.

— Казах ви, господин Ренардьо, че вашата фамилиарност никак не ми се нрави. Моля да опитате да се държите малко по-дискретно.

Раул Ренардьо се усмихна, без ни най-малко да се смути от забележката й.

— Благоразумието е толкова скучно, а и продължава твърде дълго, мадмоазел Ван Влийт. — Зъбите му блестяха от белота на късната следобедна слънчева светлина, която къпеше корабната палуба и се отразяваше в русата му коса. Той беше доста красив, с онзи безгрижен чар, така присъщ на повечето французи и особено характерен за френските аристократи в изгнание, и доста настоятелно я преследваше. Сега наклони глава, присвивайки очи срещу слънцето.

— Трябва ли да се преструвам, че не се възхищавам от вас? Това не е благоразумие, това е глупост.

Раздразнена и в същото време развеселена от този нагъл мъж, който не се отделяше от нея по време на пътуването през Атлантика, Кайла не можа да скрие усмивката, породена от дързостта му. Неговото внимание бе осъзната залъгалка за нейната суета, въпреки че не премахваше отчаянието и тъгата — да, тя признаваше това — от напускането на Брет Банинг. Независимо от нейното тържествено обещание да не си спомня за него, тя не можеше да спре да се пита той мисли ли за нея? Липсва ли му, или е много сърдит от нейната измама и бягство, за да се безпокои от заминаването й? Да, това би било последното нещо, което би имало значение за него, помисли тя сърдито, тъй като той никога не показа, с дума или действие, че държи на нея като на нещо повече от едно горещо тяло в леглото си.

О, Господи, защо? Защо той мислеше, че да я омъжи за друг мъж ще бъде приемливо? Да върви по дяволите! Да вървят по дяволите всички! Тя няма да бъде разменена, нито пък ще бъде подарена така безгрижно, както се подаряват бижута.

— Скъпа, чувате ли ме? — Раул дойде по-близо, вятърът разпиля дългата му руса коса, покривайки челото и очите и той нетърпеливо я отметна.

— Вие отново не сте тук — оплака се високо, за да надвика вятъра, който плющеше в корабните платна, карайки такелажа да скърца и стене. — Къде ви отвежда тъгата в очите? Не мога да понасям да ви гледам неутешима, скъпа. Кажете на папа Раул какво ви плаши.

— Имате прекалено богато въображение, господин Ренардьо. От нищо не се страхувам толкова, колкото от досадните ви въпроси.

Нейната хаплива забележка го накара да се засмее. Кайла се усмихна леко. Наистина той беше доста красив, особено когато се смееше, както се засмя сега. А неговият особен интерес към нея бе балсам за нараненатa й гордост. Поне той я намираше прекрасна и желана и й казваше това отново, и отново — утеха донякъде, тъй като тя бе напуснала Англия, чувствайки се недостойна за любов и възхищение. И защо не? Със сигурност Брет бе дал ясно да се разбере, че я намира за недостойна да бъде негова съпруга или дори да бъде обичана. Така тя бе флиртувала с Раул понякога, но само когато й бе удобно и само по малко, дотолкова, доколкото да го окуражи да я забавлява и да държи мислите й за Брет Банинг далеч. Засега успяваше, въпреки че все още не бе готова да се увлече по друг мъж.

Не още — може би никога, си казваше тя много пъти и отново си повтори наум, като наклони глава на една страна, за да погледне Раул, държейки сините панделки на модерната сламена шапка здраво под брадичката си. Изгнаник като танте Селест, той бе роден в Комте де Сайре в провинцията Нантес близо до Лоара; но това, разбира се, бе преди терора. Неговите родители били убити в тази ужасна кървава революция, а той самият едва избягнал същата участ. Това ги бе сближило донякъде, когато той разкри миналото си и така тя му бе разказала за бедната маман, и как тя също бе страдала по време на тези страшни събития. Раул бе имал повече късмет от някои други, успявайки да избяга с някои ценности и запазвайки главата си цяла, както и вродената си арогантност.

— Вие сте непоносим, господин Ренардьо — тя каза твърдо, но лека усмивка отне жилото на злъчта от думите й. — Не знам дори защо говоря с вас.

— Разбира се, защото на борда на кораба има само пуритани с кисели лица — Раул взе ръката й, все още усмихнат. — Аз съм последното убежище, нали така?

— Може би — тя измъкна ръката си от неговата и пренебрегна прекомерно дълбоката му въздишка, обръщайки се към рейлинга да търси над въздигащите се морски талази обещаната земя, която все още не се виждаше. — Пет седмици на кораба са доста дълго време дори и за най-издръжливите. Копнея отново да почувствувам твърда почва под краката си.

— Както и аз. Но вие все още не сте отговорила на въпроса, който зададох миналата нощ, красавице. — Той се приближи по-близо, така че тя да почувства топлината на тялото му, ярък контраст със силния хапещ вятър, свистящ над палубата. — Ще ми позволите ли да ви ухажвам, когато стигнем Ню Орлиънс?

Тя се усмихна:

— Вие ще ме забравите веднага. Казаха ми, че градът е много весел и пълен с красиви жени.

— О, но нито една не е толкова прекрасна, колкото вас, скъпа моя. Вашата златна коса, очи със загадъчния цвят на морето до остров Крит, съблазнителни извивки — той целуна върха на пръстите си с красноречив галски жест, който я накара да стисне здраво устни, за да не се засмее. — Вие сте прелестна.

— А вие сте безочлив. Вашият маскарад е твърде пресилен, за да повярва който и да е, че сте само един обикновен френски гражданин, а не граф.

Той се ухили.

— Щом стигнем моя любим Ню Орлиънс, ще можете да се обръщате към мен с истинската ми титла, ако това ще ви накара да се съгласите на нова среща.

— Титлите не ме вълнуват. — Тя отвърна поглед от изненаданото му при нейния внезапен яростен отговор лице и пое дълбоко дъх. Глупаво бе да бъде толкова чувствителна. Но защо да позволява на всеки да знае колко лошо Брет Банинг я бе наранил? По-скоро, за да прикрие внезапното си смущение, отколкото, защото искаше да знае, тя попита:

— Защо сте бил в Англия, щом предпочитате Ню Орлиънс?

— Както ви казах, имам бизнес там. Лондон е студено място, твърде студено за мен. За щастие моят бизнес не продължи дълго и можех да се върна. А още по-голямо щастие за мен е, че съм на един и същи кораб с най-красивата жена със забележителни очи и най-прекрасна усмивка, жена, за която е без значение дали мъжът притежава титла, или не, така ли е?

— Казах ви, така е.

Раул сви рамене и се обърна леко, за да се облегне на перилата до нея. Мълчалив сега, той протегна и постави ръката си върху нейната

там, където тя бе хванала гладкото дърво, и тихо я задържа известно време, преди да промърмори нежно:

— Аз съм доволен, скъпа, че титлите не ви впечатляват. Мъжът има значение, нали?

Усмивката й в отговор бе колеблива.

— Да. Мъжът е важен.

— Тогава позволете ми да бъда този мъж. Вие ме заинтригувахте с мистерията в очите и тъжната усмивка… о, не се отдръпвайте. Не бих желал да ви наскърбявам… Ще ви се обадя дори ако не ми позволите, тъй като не съм човек, който приема поражение, малката ми. Познавам приятелите ви, тъй като те са мои познати и във всеки случай ще ме поканят да ги посетя, така че не можете да ми избягате? Смятате ли, че ще можете?

Полуразвеселена, полуразгневена Кайла тръсна глава.

— Вие сте твърде настойчив, за да ви повярвам. Не бъдете съвсем разочарован, ако този път не получите това, което желаете, господин Реналдьо. Вече не съм онази глупачка и не се предавам лесно.

Вместо да го обезсърчат, нейните думи, изглежда, още повече го окуражиха и тя се сбогува с него малко сприхаво. Неговите протести все още звучаха в ушите й, докато се спускаше по стръмната стълба към задушните каюти под палубата.

Стените я притиснаха, щом влезе и затвори вратата. Само малък кръгъл страничен люк пропускаше зеленикава светлина, но бе плътно затворен. Тежки миризми от предишни обитатели действаха задушаващо в горещината и влагата и й напомняха за Индия.

Кайла свали сламената си шапка и я хвърли на тясното легло до стената. Пътуването в океана не бе лошо, само с няколко бури, които всяваха ужас, но вече две седмици горещината притискаше кораба и понякога цареше пълно безветрие. Слава Богу, вече бяха стигнали почти до Ню Орлиънс. Тя бе изморена от този кораб и от Раул. Наистина той бе прекалено настойчив, докато тя се бе надявала на спокойно пътуване, по време на което да обмисли бъдещето си.

Малко потъмняло огледало висеше на стената над умивалник с пукната чаша и кана и тя се наведе напред, за да се огледа в опушеното стъкло. Нейното изображение бе изкривено, колаж от посиняла уста,

немигащи очи и твърде бледо лице. Винаги ли изглеждаше толкова безцветна? Трябва да бе от несигурността, пред която се изправяше.

Какво ли я очаква сега? Можеше ли наистина да се надява на нов живот в новия свят, за който бе слушала толкова много от Годфри, младата страна, за която се носеха слухове, че дава втори шанс за всички желаещи?

Кайла се протегна на леглото и затвори очи, докато корабът се люлееше, а стенещите звуци на скрибуцащите въжета и скърцащо дърво сътворяваха мелодия без край. Мили Боже, нека бъде така… нека започна отначало…

Тази надежда се прокрадваше, когато слязоха в Ню Орлиънс и придружена от Раул Реналдьо, тя се отправи надолу по стръмните стъпала на малкото мостче към каменния док. Тук дори е много по-шумно, отколкото в Индия, помисли Кайла учудено, изненадана от многолюдната блъсканица и царящото оживление в град, който досега бе смятала за примитивен. Но тук се чувстваше дъхът на цивилизация, толкова екзотичен, а тя си го бе представяла груб и недодялан.

— А не, скъпа, Ню Орлиънс стана много цивилизован — Раул я държеше за ръка и в момента тя бе благодарна за присъствието му. Той махна с ръка към острите върхове на църква, извисени пред погледа им, и към изобилието от големи магазини и дълги постройки, украсени с железни балкони.

— Навсякъде се вижда, разбира се, испанското влияние, градът е принадлежал на Испания и на Франция, а сега американизирани господа притежават този прекрасен град. Жалко. Скоро той ще загуби своя старомоден чар и европейска изтънченост и ще бъде само един забързан и разрастващ се град, пълен с шумни и вулгарни американци. Аз ще ви разведа да разгледате забележителностите веднага щом се настаните благополучно при вашите приятели, нали?

— Наистина, мосю Реналдьо…

— А, не, Раул, моля.

Кайла се усмихна слабо, сякаш принудено, и хвана периферията на шапката си, тъй като горещият вятър заплаши да я отнесе от главата й.

— Много добре, Раул. Да, можете да ми се обадите. Сигурна съм, че скоро ще се видим отново.

— Но те не са изпратили никого да те посрещне, а? — Той разгледа редицата от файтони, маневриращи за място до платформата на кораба, докато плющенето на камшиците на кочияшите и виковете на пристанищните хамали изпълваха влажния въздух. — Не виждам файтона на Дюфур.

— Те не знаят кога ще пристигна, разбира се. Аз мога сама да намеря пътя, сигурна съм, тъй като…

— А не, не искам да чуя това! Ще ми позволиш да те изпратя безопасно дотам, скъпа. Настоявам.

Въпреки нейните слаби протести, Раул бързо я настани в един файтон и се разпореди за багажа й. Кайла бе доволна, че сламената шапчица запазваше лицето й от слънцето, което бе толкова ярко тук! То я накара да си спомни за Индия, детството си и папа Пиърс. Тя му бе написала за решението си да пътува до Америка и се надяваше той да я е разбрал. Как би могла да признае, че нейните опити да оправи нещата бяха пропаднали толкова злощастно? Уви, сега нямаше никаква възможност да му предложи подкрепа.

Файтонът се наклони от теглото на Раул, когато той се качи и й се усмихна топло. Ситни капчици пот бяха оросили челото и бузите му, но когато се обърна към нея, изглеждаше невъзмутимо спокоен, както винаги.

— Изпратих да предизвестят за вашето пристигане, така че те да бъдат подготвени. Така е добре, нали?

— Да. Да, разбира се. Вие сте много мил, мосю, и аз бих желала да не се вълнувате толкова много за мен.

— О, но за мен е удоволствие, трябва да го знаете. Разбира се, че знаете. Аз не крия чувствата си.

Кайла се намръщи леко. Трябва ли да бъде толкова директен? Това я караше да се чувства неудобно и тя си пожела да не бе решавала да лекува наранената си суета, флиртувайки толкова с него.

Дори да усети нейната резервираност, той не го показа, а се опита да я развлече с непрекъснат поток от думи, като й показваше забележителностите и й разказваше за живота в града.

Ню Орлиънс се оказа по-различен от това, което бе очаквала, излъчваше очарованието на стария свят и в него кипеше живот, пълен

с енергия, която би могла да бъде изключително американска. Пролетните и летните дъждове бяха превърнали улиците в блата или ги бяха отнесли напълно и десетки чернокожи мъже се трудеха под мъгливите слънчеви лъчи, копаейки канали. Странно, те изглеждаха напълно доволни, пееха с дълбоки баритони, докато размахваха кирки и изхвърляха изкопаната земя с лопати. Мускулестите им тела лъщяха от пот в този влажен климат и светлината проблясваше по гърбовете им.

— Строят новият канал — Раул с широк жест посочи към работещите мъже. — Толкова неприятно, миризмата е отвратителна, а аз мислех, че водата никога няма да се оттегли. Бях доволен да замина за Англия и да оставя отворените клоаки тук — той извади малка парфюмирана носна кърпичка, смеейки се. — Никога не напускай дома си без кърпичка. Опасявам се, че тя е необходимост при този вонящ въздух.

— Дали строят този канал, за да се използва от корабите? — Кайла прие парфюмираното квадратно парче от фин лен и дантели, забелязвайки инициалите му, избродирани с коприна, Р. Р.

— Не, той е… а, не мога да си спомня точно. Кочияш, с каква цел копаят този канал?

Остра парлива миризма от бавно оттичащите се канали изпълни въздуха. Човекът се обърна, за да обясни:

— Имахме лошо наводнение тази пролет и лято, мосю — той посочи с края на проядения камшик огромните площи рохкава необработена земя и мокра трева. — Цялата вода трябва да бъде изпомпана от дълбоката цепнатина при Макартис Пойнт, преди да построим бента тук. Самата работа обаче не е толкова тежка, нали?

Кайла разгледа работниците, докато файтонът бързо мина покрай тях. Те изглеждаха доста весели, работеха с усърдие, пееха и се смееха, без да прекъсват работата си. Тя се облегна назад върху възглавниците и погледна нагоре към пищната растителност, която в изобилие покриваше железните балкони и искреше във всички цветове на дъгата… Може би няма да бъде толкова лошо тук. Със сигурност бе по-топло от Европа, но не толкова горещо, колкото в Индия.

— Там е Орлеанският театър, завършен само преди няколко години — каза Раул, посочвайки надолу по една улица, но тя можа да види само върха на фронтон с американския флаг. — Аз мисля, че е

импозантен с три етажа и колонади. А на улица „Кенъл“ едва миналата година построиха нова болница. Ние сме цивилизовани тук, не сте ли съгласна?

— Следователно всички слухове за мародерстващи пирати, които посещават често Ню Орлиънс, са грешни, така ли? — Тя се засмя леко, когато той внезапно се сепна и се намръщи. Наведе се и сложи ръката си върху неговата.

Раул се отпусна усмихнат:

— Да, естествено. Но вие не трябва да давате ухо на слуховете, скъпа. Пиратите отдавна изчезнаха от Ню Орлиънс, след като американското правителство изпрати военни кораби да ги прогонят. Дори Лафит не се осмелява да идва в града.

— Не? И все пак чух, че снабдява града с всички необходими деликатеси от Европа. Престанете да ме гледате така осъдително или ще си помисля, че слуховете са верни, а вие нямате желание да признаете фактите.

— Вие непрекъснато се шегувате с мен. — Той взе ръката й и я доближи до устните си, загледан в нея, докато целуваше дланта й. В погледа му имаше напрежение — тя се смути леко и се намръщи. Той сведе поглед и целуна избледнелия белег на китката й, после се изправи и се огледа. — Стигнахме Конд Стрийт, тук е домът на Дюфур. Нашата кратка романтична интерлюдия е към своя край. Обещайте, че ще се видим отново, скъпа моя.

— Сигурна съм, че пътищата ни пак ще се пресекат — Кайла отклони поглед от него, когато файтонът спря, и се загледа в двуетажната тухлена къща с балкони, обградени с железен парапет, и украсени с цветя и лозници. Пристигнала най-сетне, тя усети как я обхваща нервност. Как ще я приеме семейство Дюфур? Дали са чули за случилото се в Лондон? Молеше се да не е така. В края на краищата Каролин познаваше добре майка й и въпреки че бяха изминали толкова години, се надяваше да я помни с добро.

Раул промърмори нещо и Кайла пое дълбоко въздух, когато входната врата на къщата се отвори широко още преди файтонът да е спрял. Младо момиче с черна коса и весели очи усмихнато се втурна към тях по алеята.

— Вие трябва да сте Кайла Ван Влийт, дъщерята на Фостин. О, маман много ще се зарадва! Толкова често говори за майка ви,

заповядайте. Извинете ме за това оживено посрещане, но когато ни донесоха писмото на маркизата, където пишеше, че сте на път към нас, не можех да повярвам на очите си. Много мило от ваша страна, маркиз Дьо Сир, че придружихте дамата дотук. Баща ми ще бъде… благодарен, когато научи за вашата любезност.

В последните думи прозвуча странна нотка и Кайла усети как Раул се стегна, но после й помогна да слезе от файтона и тя се озова в прегръдките на момичето, чието име все още не знаеше, и повече не помисли за смущението му. Това ентусиазирано посрещане я трогна и притесненията й се стопиха.

— Наричайте ме Есме — каза момичето и хвана Кайла под ръка. — Трябва да ми разкажете всичко за Индия, защото знам, че маман е идвала там да погостува у вас преди много години. Аз съм била твърде малка, за да отида с тях. Взеха със себе си брат ми. Може би си го спомняте, Антоан?

— Антоан! Това е вашият брат? — Кайла се засмя, леко смутена, защото си спомни малкото момче, с което бяха изследвали преди години докосвания и гъделичкания без нищо сериозно, с невинно детско любопитство, различията в телата си. — Да, разбира се, че го помня. Но тогава бяхме много малки.

Есме се засмя, после отново се обърна към Раул и тонът й охладня:

— Сигурна съм, че скоро пак ще се видим.

— Разбира се. — Той елегантно се поклони и като се изправи, погледна Кайла в очите. — Имам причини много скоро да ви направя посещение.

Тя успя да се усмихне доста объркана от вниманието и явното възхищение в погледа му. Надяваше се да не я вземат за лекомислена кокетка още от първия й ден в Ню Орлиънс. За щастие Есме напълно забрави за Раул, докато я въвеждаше в къщата, и позвъни да сервират чая в градината.

— Маман скоро ще си дойде и веднага ще ви види. Искате ли първо да се освежите малко?

— Да, моля. Чувствам се толкова изпомачкана и прашна. Кабината бе малка и нямаше нормална баня.

— Разбира се. Ето, веднага ще ви покажа стаята. Винаги е готова за гости, въпреки че има нужда от проветрение, защото през деня е

много горещо и задушно. Това лято обаче температурите са по-ниски от обичайното и ще се чувствате по-добре.

Омаяна от безгрижното бъбрене на Есме, Кайла промърмори някакъв отговор, докато се качваше след нея по вити стълби, водещи към втория етаж. Решетки с орнаменти от ковано желязо обграждаха външните балкони, които опасваха цялата къща, дългите коридори вътре имаха във всеки край по една врата към тях. Те стояха отворени и пропускаха освежаващия бриз на вятъра, който внасяше дъха на река и екзотични подправки. Огромното легло с четири колони бе в центъра на стаята, обградено с драпирана мрежа, пропускаща светлината от спуснатите върху прозорците щори на хоризонтални ленти. Върху вратата се очертаваха тесни ивици от нея. Докато говореше, Есме направи знак на светлокожата слугиня да вдигне щорите и уютната стая се изпълни със светлина и сладкия дъх на жасмин.

— Докато сте тук, Танзи ще се грижи за вас. Ако имате нужда от нещо, обръщайте се към нея. Аз ще съобщя на маман, че сте пристигнала, веднага щом се върне.

Внезапно усетила колко е изтощена, Кайла намери сили да се усмихне и след малко Есме си тръгна, като остави пъргавата Танзи при нея. Хубавата прислужница зашета наоколо, машинално спускайки щорите отново, но отвори вратите и прозорците, за да позволи на хладния бриз да проветри стаята.

— Може би искате да подремнете, мис? — каза тя с акцент, който показваше, че е някъде от Карибските острови. — Доста е горещо по пладне.

— Да. Благодаря, Танзи.

Останала най-сетне сама, Кайла се приближи към дървените капаци и надникна през процепите. Долу в градината стените бяха обрасли с бръшлян и екзотични растения с ярки цветове, а в средата имаше огромно дърво, което хвърляше сянка върху терасата горе. Тя долавяше приглушения говор с креолски акцент, мек екзотичен звук, който се носеше леко като знойния бриз и проникваше през щорите. Тук, в задната част на къщата, шумът от колелата на каретите почти не се чуваше.

Може би щеше да е приятно тук. Тя помисли за танте Селест и просълзеният й образ; сцената при сбогуването им изплува в съзнанието й. Замисли се дали ще я види отново. Милата Селест,

толкова предана — дали Брет бе отишъл при нея, за да разбере къде е Кайла. Дали въобще му пукаше, че любовницата му го е изоставила, преди да може да я захвърли като ненужна вещ.

Внезапно уморена, Кайла отиде до леглото и се мушна под мрежата. Излегна се върху хладните чаршафи и спусна мрежата от всички страни. Сигурност. Бе заобиколена от своите вещи — те пристигнаха скоро след нея. Трябва да спре да мисли за Брет.

Тя спа неспокойно въпреки пълното изтощение и липсата на енергия след изминалите двадесет и четири часа физическо и умствено напрежение — не спря да мисли дали ще я приемат добре. Когато се събуди, вече се здрачаваше и това я объркa — така да проспи първия ден от посещението при старите приятели на майка си. Какво ли ще си помислят за нея?

Тя набързо облече една вечерна рокля и започна да се реши, без да губи време, извика камериерката. С благодарност посрещна Танзи, която пристегна корсета й.

— О, Боже, опасявам се, че наруших правилата още първия ден — промърмори и Танзи се засмя.

— Ще видите, че правилата тук не са особено строги, мис. Това семейство не прилича много на другите и с тях лесно се живее. Правилно ли се изразих?

Кайла се засмя:

— Надявам се.

— Хайде. Имате толкова хубава коса. Като слънце ярка и златна. Чух как мис Есме каза, че сте много красива и почти ви завижда за косата.

Танзи я среса и й направи прическа с малки гребенчета, покрити с дребни скъпоценни камъчета. Кайла се наведе и вдигна ветрилото си от коприна и слонова кост, притисна го нервно в ръце и тръгна надолу по стълбите, за да се срещне със семейство Дюфур.

— Вие сте толкова красива! — възкликна Каролин Дюфур искрено, посрещайки Кайла с широко отворени обятия. Сгънатото писмо от Селест беше в едната й ръка и тя усмихната направи крачка назад, за да я огледа. — Селест изобщо не споменава в писмото колко си хубава, само че си любимата й племенница и пита дали ще се грижим за теб като за наша собствена дъщеря? Разбира се, ще го направим и ти ще останеш при нас, колкото пожелаеш, ще бъдеш част

от малкото ни семейство. Ела сега, сигурно дългото пътуване от Лондон те е изтощило. Аз дойдох в Америка толкова отдавна, имам чувството, че съм родена тук. Оттогава не съм се връщала във Франция. Но Селест сигурно ти е разказала всичко това и няма нужда да те уморявам с толкова приказки.

Както Танзи каза, вечерята не беше стегната и официална. Ядоха на терасата, където хладният бриз шумолеше в листата на дърветата и се усещаше сладкият дъх на жасмин и магнолия. Основното ястие включваше риба, пресни зеленчуци и плодове — лека храна, придружена с по чаша вино и оживен разговор.

— Папа — Есме се обърна към баща си над купа, пълна с плодови кубчета лед, залети със силно бренди, — маркиз Дьо Сир придружи Кайла от кораба дотук.

Пиер Дюфур вдигна глава над десерта си. Хубав мъж, над четиридесет и пет годишен, скептично изгледа Кайла.

— О, добре ли познавате маркиз Дьо Сир?

— Не, срещнах го на кораба. Връщал се от Англия, където бил по работа според думите му, и когато разбра, че идвам при вас, каза, че ви познава.

— Да. Така е. В миналото сме имали взаимоотношения, свързани с бизнес.

Нищо повече не споменаха за маркиза, но Кайла се замисли дали Раул Ренардьо познаваше наистина толкова добре семейство Дюфур, колкото твърдеше. Не че имаше някакво значение. Тя се съмняваше, че ще го види отново — запознанства, направени по време на пътуване, рядко траеха дълго.

22

Слабият вятър леко подухваше през високите треви и кипарисите, като разнасяше тежкия застоял въздух откъм блатата и го тласкаше към мъжете в пирогата. Под древните кипариси бе тъмно и тихо и преплетените им корени стърчаха като сгърчени колене. Прътът отново се потопи във водата и придвижи малката плоскодънна лодка по повърхността, но изглеждаше като водно конче, което се движи покрай брега. С падането на нощта тъмнината се сгъстяваше и неясни сенки все по-плътно сливаха небесния свод с водната повърхност.

Нагоре по течението на реката над блатистата местност се извисяваше силуетът на града и в далечината светлините му проблясваха като наниз от диаманти. Гора от мачти се полюшваше в далечното пристанище — множество кораби бяха закотвени в покрайнините на Ню Орлиънс.

В устието на Братарския канал беше черният пазар с оживена търговия със стоки, плячкосани от пиратски кораби. Нощта се огласяше от музика и огньовете разпръскваха мрака с игриви пламъци и дим.

Годфри се облегна на пръта, а Брет завъртя румпела и насочи малката пирога през вихрените течения към брега. Един от каперите, които управляваха пазара, ги поздрави с небрежно махване и им позволи да минат в малкия приток към долната част на залива, те се придвижиха без проблем.

— Размахваме различен флаг всеки път, когато идваме тук — отбеляза Годфри. — Изглежда, това не прави никакво впечатление на тези негодници.

— И на мен — Брет се изправи с разкрачени крака за равновесие и после мина от пирогата на брега, като сръчно завърза малката лодка с няколко намятания на въжето. Чуваше се шумно цамбуркане, непрекъснат шум, който издаваха скачащите в сумрачните плитчини гигантски жаби. Рояци комари шумно бръмчаха и той ги гонеше нетърпеливо, докато чакаше Годфри.

— Дано тези проклети гадини мирясат през зимата.

Годфри вдигна рамене.

— Тук е твърде топло, дори и за октомври, който тази година бе по-хладен. Един мъж на кораба каза, че според него необичайните температури се дължат на изригване на вулкан в Пасифика. Избълвал пепел и скали в радиус от много мили наоколо. Слънцето не се виждало изобщо за няколко седмици.

Когато Брет не отговори, Годфри се усмихна под мустак. Той беше в кисело настроение вече три месеца, откакто Кайла изчезна от Лондон. Какво очакваше? Че ще чака да бъде захвърлена? Не, колкото и малко да я познаваше. Тя имаше характер, тази жена имаше дух и въпреки всичко, което й се случи, нямаше да допусне Брет да я унижава. Сигурно затова той не можеше да я забрави и беше толкова ядосан, че тя разруши плановете му и направи каквото поиска, а не каквото той й нареди. Разбира се, всеки негов опит да му отвори очите, Брет посрещаше враждебно, с типичния вледеняващ поглед, с който искаше да смрази кръвта във вените на всеки. Но Годфри познаваше Брет отдавна и студенината му не можеше да му въздейства. Не, той трябваше сам да разреши този проблем, като приеме станалото или се опита да го промени, но не и да остави така нещата, сякаш не го интересуват.

Брет беше на няколко крачки пред него. Един от мъжете край близкия огън се отдели от групата и дойде да ги посрещне. Усмивката му разкри ред бели зъби, които разположиха тъмното му лице.

— Отново сте в Луизиана, приятелю мой. Радвам се да ви видя, вас и вашия страховит партньор. Ще останете ли по-дълго този път?

— Достатъчно дълго, за да свършим малко работа, капитане — Брет се усмихна и с кимване прие от Жан Лафит протегнатата бутилка. — Карибски ром, предполагам?

— Само най-доброто. Или най-лошото, зависи от гледната точка. Хайде, приятелю, ела, седни до огъня, където димът гони малките гадинки. Липсвахте ни в Братария. А вашата стока? Все още ли пренасяте?

— Ако е така, не бих ви казал. Цените ви са твърде ниски, когато купувате, и много високи, когато продавате.

— Вашето мнение ме наранява — Лафит сложи ръка на гърдите си, но усмивката му остана дружелюбна, докато ги водеше към скупчените край огъня мъже. Групата бе наистина живописна и се

състоеше от пирати, престъпници, избягали роби и мъже с неясен статус според Годфри. Повечето бяха французи, испанци, американци и англичани, имаше и няколко кубинци.

Както обичайно, накрая заговориха за търговия. Пиер, братът на Жан Лафит, отбеляза недоволно, че нещата не се развиват добре, след като Америка и Великобритания са сключили примирие.

— По време на войната правехме много пари. Хората идваха на тълпи да купуват контрабандните стоки. Сега въведоха тези вносни мита и не можем да продаваме стоките си на френския пазар — той меланхолично вдигна рамене. — Сега зависим само от частни лица, които подпомагат стеснения ни пазар.

— Забравихте федералните офицери, които купуват за армията — отбеляза сухо Брет, а Лафит се ухили.

— Понякога се случва някой кораб да попадне в наши ръце и тогава, разбира се, се оказва, че разполагаме със стоки, от които има нужда армията. Странното е, че това се случва доста често.

Брет се облегна назад на един паднал дънер, протегна напред ръце и се засмя:

— Много е странно. Но сега, след войната на Америка срещу Англия, ви считат за герои, нали? Вие се притекохте на помощ на генерал Джаксън в Шамлет и спасихте армията на Съединените щати от унищожение.

— Паметта на американците е къса, щом се отнася за благодарност, и дълга — за пиратството. — Жан Лафит отговори на думите на Брет, леко смръщен. — Става дума за Чу, с него е свързана обидата ни. Той събира таксите в пристанището на Ню Орлиънс и ни създава доста грижи.

— Според мен има огромна разлика между пиратството и каперството — каза Годфри. — При война действията на плавателните съдове се приемат като военни. По време на мир отвличането на чужди кораби е чисто пиратство. Ако избирате само кораби, които по някакъв начин американското правителство не толерира, ще имате някаква сигурност.

— Но това е толкова досадно, mon ami — Лафит се усмихна. — А понякога изкушението е твърде голямо. — Той надигна бутилката ром, отпи и след като я свали, избърса устни и погледна Брет. — Неслучайно сте дошли в Братария, струва ми се.

— Защо мислите така?

— Ако не беше така, щяхте да ме посетите в Ню Орлиънс, а не тук. — Той направи широк жест и посочи блатата и струпаните наоколо купища контрабандна стока. — Мястото е сигурно и никой не изнася информация оттук. Предполагам, че не искате никой да научи за посещението ви.

Брет се усмихна с едното ъгълче на устните си.

— Може би. Ще говорим по-късно.

Годфри бе полузаспал и огънят бе догорял, останала бе само пепел и шепа жар, когато Брет се надигна и се отдалечи с Лафит да поговорят насаме. Гласовете им звучаха приглушено сред равномерните цамбуркания на гигантските жаби и шумът от вълните, които се разбиваха в калния бряг. Годфри отново затвори очи и остана в полубудно състояние, вечно нащрек в непозната обстановка.

Много рано, преди слънцето да озари небосклона, а само бе хвърлило перлени розови отблясъци на изток, той стана и тръгна с Брет. Плъзнаха пирогата обратно в реката, качиха се и отплаваха към Ню Орлиънс.

— Откри ли информацията, която търсеше? — попита Годфри, когато влязоха в града. Беше пладне и те бяха оставили пирогата в едно заливче преди града, а последните мили извървяха пеша, газейки из високи треви по калните склонове.

— Научих името на този, който може да ми я даде — Брет закри с ръка очи от яркото слънце и направи гримаса. Шумът от френския пазар беше много силен и те продължиха почти незабелязани сред тълпите от продавачи и купувачи, като и двамата приличаха на хората, които идваха тук да продават кожи, прясно месо или риба. Малко мрачно Брет заговори за вида им:

— Ако не се изкъпем, скоро ще ни помислят за креолски рибари.

— Теб може би, аз съм твърде забележителен.

Брет се засмя:

— А наричаш мен арогантен. Хайде. Една баня и малко топла храна ще ни се отразят добре.

Беше се стъмнило, когато излязоха от хотел „Дьо ла Марин“. Кафе „Дез Екзайлс“ се намираше в една висока сграда на пресечката на улиците „Роял“ и „Света Ана“, съвсем близо до хотела. Когато

влязоха, Брет не губи никакво време, а отиде направо при един достопочтен джентълмен, седнал на предна маса.

— Монсеньор Совине?

Мъжът се обърна и го погледна учтиво:

— Да. Съжалявам, но вие знаете името ми, а аз — не, монсеньор…

— Ла Порт. — Брет се усмихна, когато изражението на Совине показа, че си спомни кой е той.

— Разбира се. Сигурно нашият общ приятел ви е изпратил при мен.

— Точно така.

— Заповядайте, присъединете се към мен с другаря си.

Те седнаха и Брет се загледа съсредоточено в Совине, преди да започне:

— Търся един човек.

— Да, това често се случва напоследък. Мъж или жена?

— Мъж. Не зная името му, но той има търговски отношения с Хавиер Агилер и Портильо.

— Аха. — Совине отпиваше бренди мълчаливо, а после погледна и двамата. — Много хора работят с фирмата на Портильо и Пойдрас. Може би трябва да отидете и там да потърсите вашия човек. Споменете името „Шевалие дьо Тузак“. Мъжът, който отговори на това име, ще ви помогне.

Когато се сбогуваха и напуснаха кафето, Годфри любопитно погледна към Брет:

— Мислиш ли, че дон Хавиер е свързан с революцията в Мексико?

— Повече от вероятно. Ако Испания бъде изхвърлена от страната, той ще може да заграби всяка спорна собственост, която пожелае.

— Тогава документите ти са излишни.

Брет вдигна глава, а гласът му внезапно прозвуча жестоко:

— Мините ми принадлежат, а аз не позволявам да ми отнемат това, което е мое.

Годфри мълчаливо повдигна вежди и Брет изруга под носа си:

— Прав си. Испания е разрешила на баща ми да добива сребро там, но нямам гаранция, че бунтовниците няма да заграбят мините ми.

Всичко, с което разполагам, са купчина документи, подписани от испанския вицекрал. Няма да имат цена, ако революцията успее.

— Тогава дон Хавиер гради кулите си върху пясъка. По-вероятно е Испания да успее, а бунтовниците да се провалят. Предвожда ги патриот, духовник, и са армия от мъже, които са изметът на обществото. Има изгледи ти да успееш.

— И точно тук е въпросът — Брет леко вдигна рамене. — Ако мините не бяха на испанска територия, аз щях да съм на страната на бунтовниците в борбата им за свобода.

Годфри замълча и след малко Брет поклати глава:

— Ако тексаската територия бе в границите на Съединените щати, щеше да е много по-добре за мен. Но засега трябва да направя всичко възможно и да попреча на Хавиер да вземе това, което не му принадлежи.

— Странно — отбеляза Годфри замислено, докато прекосяваха тясната улица. — Ти твърдиш, че имаш упоритото желание да задържиш това, което е твое, и все пак позволи най-ценното нещо в живота ти да ти се изплъзне между пръстите.

— Ако мислиш да говориш с недомлъвки, спести си ги. Много добре знам, че имаш предвид Кайла и отказвам да обсъждам този въпрос.

— А сега тя е тук, в Ню Орлиънс, както и ти. Доста знаменателно съвпадение, не мислиш ли?

Брет спря, обърна се рязко и го погледна студено:

— Дойдох тук да намеря вуйчо си и да открия кой ме е предал.

— Да, така казваш.

Брет изруга, гневно се обърна и закрачи напред, а Годфри се подсмихна, тръгвайки след него. Понякога беше добре да се създаде малко напрежение, а след това съдбата поемаше нещата в свои ръце. Съдбата ще се погрижи — беше сигурен в това.

Кайла леко си вееше с ветрилото, разгорещена, въпреки хладната вечер и леко задъхана от танците през последните три часа. Оркестърът свиреше в голямата бална зала в дома на френския консул. Шевалие дьо Тузак бе участвал в американската революция под командването на барон Фон Щаубен, както и в скорошната война

между Съединените щати и Англия. Беше пълно с високопоставени гости от Америка, Франция и Испания и тя танцува с много от тях, откакто дойде с Есме и Каролин Дюфур.

Сега Есме се присъедини към нея на балкона, като задъхано си вееше с ветрилото, а очите й блестяха от удоволствие.

— Толкова красиви мъже има тук тази вечер. Твърде много, аз не зная кого да предпочета — галантния капитан на испанските драгуни или страшно красивия френски кавалер с блестящи еполети. Ти как мислиш, Кайла?

Засмяна, тя поклати глава.

— И двамата. Ти си твърде млада и много хубава, за да се спираш само на един мъж. Наслади се на живота, преди да вземеш решение.

— Да, говориш така, защото вече си направила избора си — подразни я Есме, като взе ветрилото й и бавно го завъртя, от което масурите на челото й затрептяха. — А аз виждам как той умира от ревност, когато танцуваш с друг мъж. Кога ще определиш деня на сватбата? Горкият Раул. Оплаква се, че си твърде хладна и трябва да те моли за всяка целувка.

Кайла сковано се усмихна:

— Така е, защото е много импулсивен. Аз не съм сигурна дори…

Тя млъкна и Есме я погледна остро:

— Не си какво? Сигурна, че искаш да се омъжиш за него? Той е много богат, има къщи и плантации нагоре по реката и много роби, които работят за него. Какво те прави така несигурна, малка братовчедке.

Така с обич се обръщаха една към друга въпреки липсата на кръвна връзка между тях и Кайла сега се усмихна на това обръщение. Вдигна рамене и каза с безпомощен тих глас:

— Не знам. Не мисля, че съм готова за това, Есме.

— Не си готова? Но ти си на двадесет и една! Почти стара мома. Момичетата тук се женят на петнадесет години и на твоята възраст имат по няколко деца.

Кайла направи гримаса:

— Ако се опитваш да ми развалиш настроението, няма да стане. Въпреки успокоителните ти думи, аз все още се колебая и все мисля дали вземам правилното решение.

— Заради мъжа, когото си напуснала ли? — Есме тихо се засмя. — Не отричай, Кайла. Това е толкова очевидно. Може да съм малка, но не съм сляпа. Трябва да има друг мъж в живота ти, когото обичаш, иначе нямаше да гледаш така унесено понякога. Загубена любов… Права съм, знам. Не можеш да го отречеш, а сега ме гледаш така, сякаш имам две глави!

Като се съвзе, Кайла опита да се усмихне, но усмивката й приличаше повече на гримаса:

— Имаш разнищена фантазия, по-добре вярвай на романите, които четеш, вместо да си измисляш. Няма никаква загубена любов, както така драматично се изрази. Аха, виждам твоя испански драгун да се приближава. Бързо, щипни бузите си за цвят и върви с него. Той явно твърдо е решил отново да танцува с теб.

Когато Есме тръгна, преливаща от смях, със своя драгун, Кайла реши, че е твърде прозрачна понякога, щом дори това младо момиче може да разбере терзанията й. Защо изобщо мислеше понякога за него? Беше смехотворно и въобще не беше истина, разбира се, но тя не можеше да престане да си спомня някои неща, да си задава въпроси — чувстваше се по-стара от когато и да било. Беше вярно, че не е готова да се омъжи, но това нямаше нищо общо с Брет Банинг. Тя все още се съмняваше, бе несигурна още от самото начало. Но Раул бе толкова настойчив и дори Пер Дюфур каза, че изглежда искрен в чувствата си и очевидно има доста пари, които е готов да харчи за жена си. Съпротивата й се сломи постепенно през последните три месеца и само преди няколко дни най-накрая тя каза да на едно от поредните предложения за женитба на Раул и той вече го бе разгласил из целия Ню Орлиънс.

Контрастът между живота тук и този в Англия бе твърде голям, помисли си Кайла горчиво. Танте Селест ще бъде доволна да научи за женитбата й и този път няма да мисли, че я е предала. Това тук бе съвършено друг свят, друг живот и й се струваше, че са изминали години, откакто пристигна, а тя дойде само преди шест месеца. Толкова дълго ли беше тук наистина? Вече свикна с климата на Ню Орлиънс. Беше приятен, с топли дни и хладни нощи, и ако валеше малко повече от необходимото, не обръщаше внимание. Дори в Индия имаше дъждове, които продължаваха с месеци по време на летния мусон. Валеше като из ведро седмица след седмица. Тук поне от време

на време спираше, а слънцето отново изгряваше и въздухът ставаше влажен и лепкав и принуждаваше хората от града да се прибират на закрито в градините и в къщите си с широко отворени прозорци.

Тя погледна нагоре и видя как Раул я търси сред тълпите от гости, а лъскавата му коса отразяваше хилядите свещи в кристални полюлеи и осъзна, че тук се задушава. Импулсивно тръгна надолу по извитата стълба към долната тераса, придържайки роклята си. Беше глупаво да бяга от него така, но той бе толкова обсебващ и ревнуваше, както дори Есме забеляза, когато тя танцуваше с друг мъж, дори ако това бе старият полковник Деверо.

Улиците около дома на консула бяха пълни с карети и лакеи в униформи търпеливо очакваха господарите си и се грижеха за неспокойните коне. Тя се обърна към задната част на къщата в посоката, откъдето чу звуците на весела мелодия и видя гирлянда от светлини. Един запален огън осветяваше утъпкана поляна и факли образуваха кръг около импровизиран дансинг, пълен с танцуващи мъже и жени.

Не беше вуду танц, какъвто бе видяла веднъж, туземен танц с тайнствено предназначение, където участниците изпълняваха някакъв езически ритуал. Това тук бе някакъв народен танц, в който участваха креолските слуги. Беше смесица от френски и испански ритми, примитивни и необуздани, привлякоха любопитството й и тя остана да погледа.

Млада жена с дълга до кръста черна коса и боси крака застана в центъра на кръга и две китари с една корна засвириха мелодия, която напомни на Кайла испанските цигани от срещата в Англия. Мелодията се извиси и момичето започна да танцува с притворени очи и ръце до тялото, като щракаше с пръсти в такт с музиката първо бавно, после все по-бързо, следвайки нарастващото темпо. Полата й стигаше до глезените и при всяко движение се завърташе около нея, все по-високо, и по-високо около загорелите крака, а тя мяташе коси и протягаше ръце ту умолително, ту пренебрежително към един мъж, който гледаше отстрани, после се хвърляше далеч от него в пламъка на червената си пола, понесена от вихъра на нозете си.

Очарована, Кайла дълго ги гледа, застанала под сянката на огромен дъб. Трябваше да се връща, Раул щеше да я търси, а тя не искаше да притеснява Есме или Каролин. Но тук чувстваше лекота,

танцът бе толкова пламенен и необуздан, а на бала в консулската къща обстановката бе скована и задушаваща. Доста се забави наистина. Усмихната, тя се поклащаше в такт с музиката, все по-бързо, и по-бързо и още танцуващи се присъединиха, а тя им завидя за свободата, с която се смееха и танцуваха и си подаваха плоско шише, обвито в палмов лист.

— Трябва да потанцувате — тихо се обади един глас зад гърба й и тя рязко се обърна, като леко се стресна при вида на млад грациозен мъж, който й се усмихваше. — Видях как тактувате с крак. Танцувате ли маленке? А харабе?

Тя поклати отрицателно глава, имената й бяха непознати, а той се засмя още по-широко:

— Мисля, че танцувате. Всички тук сме приятели и никой няма да ви нарани. Ще танцувам с вас, ако желаете.

Кайла позволи на младия мъж да я убеди да пристъпи към дансинга и да се присъедини към танцуващите върху утъпканата пръст. Никой не им обърна внимание, въпреки че тя бе облечена по-различно от тях, носеше обшита със златен ширит рокля от сатен, вместо памучна пола. Сигурно в манерката имаше алкохол, защото музиката бе станала още по-буйна и танците още по-необуздани.

Кайла усети как сковаността й се стопява и постепенно улови ритъма, като наблюдаваше другите танцьори. Може би нервността й помогна да захвърли скрупулите си и да се гмурне в примитивното темпо на музиката и да се отдаде до самозабрава на ритъма. Усети, че косата й се е разпиляла незнайно как, освободена от гребените, които Танзи здраво бе вплела в косите й, и сега се спускаше около лицето и по раменете й.

Аз съм свободна, мимолетна мисъл прониза съзнанието й, но после отново се съсредоточи върху бързия ритъм на музиката и дълбоките трели на китарите, които караха сърцето да хлипа и да се издига към сенките, осветени от факлите. Някой й подаде бутилката, тя я пое и направи като останалите — отметна глава и отпи голяма глътка, след това я предаде нататък. Алкохолът проби огнена пътека надолу по гърлото й чак до стомаха и главата й олекна. Сега тялото й сякаш само танцуваше, а краката й следваха ритъма на испанското коридо — тялото й се извиваше, главата й се отмяташе и с полупритворени очи тя потъваше в хипнотичните движения на танца.

Младият мъж я погледна с възхищение и одобрение.

— По дяволите! Танцувате толкова хубаво, мадам!

— Наистина? — Тя се усмихна замечтано, като се наслаждаваше на начина, по който той я гледаше — не собственически, както Раул, не така цинично, както правеше Брет, а искрено и с възхищение. Беше приятно и на нея й харесваше. Тук беше много по-забавно, отколкото в балната зала, където бе претъпкано със знаменитости и стари жени, които се взираха в нея иззад дългите си носове, като следяха дали не се смее прекалено високо или не танцува твърде дълго с един и същ кавалер. Сега тя не се чувстваше стара, не се чувстваше така, сякаш животът й е свършил, преди да започне. Времето течеше, този миг ще свърши твърде скоро, тя осъзнаваше това, докато танцуваше, а трябваше да се върне на бала, преди да започнат да я търсят. Беше толкова приятно тук и още не й се тръгваше.

Засмяна, Кайла танцуваше в самия център на кръга, потънала в музиката и в горещите, страстни очи на мъжете, които я гледаха, без да я е грижа какво мислят те или някой друг, докато все повече се отдаваше на необуздания ритъм.

Така я видя Брет, с разпилени руси коси и светла фигура, открояваща се на фона на тъмнокосите креоли, отдадена изцяло на горещите ритми. Той спря, като се чудеше дали не му се привижда, а до него Годфри сподави смеха си.

— Предполагам, че изобщо не й липсваш, приятелю. Не си ли съгласен?

— Млъкни! — изръмжа Брет и си проправи път до Кайла, като се протегна и я дръпна за китката.

Протестите замряха на устните й, когато отхвърли назад косата си и очите й се разшириха от изненада. В тях сякаш се отрази светлината на факлите, докато се взираше нагоре към него:

— Брет?

— Исусе! Живописна картина наистина, да танцуваш тук като някоя проклета циганка. Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

Думите му я отрезвиха и тя бързо се съвзе от шока. Изтръгна се от ръката му и вдигна брадичка по познатия начин в израз на упорство:

— Правя, каквото ми харесва, и вие нямате право да ме спирате.

— По дяволите, нямам.

— Не! — постави ръка на гърдите му, когато той посегна отново към нея и този път очите й заблестяха от гняв, наистина изглеждаше вбесена: — Сгодена съм за друг мъж.

Извън себе си от гняв Брет се нахвърли върху нея:

— Тогава трябва да си с него, вместо да беснееш тук заедно със слугите.

Без предупреждение тя му зашлеви плесница, преди да отгатне намеренията й. Той я хвана здраво за китката, задушаващ се от неконтролируем гняв:

— Предупредих те, какво ще направя, ако още веднъж ме удариш…

Гърдите й се вдигаха и спускаха гневно и тя изви ръката си, за да се освободи от хватката му:

— Пуснете ме.

— А ако не го направя?

— Ако не го направите — каза един студен глас зад гърба му, — ще ви пронижа със сабята си, монсеньор. Пуснете годеницата ми и се обърнете с лице към мен, за да мога да поискам удовлетворение по подобаващ начин.

Брет я освободи и се обърна, учуден, че Годфри не го предупреди, но веднага разбра защо: Раул Ренардьо стоеше пред него с лице, изкривено от гняв, и очи, които хвърляха мълнии. Ренардьо — човекът, който го бе предал, който беше откраднал документите, за да ги даде на вуйчо му.

23

— Наистина, скъпа, избрахте най-подходящия момент — меко каза Раул на Кайла, но очите му не изпускаха Брет. — Трябва ли да бъдете така щедра с присъствието си към слугите, докато други хора жадуват за вашето внимание? Моля да отидете в дома на консула. Мадмоазел Дюфур ви търси навсякъде.

Брет не погледна към нея и не се учуди, когато Кайла отказа.

— Не. Искам да остана тук, Раул.

Явно Ренардьо не бе свикнал на откази, защото грубо изруга на френски и кимна на един слуга да отведе Кайла. Въпреки че тя се опита да протестира отново, никой не й обърна внимание и трябваше да тръгне към къщата.

Брет я гледаше как се отдалечава, леко развеселен, и това сигурно се бе изписало на лицето му, защото Раул Ренардьо направи крачка напред, преди да обуздае гнева си. Той се поклони вдървено.

— Изберете оръжието, монсеньор. Назовете времето и мястото.

— Не бъдете глупак, Ренардьо. Правите нещата твърде лесни.

Раул присви очи и съсредоточено огледа Брет, преди да вдигне рамене:

— Лесно или трудно, аз ви предизвиквам на дуел. Отказвате ли?

— Не.

— Много добре. Ще кажа на секундантите си да се свържат с вас, когато е удобно — той отново се поклони сковано, като погледът му проблесна към Брет, после към Годфри. Завъртя се и се отдалечи.

Всичко наоколо бе замряло и потънало в тишина, единствената музика, която се чуваше, бе тази от къщата отвъд поляната с огромния дъб. Слаби звуци от валс трептяха във въздуха и звучаха абсурдно в този пълен с напрежение момент. Хората бавно започнаха да се отдалечават, а Брет погледна Годфри:

— Не си губи времето, както виждам. Но Ренардьо е прав — тя безпогрешно избира моментите.

Годфри го последва. Брет реши да не се връща обратно в къщата, където без съмнение Раул в момента понася последствията от гнева на

Кайла. Проклета да е. Последното нещо, което очакваше тази вечер, бе да я види тук. Той самият нямаше да дойде, ако не му бяха казали, че Ренардьо ще присъства на бала. Сега Кайла е сгодена за него и ще помисли, че го е убил заради нея, а не защото е негодник и предател.

— Взе ли решение?

Бред погледна към Годфри:

— Решение за какво?

— Дали да й кажеш истината защо трябва да убиеш човека, за когото възнамерява да се омъжи.

— Има моменти, когато си прекалено прозорлив, което не винаги е за твое добро.

— Вече са ми го казвали.

— Съмнявам се. Да, предполагам, че трябва да й го кажа, ако ме допусне до себе си.

Годфри се усмихна:

— Ще го направи. Готов съм да се обзаложа.

Сенките все повече се сгъстяваха. Двамата подминаха обширния дом на френския консул и Брет долови зад тях звуци, които недвусмислено показваха, че някой ги следи. Не беше нужно да се обръща към Годфри, за да се убеди, че той също е различил този шум. Този човек бе ненадминат, когато ставаше дума за инстинктивно долавяне на неща, за чието съществуване повечето хора дори не подозираха. Беше наследствено — годините, прекарани в равнините, бяха изострили инстинктите на неговия народ и не можаха да ги изличат дори дългите години на обучение в английските училища. Кръвта на команчите течеше във вените му и наследените от тях инстинкти бяха спасявали живота му безброй пъти.

Сякаш по команда Брет и Годфри едновременно се разделиха след един завой и изчезнаха от погледа на преследвача. Веднага се притаиха под сенките на срещуположните стени на уличката. Стъпките зад тях звучаха по-ясно и отчетливо и станаха забързани, защото преследвачът се стараеше да ги настигне. Той изникна на няколко крачки от тях и Годфри въпреки гигантския си ръст реагира светкавично като гърмяща змия — протегна огромните си ръце, с едната запуши устата му, а с другата го хвана през гърлото и го привлече в сенките на алеята. Брет извади ножа от ботуша си и острието му проблесна на слабата светлина от уличния фенер отсреща.

— Сега, приятелю — тихо каза той и видя как очите на мъжа се изпълват с ужас, — ще отговориш на въпросите ми…

Беше късно и къщата най-сетне утихна. Кайла лежеше в леглото с широко отворени очи, все още напрегната под напора на чувствата си. Брет тук, в Ню Орлиънс! Боже мой, как я откри? Не я желаеше преди шест месеца, възможно ли е да я желае сега?

Не че имаше значение за нея, защото сега тя не го искаше. Беше я наранил толкова силно, държа се с нея като с нищожество, и тя няма да му позволи да го направи отново. И все пак необяснимо, но осъзна, че си спомня колко нежен и мил беше с нея, след като я спаси от Нортуик. Колко търпелив беше с нея и внимателно й даваше да пие вода или нежно бършеше с влажна кърпа челото й… Трудно й беше да свърже този Брет с другия Брет след това или с образа на мъжа от първата им среща. Но защо се учудва? Той беше хамелеон, който понякога пред очите й се променяше, за секунда се превръщаше от нежен в зъл и безскрупулен.

Не. Не можеше да рискува. Не бива да рискува. А защо продължаваше да мисли за него? Тя трябва да се омъжи за Раул. Да, тя трябва бързо да се омъжи за него, преди отново да е променила решението си, и после никога вече няма да мисли за Брет. Раул поне беше последователен, отнасяше се собственически и доста покровителствено с нея, но не беше жесток или взискателен като Брет. Умът й неспокойно скачаше от мисъл на мисъл и тя се въртеше неспокойно в леглото, докато сенките от дървото в двора танцуваха по стените. Лампите в градината светеха нощем за по-голяма сигурност и понякога й пречеха да заспи. Сега беше благодарна за светлината им, защото вятърът се бе усилил — хлопаше с дървените капаци и издуваше завесите.

Най-накрая сънят надви тревогите й и тя заспа, макар че усети първите капки на дъжда да заплющят по прозореца. Тъкмо се унасяше, когато внезапно я събуди нечия тежест и една ръка запуши устата й — тя се изви на дъга от ужас и се замята в леглото.

— Успокой се — прозвуча познат глас в ухото й, — помогни ми или без да искам ще те удуша. Нали няма да вдигаш шум?

Брет. Разбира се. Тогава осъзна, че го е очаквала, че точно това е очаквала да се случи. Погледна тъмния силует над нея и кимна с глава. Той бавно оттегли ръката си, а тя седна в леглото и ядосано отхвърли косата от очите си.

— Какво правите тук?

— Аз също се радвам да те видя, querida — дори на оскъдната светлина тя можеше да различи ироничната му усмивка и тя още повече я раздразни, още повече, че той не се отдръпна от нея, а остана в леглото. Тежестта на тялото му я изпълваше с топлина и събуждаше живия спомен за неща, които тя упорито се опитваше да забрави.

— Предполагам, че сте дошъл да ми кажете колко се радвате да ме видите отново — каза троснато, но сниши гласа си, когато той й направи знак да говори по-тихо. — Е, добре, недейте! Просто ме оставете на мира. Не виждате ли, че сега съм щастлива?

— Така ли? — той леко вдигна рамене. — Тогава новината няма да те зарадва. Любимият каза ли ти, че ме предизвика?

Тя замръзна, загледана в него, докато очите й свикваха с тъмнината и вече започваше да го вижда по-ясно:

— Не. Не ми каза. Имате предвид предизвикал на… дуел?

— Днес си много досетлива. Да, разбира се.

— Щеше ли… ще се дуелираш ли? О, Брет! Не го прави! Моля те, не се бий с Раул…

— Ще се радваш ли, ако той ме убие? Или ако аз убия него? Кое от двете искаш, querida? Кажи ми. Поето искам да задоволиш любопитството ми.

— Обещай ми, че няма да се дуелираш с него… Не мисля, че мога да понеса мисълта, да съм причина за смъртта на някого, не след всичко… което се случи в Лондон.

— Сякаш Нортуик не го заслужаваше. Но не се терзай напразно, малката ми. Реших да убия Раул Ренардьо още преди няколко месеца, въпреки че до днес не бях сигурен кой точно е той.

— Господи, ти си луд! — Тя вдигна ръка и го спря, поклащайки глава, когато той понечи отново да запуши устата й. — Няма да вдигам шум — каза шепнешком. — Но защо правиш това? Защо искаш да го убиеш?

— Имам си причини. И те нямат нищо общо с теб, затова не се чувствай толкова поласкана — гласът му се промени и зазвуча

дрезгаво, докато прокарваше пръста си по ръката й до рамото, за да отметне един кичур от косата й. — Въпреки че нямам нищо против да убия един-два дракона заради теб, ако се налага.

— Ти си напълно обезумял — тя отблъсна ръката му, разтреперана от докосването, а цялото й тяло пулсираше под въздействие на близостта му. Как го правеше? Трябваше само да я докосне, и тя се топеше като восък под слънцето. — Всъщност как влезе тук?

— С малко закъснение, но все пак прояви любопитство. Покатерих се на дървото и оттам на балкона. След това беше лесно, оставаше само да открия твоята стая. Имах късмет. Никой не се събуди освен теб, но пък ти беше единственият човек, когото исках да събудя. Невярната ми Кайла, защо избяга?

Ръката му хвана косата й и задържа главата й неподвижна, когато тя понечи да се обърне. Срещна погледа му и видя гнева в очите му, въпреки небрежно произнесените думи и невъзмутимия тон.

— Защо да оставам в Англия? Вие възнамерявахте да ме омъжите за първия мъж, който се съгласи да приеме вашата стока втора употреба с подобаваща компенсация за саможертвата му.

— Да. Бях готов да платя много повече от реалната ти цена.

Тя ахна от изумление и се опита да го отблъсне, но той бе непоклатим и я държеше с лекота:

— Проклет безсърдечен негодник, това си ти, Брет!

— Ти не си първата, querida… — палецът му се плъзна по брадичката й и слезе към гърлото с милувка. — Но ти си най-настойчива. В последно време намирам това повече за досадно, отколкото забавно, но пък не съм и в особено добро настроение.

— Колко жалко! — Тя преглътна, когато ръката му отново леко погали шията й, пръстите му бяха като желязна хватка, докато той я държеше в прегръдките си, и можеше да се нарече нежна, ако това бе всеки друг мъж, а не Брет Банинг. Тя наблюдаваше лицето му, наполовина в сянка, и от време на време го различаваше по-ясно, когато сенките на дървото се раздвижваха под напора на усилващия се вятър. В далечината изтрещя гръмотевица и внезапна светкавица за миг озари стаята й със светлина, ярка като ден. Лицето на Брет ясно се откроi и тя видя силния гняв в очите му. Той беше ядосан! Защо?

Защото тя отказа да му позволи да направлява живота й? Проклет да е, проклет да е!

Завари го неподготвен, когато започна да го удря по гърдите с две ръце и той освободи гърлото й, за да я хване през раменете. Тя се освободи и едната й ръка замахна нагоре към лицето му, но той я хвана за китката, преди да успее да го удари отново, и изви ръцете зад гърба й, бутна я назад в леглото, като я притисна с тялото си.

— О, не — меко каза той. — Няма да ти позволя да ме удариш отново. Твърде често се изкушаваш да го правиш, малката ми, и някой ден това ще ти струва скъпо.

Кайла почти не можеше да диша под тежестта му, тялото му я притискаше дълбоко в матрака и краката му я обхванаха, за да я задържат, когато се опита да го отхвърли от себе си. Изпълниха я гняв и недоволство и тя се мяташе безсилно под него, задъхана и дишайки на пресекулки, беснееше и хлипаше, изливайки омразата си към него и гнева си от повторната му поява в живота й.

— Мразя те, о, как те мразя, Брет Банинг! — думите звучаха приглушено, изречени между хлипанията й, накъсани и гърлени, и ехтяха в мрака между тях — Ти не си нищо друго освен мошеник, измамник, който се представя за херцог, ти си просто един мелез, кръстоска между туземка и американец!

Останала без дъх, изтощена, тя усети как теглото му се измества и той се надигна на лакти, за да я погледне в лицето с присвити очи и с познатата подигравателна усмивка:

— Казваш го така, сякаш е обида, сладката ми. Лошото е, че не ми пука. Предпочитам да съм американец, а не англичанин и само мога да желая да бях команч. За нещастие майка ми принадлежи на древен испански род — gachupines, род, много по-дързък дори от англичаните. Както виждаш, аз съм наследил съвсем естествено това, което се дава по рождение — английската непогрешимост и испанската дързост.

— Искаш да кажеш жестокост — тя се изви под него, но той не помръдна. — Пусни ме, Брет. По дяволите, пусни ме да стана или ще крещя, докато не дойдат и те застрелят. Пусни ме или ще го направя!

Той тихо се засмя.

— Ако искаше да крещиш, Кайла, щеше да го направиш, още щом ме видя. Мисля, че това ти харесва, ти искаше да дойда, въпреки думите на омраза.

Полуразхлипана, тя се изви в усилието си да се освободи от тежестта му:

— Мразя те, Господ да ми е на помощ, наистина те мразя, Брет Банинг…

— Така ли? Покажи ми. Покажи ми колко много ме мразиш, моя малка руса циганке с гореща кръв… много си научила, откакто те видях последния път. Танцуваш ли за новия си любим така, както те видях в гората? Танцуваш ли за Раул, облечена в оскъдна дреха като тази сега? Не е чудно, че е решен да те запази, решен е дори да ме убие, вместо да рискува да се изправи очи в очи на дуел… О, не, малката ми, не опитвай пак.

Гласът му прозвуча по-твърдо, когато тя успя да освободи ръката си и да замахне към него, но и когато отвори уста да извика, той покри устните й в целувка, по-скоро груба, отколкото нежна. Като вплете болезнено пръсти в косата й, той задържа неподвижна главата й, докато устните му настойчиво я целуваха. Тя усети езика му в устата си, горещ и настъпателен, а ръката му се премести към гърдите й и разкъса с тих рязък звук тънката коприна на бялата нощница. Тя потръпна, но беше безполезно и усети палеца и показалеца му да обхващат стегнатото връхче на гърдата й, като правеха възбуждащи кръгови движения, от което тя усети как пламва и стомахът й започва да пулсира, и огънят плъзва надолу към краката й. О, защо правеше това?

Извивайки се, тя усети как ръцете му докосват цялото й тяло, всяко кътче от нея, милвайки я с леки движения от гърдите към корема и после бедрата, меката плът от вътрешната им страна, докато тя задиша на пресекулки и смътно осъзна, че той престана да целува устните й и премина към шията й, после към гърдите й.

— Брет… о, защо правиш това с мен? Спри, не искам…

Думите й завършиха със стон, когато ръката му от корема й се премести между краката й, и тя се изопна в дъга, когато пръстите му се плъзнаха в нея. Когато понечи да извика, той я целуна отново, като заглушаваше несвързаните й протести, докато ръката му възбуждащо се движеше между краката й и тя трепереща откликваше.

Тя чуваше собствения си глас далечен и чужд — този глас хлипаше и стенейки, говореше на Брет колко много го мрази. Чуваше и

друг далечен глас, неговия, който тихо и иронично се смееше: „Мрази ме така тогава, querida, мрази ме…“

„О-о-х…“ — тя искаше да остане спокойна, да му покаже, че не може да й въздейства, но беше безполезно. Знаеше, както знаеше и той, че се губи в тази гореща страст и сладко желание, че потъва във вълни на удоволствие, което той пораждаше с устни, ръце и тяло… Не остана време за разумни решения, и всичко около нея се завъртя в мощен екстаз, тя се вкопчи в него, потръпваща, повтаряща непрестанно името му като в транс, като молитва, с надежда и отчаяние.

Отвън беснееше бурята, светкавица раздра небето и цялата къща се разтърси и като в сън Кайла усети Брет над себе си, видя в проблясъците светлина как се навежда над нея. Мускулестото му тяло се открояваше на фона на светлата мрежа против комари около леглото й, видя суровата решимост, с която проникна в нея, като се движеше бавно и ритмично, докато измамното й тяло се извиваше да го посрещне, събудено отново, лакомо го поглъщаше дълбоко в себе си. Сякаш тя бе обладана от нещо по-силно, не само от този мъж, този среброок дявол, който толкова дълго бе нахлувал в сънищата й.

— Обхвани с крака кръста ми — дрезгаво прошепна той и тя го направи, вдигна краката си и ги сплете около тънкия му кръст и го задържа дълбоко в себе си, осъзнала, че каквото и да се случи, не може да го изгуби отново.

После вече нищо нямаше значение, всичко избледня, докато той се движеше, все по-бързо, и по-бързо, и ритъмът я пренесе във висините на пълна забрава.

24

Въздухът бе благоуханен и свеж след дъжда, който отми праха от плочите на терасата. Няколко счупени клони и паднали листа бяха пръснати из двора, също останки от бурята, но прислужниците ги пометоха, докато Кайла излезе на терасата. Тя се чувстваше толкова странно тази сутрин, тялото й бе напрегнато и чувствително, а очите й тежаха. Дали й личеше? Дали видът й показваше, че по-голяма част от нощта е прекарала в прегръдките на мъж? Беше почти съмнало, когато Брет си тръгна, като я целуна леко по устните, преди да се облече и си тръгне по същия начин, както беше дошъл — през прозореца.

Беше късно, повече от час след обичайното време за закуска, но тя се събуди чак когато Танзи отвори капаците. Младата прислужница я погледна любопитно, но нищо не каза, когато взе разкъсаната й нощница от пода до леглото.

Господи, какво ли си е помислила? Кайла сложи ръка на главата си и се намръщи. Нищо не се бе променило освен фактът, че тя отново се направи на глупачка, макар да се зарече повече да не допусне Брет до себе си. Не си размениха обещания за любов и обич, само това необуздано сливане на телата им. Ех, поне то, но мисълта не бе утешителна. Как да се омъжи за Раул сега? И все пак — можеше ли да си позволи да бъде достатъчно глупава и да допусне, че за Брет е нещо повече от всеотдайна любовница? Не беше ли показал достатъчно ясно в Англия, че не я желае? Боже мой, та той дори опита да я омъжи за приятеля си… да, тя ще бъде истинска глупачка, ако му позволи да я измами отново.

— Госпожице? Имате посетител.

Кайла се обърна, леко стресната, защото бе потънала в мислите си и дори не чу стъпките на Танзи зад гърба й.

— Кой е той?

— Монсеньор Банинг, херцог Улвъртън. Херцог, госпожице. Тук да ви види… Да го поканя ли на терасата?

Брет… толкова скоро. Господи, тя не беше готова за това, не знаеше какво да му каже… какво би трябвало да му каже.

— Покани го. И донеси още кафе, моля.

Беше глупаво да се чувства толкова нервна като ученичка, надсмя се сама над себе си. И все пак беше трудно да се овладее особено след изминалата нощ. Как ще се държи той? Щеше ли да се усмихва с онази ленива всезнаеща усмивка, която я караше да скърца със зъби и лазеше по нервите й? Или щеше да бъде внимателен и нежен, като онези три седмици, преди окончателно да я предаде… Как можеше да има доверие на мъж, който прави това?

Мислите не й даваха мира, но тя си наложи да изглежда спокойна и хладна, когато Танзи въведе Брет на терасата. Слънчевата светлина се процеждаше през клоните на дъба и проблясваше в гарвановочерните коси със синкави отблясъци, като на испанските му прародители. Може би все пак слухът, че майка му е туземка, не беше толкова измислен, защото, донякъде е била. Нова Испания, както се е наричала тази част на страната, първо е принадлежала на Испания и после е станала френско владение.

— Изглеждате уморена — каза Брет, докато кракеше към нея, и в очите му проблеснаха дяволити пламъчета, докато й целуваше ръка. — Не спахте ли добре, мис Ван Влийт?

Тя дръпна ръката си, подразнена и малко объркана от закачливото му безгрижие.

— Беше неспокойна нощ. Бурята…

— А, да, бурята… — той изглеждаше толкова хубав, безупречно облечен в снежнобяла риза с шал на врата, с перфектно ушито сако и плътно прилепнал панталон, подчертаващ дългите му атлетични крака, с високи кожени ботуши. Защо трябваше да идва днес, когато тя бе още объркана от тази нощ? И беше толкова близо, тя почти усещаше топлината на тялото му. Но той се отмести, като прие чаша димящо черно кафе от прислужницата, и се загледа с одобрение в Кайла, докато прислужницата си тръгна и ги остави сами.

— Предполагам, че се чудиш защо дойдох да те видя днес?

Кайла се изкашля, като играеше с ресните на шала си, после го погледна:

— Да, всъщност наистина ми хрумна да се запитам защо ме посещавате днес, след сцената по време на бала при френския консул? Да не би да става дума за годеника ми, монсеньор Ренардьо?

Брет леко присви очи:

— Може и така да се каже. При последната ни среща забравих да ви кажа някои неща, които могат да се окажат интересни за вас.

— О? — Кайла се протегна към кафето си с нетрепваща ръка, като избягваше погледа на Брет. — Какво е това, което би могло да ме заинтригува, монсеньор Банинг?

Умишлено пропусна титлата и видя как в погледа му проблесна весела искрица, докато сухо произнасяше:

— Вие не изглеждате никак изненадана, че го познавам. Бихте ли ми обяснила защо?

Въпросът му я изненада и тя се намръщи, докато отпиваше от горещото силно кафе и се опитваше да печели време:

— Предполагам, защото Раул има толкова много познати, свързани с бизнеса му. Всъщност не се замислих дали ви познава, или не. Надявам се, че вече сте разрешили смешния проблем с дуела и сте дошъл да ми съобщите.

— Въпросът е почти решен — Брет постави чашката с кафе в чинийката, при което тя издрънча леко и веселото изражение бе изчезнало от лицето му, когато той отново се доближи до нея:

— По дяволите, кажи ми истината, Кайла, и престани да отбягваш отговора. Какво знаеш за бизнеса на Ренардьо?

— Не мога да си представя защо трябва да знам каквото и да било за бизнеса му? — тя шумно постави чашата на малката масичка до стола и се изправи срещу него. — Вие сте гост в този дом. Не правете сцени или ще се наложи да ви покажат вратата. Защо трябва да знам повече за бизнеса му, освен че се занимава с внос на стоки от Франция и Испания? И защо това има значение за вас?

— Защото съм любопитен да изясня някои неща, които са свързани с мен и моята собственост. Изглежда странно да се появите в Лондон с претенциите, че сте отдавна загубената наследница на Едуард Ривъртън, а след това аз да открия, че важни документи са откраднати и са продадени на Нортуик, от мъж, обсебен от мисълта за вас. Сега ви откривам тук, в Ню Орлиънс, сгодена за човека, който е главният виновник за кражбата на документите. Връзката между тези събития е очевидна, не мислите ли?

Тя го гледаше недоумяващо:

— Не разбирам за какво говорите.

— Мисля, че разбирате.

Брет произнесе това тихо, невъзмутимо и без обичайното иронично-закачливо пламъче, което тя чуваше в гласа му миналата нощ. Гласът му бе студен и обвинителен. Тя се смрази.

— Да повикам ли някой от прислугата да ви придружи, или сам ще намерите изхода?

— Сам влязох, сам ще изляза.

Тя трепереше и се загърна плътно с шала си:

— Приятен ден, сър.

— О, не, querida, няма да се отървеш така лесно от мен. Ще си тръгна, когато съм готов за това, освен ако не искаш да обясниш на домакините колко добре ме познаваш, както и да отговориш на любопитните въпроси на всеки, който прояви интерес. Бъди благоразумна и отговори — участваше ли в заговор с Ренардьо?

— Не! Доволен ли сте? Запознах се с него на кораба, с който дойдох в Ню Орлиънс. Дори и да го познавах, не бих участвала в никакъв заговор. Всичко, което исках, беше това, което по право принадлежи на майка ми. Тя е била омъжена за братовчед ви, независимо дали го вярвате, или не, и във всички случаи е трябвало да й позволят да остане с него, макар че не знам защо е обичала мъж, който е бил страхливец и е предпочел родителите си пред нея. Срамувам се от факта, че той е мой баща, и се радвам… радвам се, че майка ми е била силна и смела. Бих била мъртва или нещо по-лошо, ако тя не е била толкова решителна, за да рискува всичко заради мен… за мен… а аз дори не мога да й кажа, че знам, че оценявам това и осъзнавам жертвите, които е направила, за да ме опази от този ужасен Нортуик, за да ме предпази от съдба като нейната, защото баща ми…

Тя хълцаше, гласът й беше пресипнал и дрезгав до шепот, гърлото я болеше от усилието да овладее чувствата си, докато дишаше мъчително на пресекулки и се опитваше да спре избликналите горещи сълзи. Брет не помръдна и не каза нито дума, докато тя говореше. След миг на мълчание той каза тихо:

— Вярвам ти, Кайла.

Като вдигна крайчеца на шала, тя избърса сълзите си, вдигна отново глава да го погледне и каза с треперещ глас:

— Наистина? Време беше.

— Да, сигурно е така, но аз винаги съм знаел, че майка ти е била законна съпруга на баща ти.

— И никога не го призна? Можеше да възвърнеш доброто й име, тогава хората щяха да разберат истината и…

— И какво? Това ще я върне ли? Ще промени ли клюките? Не. Бракът е бил анулиран. Казах ти това. И ти казах истината, когато споменах, че баща ти не е оставил никакви пари в завещанието си. Никакви. Господи, Кайла, нищо нямаше да се промени, ако отново бяхме разбунили духовете, и отново се заговореше за цялата тази грозна история. Може би трябваше да ти повярвам още в началото, но и ти трябва да ми повярваш, че не беше единствената, която изведнъж се появи с претенции за дял от наследството на Едуард. Повечето от тях бяха негови кредитори, някои от тях представиха фалшиви искове за това, което си въобразяваха, че фигурира в завещанието. Нищо ново под слънцето, но е много досадно.

— И вие ме приехте като една от всички останали. Колко ласкателно. Предполагам, че ви оправдава за начина, по който се отнесохте с мен, за това, как ме заплашихте и после съсипахте живота ми.

— Не. За това нямам оправдание и няма да се опитвам да измислям обяснения. Аз те желаех. Толкова е просто, и нито за миг не се усъмних в думите ти, когато заплаши, че ще станеш куртизанка.

— Разбирам.

— Не, не мисля, че разбираш. Но не заради това дойдох тук тази сутрин, нито миналата нощ.

— Защо дойде тогава?

— Трябваше да разбера истината, да науча дали това, което съм си мислил през цялото време, е истина.

— Е, добре, надявам се, че научихте каквото искахте. Сега си вървете. И моля ви — не идвайте повече тук. Не искам да ви виждам никога вече. Вие разрушихте живота ми и така ми се иска никога да не ви бях срещала! О, просто тръгвайте! — Кайла не можеше да погледне към него, не можеше да понесе мисълта, че той не се интересува от нея, нито можеше да понесе да чуе думите му за сбогом. По-лесно беше така, ако тя ги каже първа. Така поне можеше да запази поне част от гордостта и достойнството си.

Когато вдигна глава, той беше тръгнал толкова тихо, че изобщо не го бе усетила. Терасата бе празна, тук бяха само тя и празните чаши от кафе и разбра колко дълбока е болката й, че тя самата никога няма

да бъде същата. Едва когато Есме се появи на терасата, тя се помръдна и си наложи да стане. Отиде до малкия фонтан и приседна на каменния ръб. Прокара ръка по гладката повърхност на бистрата хладна вода, в която все още плуваха разноцветни рибки.

— Човекът, който си тръгна, херцогът ли беше? — попита Есме, заставайки зад гърба й. — Същият мъж, който ще се дуелира с Раул?

— Да.

— Тогава е истина…

Кайла погледна към нея, но вместо изпитателен поглед в очите на момичето се четеше съчувствие.

— Не зная какво имаш предвид, Есме…

— Мисля, че знаеш, малка братовчедке. Прислужниците си шушукат непрекъснато и много от тях са видели какво стана на бала миналата вечер. Моята камериерка вече разказа, че този херцог, този Брет Банинг, е гледал само теб, докато си танцувала, и е било очевидно, че те желае. И ето го сега тук, *voila* на прага ни още на следващата сутрин, и то след като му е бил обявен дуел от бъдещия ти годеник. Така че според мен вече не е невъзможно.

— Въображението ти ме изумява, Есме — Кайла се засмя, въпреки че все още й се плачеше.

— Нали? Аз съм прозорлива. И така, какво ще правиш сега?

— Ще се омъжа за Раул, както бях планирала.

— Какво? Когато обичаш друг? Защо да го правиш?

— Защо мислиш, че обичам друг? Наистина, Есме, имаш много развинтено въображение.

— Не, не си въобразявам. Мога да видя колко го обичаш, защото в очите ти има толкова болка. Ако не те интересуваше този мъж, нямаше да си толкова разстроена от посещението му. Или те е страх, че Раул може да го убие?

— О, Господи, дуелът. Не трябва да го правят, трябва да ги спра… ще накарам Раул да оттегли предизвикателството.

Есме тихо се засмя.

— Мисля, че вече е твърде късно. Те трябва да се срещнат под дъбовете днес по пладне, чух папа да казва, че ще отиде да гледа.

— Пладне! Но сега почти е… о, трябва да ми помогнеш, Есме, моля те. Знаеш ли къде е това място? Можеш ли да ме заведеш там?

— Може би, но ако маман чуе, не се отчайвай. Как да ти откажа, когато виждам колко много страдаш. А, ако маман се ядоса, бързо ще й мине. Хайде, трябва да намерим големи наметала с качулки, за да не ни познаят.

Когато пристигнаха, беше започнало отново да вали. Студен октомврийски ръмеж разкаля пътищата и се образуваха кални локви, които засмукваха колелата на каретите и файтоните и те пъплеха бавно като мравки. Вече почти обезумяла от притеснение, че може да закъснее, Кайла скочи от файтона още преди да спре зад редицата и прекоси платното с развята качулка. Огромни дъбове с широки корони разперваха гигантски клони над обширна затревена площ. Там се беше събрала голяма тълпа мъже, обградила двамата, които стояха в центъра на поляната. Кайла разпозна високата фигура на Годфри, но не видя Брет и за момент се объркa — не знаеше дали да се почувства облекчена, или ужасена. Твърде късно ли беше?

Но тогава разбра, че не е закъсняла, защото видя да се размахва едно бяло парче плат и в същия миг зърна и Брет. Той стоеше на няколко ярда от Раул и когато бялата кърпа падна на земята, двамата вдигнаха оръжие и се прицелиха. Гърмежите на двата пистолета се сляха и оранжево-червени пламъци опърлиха сивата мъгла. Брет се олюля, а Кайла вече бе видяла аленото петно на гърдите му. Ушите й забучаха и всичко в нея крещеше, но тя беше като хипнотизирана, не можеше да помръдне, нито да издаде звук.

— Боже мой! — прошепна Есме зад гърба й, като се вкопчи в рамото й. — Закъсняхме…

Цялата тълпа потрепера като един, сякаш всички мъже издишаха едновременно затаения си дъх, и тогава Кайла видя Раул, който се люшна и направи крачка напред, пистолетът падна от ръката му и той се просна върху мократа трева, без да трепне повече. Кайла не усети кога е стигнала при Брет, докато някой не я грабна и я задържа. Тя погледна нагоре и видя Годфри, който я гледаше с намръщено и мокро от дъжда лице.

— Годфри, той мъртъв ли е?

— Не биваше да идвате тук — Годфри я обърна и решително я избута напред. — Вървете си вкъщи. Нещата само ще се усложнят, ако някой ви познае.

— Не ме интересува. Кажи ми дали е мъртъв, или…

Годфри отстъпи, като поклати глава:

— Ще живее. А сега вървете, преди някой да ви забележи.

Макар и слабо обнадеждена Кайла позволи на Есме да я отведе до файтона. Чак когато пристигнаха вкъщи и Танзи й помагаше да свали подгизналите от дъжда дрехи, тя се сети за Раул.

Тя се обърна и видя как Есме се взира в нея.

— Раул е мъртъв, малка братовчедке. А властите казват, че ще арестуват твоя красив херцог и ще му предявят обвинения за убийство. Това е скандална ситуация, казва папа, и цял Ню Орлиънс знае за случилото се.

— Да арестуват Брет? Но това беше дуел…

— Дуелите са обявени за незаконни, откакто Ню Орлиънс стана американска територия. Казват, че са нецивилизован начин за разрешаване на спорове. Сега те ще преследват Брет Банинг, за да му връчат обвинение в убийство и ако го хванат, ще бъде обесен.

— Боже мой — Кайла потрепера, после осъзна какво всъщност й каза Есме. Тя отново я погледна.

— Той е изчезнал?

— Да. Въпреки че е ранен, постъпил е разумно, като е напуснал Ню Орлиънс. А и всичко скоро ще бъде забравено, защото въпреки че американското правителство наистина държи да прекрати дуелите, тук това не е чак толкова сериозно престъпление, французите са хора на честта и в края на краищата Ню Орлиънс все още е под френско влияние въпреки флага, който се развява на площада.

Кайла не отговори и се загледа във веселите пламъчета, които безгрижно танцуваха в камината. Чу как Есме прошепна със съчувствие:

— Съжалявам, малка братовчедке.

Кайла не знаеше да се смее ли, или да плаче. Помисли, че има много глупав вид, застанала така пред камината, с разпуснати мокри коси, провиснали покрай лицето й — без да каже нито дума, без дори да се разплаче за годеника си, който току-що бе убит от бившия й любовник. Но, разбира се, Есме не знаеше тази малка подробност, а само че тя обича не когото трябва… Да, сигурно е така, защото иначе нямаше да се чувства толкова празна, сякаш тя самата беше умряла и мъката я изяждаше отвътре, защото Брет си беше отишъл от живота й. За смъртта на Раул чувстваше само лека тъга. Никога не го бе обичала,

непрекъснато му го повтаряше и се съгласи да се омъжи за него, защото знаеше, че никога няма да получи това, което иска.

Как можеше да си признае тези чувства? Как можеше да обясни на някого колко глупава е била? А сега остана отново сама. Съвсем сама.

25

Беше още април, а вече бе доста горещо. Кайла седеше под сянката на едно дърво и си вееше с ветрилото си. Трябваше да стане и да се приготви за соарето в дома на Созерак, но никак не й се ходеше. Ходеше по такива събирания само защото Есме я молеше да я придружи и Каролин много се притесняваше за нея, откакто отшумяха събитията, свързани с дуела.

Странно, но й се струваше, че оттогава са минали години, а не само четири месеца. Тя вече рядко се връщаше назад към спомените за онзи ден и макар всички да мислеха, че тъгува за мъртвия си годеник, Есме знаеше истината. Това остана тяхната малка тайна, за която никога не говореха. Към нея проявяваха разбиране и уважаваха скръбта й, а тя не си направи труда да каже истината на когото и да било.

Във всички вестници описаха как Раул Ренардьо е откраднал документите за собственост на сребърните мини, принадлежащи на Брет Банинг, и как се е опитал да ги продаде в Англия. Имаше много слухове за всички подробности, за чичото на Брет, Хавиер Агилар и Портильо, който е стоял зад цялата операция, и е искал мините за себе си, за да може да финансира революцията в Мексико. Дон Хавиер е платил на Раул да отиде в Англия и да убеди някого да купи документите. Всичко беше толкова объркано, двуличието и интригите, свързани с борбата за контрол върху мините, включваха и принцове, и революционери, дори испанските власти. Сега вече всичко това нямаше значение. Революцията в Мексико бе потушена и Испания отново установи контрол над страната, а дон Хавиер бе принуден да бяга, за да спаси живота си, когато плановете му се осуетиха.

— Хайде, малка братовчедке — Есме се обърна към нея весело, както обикновено й говореше, когато искаше да я извади от това умислено състояние. — Трябва да се приготвим, ако искаме да бъдем най-красивите дами тази вечер.

Кайла я погледна усмихната.

— Предпочитам да остана тук тази вечер. От топлината получих главоболие. Ще ми простиш ли?

— Разбира се, но не мислиш ли, че вече е време за забравиш за случилото се? — Есме прехапа устни и лицето и стана загрижено. — Минаха вече почти пет месеца и не можеш до края на живота си да се криеш в тази къща.

— Може би трябва да си тръгна. О, не гледай така нещастно. Имам собствени пари, както знаеш, и е време да бъда независима. Твоето семейство бе толкова любезно към мен и аз останах вече твърде дълго. Трябва да помисля за бъдещето.

— Но да живееш сама? Ще бъде скандално. Ти не си омъжена и…

— Е, това бяха просто размишления. Няма повече да споменавам за това. Моля те, иди на това соаре и ме извини пред мадам Созерак.

Кайла остана непреклонна и най-накрая Есме се отказа да я убеждава. Когато всички излязоха, къщата утихна, чуваше се само как прислужниците вършат вечерните си задължения. Кайла отново излезе навън, неспокойна заради необичайната топлина. Беше пълнолуние и лунната светлина меко огряваше каменната тераса и ярките благоуханни цветя в градината. Копринената й рокля се стелеше по пътеката зад нея, докато тя се разхождаше в градината, заслушана в тихото чуруликане на птиците и приглушения далечен шум от града. Беше толкова тихо и спокойно тук, но тя наистина мислеше сериозно това, което каза на Есме. Твърде дълго бе останала като гостенка в този дом. Беше време да заживее свой собствен живот, време да помисли за нещо повече от това, как да преживява ден за ден.

Но какво би могла да направи? Все още разполагаше с голяма част от парите, които бе донесла със себе си от Англия, парите от Брет. Може би трябва да посети танте Селест или папа Пиърс. Бе му изпратила част от парите, като инвестиция, както написа в писмото си, за да успее да възроди плантацията си.

Беше спокойно, уютно и Кайла се отпусна на хладната каменна пейка в градината, затвори очи и потъна в умиротворяващия повей на падащата нощ. Времето течеше бавно, тя седеше отпусната, но неусетно тишината се промени и се зареди с някакво странно предчувствие, очакване нещо да се случи. Но какво?

Отвори очи и се огледа. Нищо не се бе променило. Градината все още бе обляна в лунна светлина, дърветата хвърляха сенки, беше спокойно и тихо, лехите с цветя бяха посребрени от лунните лъчи и тишината се нарушаваше само от собственото й дишане. Дори птиците не прошумоляваха в дърветата и вятърът бе утихнал. Тя потрепера и стана, за да се прибере в къщата.

Но докато вървеше по пътеката, сянката под едно дърво се раздвижи и преди да може да избяга, някой я хвана за ръката. Викът й бе заглушен, ръка запуши устата й, камелията в нейната падна на пътеката до крака й, докато тя продължаваше да се бори.

— Тихо, по дяволите.

Тя веднага спря. Сърцето й щеше да се пръсне и тя чакаше, не искаше да повярва — след миг гласът каза в ухото й:

— Не викай, сега ще си махна ръката.

Тя кимна и усети как ръката му я освобождава. Обърна се бавно и повярва, когато го видя извисен над нея. Сребърната светлина блестеше в черните коси на Брет и озаряваше лицето му и тя видя отражението на лунните лъчи в очите му, докато той напрегнато се взираше в нея.

— Надявам се, нямаш нищо против, че се отбих, без да предупредя, но това беше единственият начин да дойда тук, без цял Ню Орлиънс да разбере — познатият провлачен говор звучеше по същия начин, мек и малко дрезгав, и с нотка на веселост в гласа. — Не беше на соарето у мадам Созерак, querida.

— О, а вие бяхте ли поканен? — Прозвуча не както искаше. Трябваше да говори хладнокръвно, безразлично, но това досадно трепване в гласа издаваше чувствата й. Брет меко се засмя.

— Не. Но видях, че и ти не си там и реших, че може да се чувстваш самотна. А така ли е?

— Какво правиш тук, Брет? Не само в Ню Орлиънс, а тук? Какво ще стане, ако някой те забележи?

— А ако не ме забележи? Дойдох да видя теб, querida. Хрумна ми, че може би вече си ме забравила за тези четири месеца и сега ще се радваш да ме видиш.

— Къде беше? Мислех, че си ранен. Мислех, мислех, че си заминал.

— Имах работа в Мексико, но всичко вече е уредено. Там имаше революция и аз трябваше да уредя някои… семейни проблеми, преди да мога да се върна. Но ти сигурно си знаела, че ще се върна, нали?

— Проклет да си, ти си луд. Ако властите те заловят, сигурно ще те обесят.

— Тогава ела с мен.

Тя се взря в него. Изглеждаше същият, но имаше нещо различно в гласа му, имаше нотка на напрежение, която не бе чувала преди. Той мръдна едното ъгълче на устните си в познатата иронична усмивка, но гласът му беше нежен, когато прошепна:

— Липсваше ми, Кайла.

Тя не беше в състояние да отговори, само го гледаше, без да може да повярва, че правилно е чула и очите й поглъщаха звездите, отразени в очите му. Той протегна ръка към нея и я привлече към себе си, мускулите на гърдите му се стегнаха, когато тя постави ръце върху тях, а той я целуна.

И после тя се отпусна в прегръдката му и сълзите потекоха от очите й и устните им усетиха соления вкус с облекчение и изпълнени с любов. Той шепнеше нежни думи в косите й, ръцете му я милваха, галеха лицето й, устните й, разпуснатата коса, която покриваше раменете й. Той й призна, че я обича, че е бил глупак и че глупак е меко казано, и че иска да бъде с него.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита.

— Къде?

Той се засмя меко, отново я привлече към себе си и я притисна силно.

— Има ли значение?

Тя поклати глава.

— Не — отговори му откровено. — За мен не е важно.

— А ако ти кажа, че вече не ме търсят?

Тя се отдръпна и се втренчи в него:

— Не те търсят? Нямаше ли да те обесят за убийство.

— О, сигурен съм, че беше така. Но сега всичко се промени с помощта на добър адвокат и няколко важни подробности, които не бяха взети под внимание преди. Достатъчно е да кажем засега, че съм оправдан, и то с помощта на самия президент Мънро. Той е много

благодарен, изглежда, за моята намеса в един спор между Съединените щати и Англия преди няколко години.

— Ти си самият дявол — рязко каза тя и той се засмя.

— Казвали са ми го. Е? Мисля, че Тексас ще ти хареса. Дори може да ти напомни за Индия.

— Тексас, твоят дом?

— Нашият дом, ако така повече ти харесва. Имам хасиенда на реката, Кайла. Продадох акциите от мините и ще се занимавам със скотовъдство, огромна помощ за националния бюджет на Щатите, въпреки че това със сигурност ще раздразни някои хора от испанските власти. Америка се разраства и в някой от близките дни ще станем американци, живеещи в Тексас. Мексико не може да задържи това положение до безкрайност, въпреки че не искат да се откажат.

— Как тогава успя да останеш в Тексас?

— Майка ми беше мексиканка. Но аз вече ти казах това. Можеш ли да спреш да задаваш въпроси и да отговориш на моя: ще дойдеш ли с мен?

Кайла се поколеба. Можеше ли да рискува отново да бъде наранена? Можеше ли да поеме риска да го обича? Но какво представляваше животът, ако не поредица от рискове, помисли тя, и само надеждата и любовта го правеха поносим. Вдигна очи към него, видя напрегнатия му поглед и осъзна, че за пръв път, откакто го познава, той беше неспокоен и несигурен. Това някак й вдъхна куража, от който имаше нужда, и след като въздъхна тихо, тя кимна с глава.

— Да, Брет. Ще дойда с теб. Ще остана с теб, докогато искаш.

— Може би трябва да те предупредя, че нямам намерение да те пусна някога, querida. Бях глупак, но животът без теб последните няколко месеца ми даде мъчителен урок и няма да допусна това.

— Имам намерение да те държа отговорен за всяка дума, така че внимавай какво говориш.

Когато той се наведе и я грабна отново, тя обви ръце около врата му и се засмя тихо:

— Отново ли ме отвличате, сър?

— Да. Но този път отиваме право при свещеника, за да ни венчае. Няма да имаш друг шанс да избягаш от мен — гласът му бе пресипнал, звучеше глух и дрезгав от чувствата, които бушуваха в

него, докато я притискаше силно към себе си. — Обичам те, Кайла. Господ да ни е на помощ, обичам те. Ще се омъжиш ли за мен?

Нямаше нужда да му казва, че го обича, той можеше да го прочете в очите й. Луната меко осветяваше градината, Брет държеше Кайла в обятията си и тя знаеше, че за нея няма значение къде ще живеят, стига да са заедно.

ЕПИЛОГ

Тексас, 1818

Зимното слънце нагорещяваше въздуха и палеше земята, обграждаше с топлина Кайла, излегната на един шезлонг с възглавници на терасата. Брет се оказа прав, Тексас й хареса. Обичаше климата тук, който й напомняше за детството в Индия, харесваше веселия и безгрижен нрав на повечето хора.

В далечината пасяха стадата на Брет — земите се простираха до синевата на планините, които очертаваха нещо като граница между Мексико и Съединените щати. Тук бе спокойно, последната революция не бе стигнала до ранчото Санта Моника, дома на Брет. Ранчото носеше името на майка му, чието семейство е притежавало хиляди акри в Нова Испания. Имаше дори мина на нейно име, но вече бе продадена, защото Брет реши да се посвети на скотовъдство. В това е бъдещето, казваше той с лека усмивка. Америка се разраства и винаги ще има нужда от месо, което съответно винаги ще носи печалба. Може би беше прав. Тези неща в момента нямаха значение за нея.

Всичко бе толкова по-различно, отколкото си го бе представяла — животът с Брет. Те се венчаха в малка църквичка, като се заклеха във вечна вярност пред свещеника и Годфри, който бе единственият им свидетел. Цяла година ли измина вече? Толкова дълго и все пак толкова кратко време — изпълнено с щастие и с адаптация.

Не беше само спокойствие и блаженство, но си струваше. Кайла се усмихна и дръпна периферията на широката сламена шапка, която закриваше очите й от слънцето. Да, определено си струваше. Тя постави ръка на издутия си корем и въздъхна. Дете, което скоро ще се роди, очаквано с радост — и малко страх, дали ще затвърди нещата между тях?

О, Господи, имаше моменти, когато тя се съмняваше дали може да бъде наистина добра майка. А Брет — той се отнасяше с нея така, сякаш е от стъкло и ще се счупи, ако не е непрекъснато под

наблюдение. Годфри обясни държанието му, като й разказа за момичето, което някога бе обичал.

— Сестра ми, Утринна Светлина, го обичаше, както ти сега — беше казал Годфри с тъжна усмивка. — Но хората от моя народ непрекъснато враждуват. Апахите дошли, когато мъжете са били на лов за бизони, и заварили селото неподготвено, взели жените, конете и добитъка. Утринна Светлина успяла да избяга, но раждането започнало в гората, а тя била съвсем сама. Тя и детето не оцелели и Брет се чувства отговорен, защото не е бил до нея. Вярвам, че не може да го забрави. Но тя не беше силна като теб. Ти имаш достатъчно сили да направиш, каквото е необходимо. И ще го направиш.

Така беше. Кайла се замисли за събитията през изминалите две години. Фостин й бе завещала най-важното нещо, което Едуард Ривъртън, херцог Улвъртън, никога не би могъл, — сила. Тази сила й позволи да оцелее и да преодолее обстоятелствата, дори опита на Нортуик да я убие, дори и скръбта при предателството на Брет. Като знаеше сега причините за неговата заблуда, тя разбираше защо той бе избягвал да признае дори пред себе си, че я обича.

Все още Брет понякога се оттегляше зад познатата ирония, която го отдалечаваше и поставяше преграда между тях. Но това никога не траеше дълго, защото тя не го допускаше. Не, сега между тях не можеше да стои нищо друго освен истината. Тя се усмихна и затвори очи под силната слънчева светлина, която стопляше зимните месеци и душата й. Да, той я обичаше, и тя няма да му позволи да отрече това дори за секунда.

— Ще се превърнеш в манго, ако още малко останеш под слънцето, querida.

Кайла отвори очи. А Брет с три крачки прекоси верандата. Изглеждаше дързък и леко заплашителен с пистолетите и ножа, пъхнат в колана. Елегантността, която видя у него при първата им среща, бе изчезнала напълно. Тук изглеждаше в свои води, сякаш принадлежеше на тази дива, сурова страна вместо на лондонските салони.

— Миришеш на конюшня — каза тя рязко, когато седна до нея на шезлонга, и той се ухили.

— Никога не си доволна, нали, скъпа? Това най-много ми харесва в теб — смиреният ти нрав.

— Бързо ще се отегчиш от жена, която ти казва само каквото искаш да чуеш — тя прокара пръст по гладката повърхност на ризата от еленова кожа и небрежно подръпна ресните през гърдите му. — Признай си.

— С удоволствие. Не трябва да се притеснявам, че някога ще се съгласиш с мен за каквото и да било. Как се чувстваш?

— Като презрял плод — тя направи гримаса, но се усмихна, когато Брет закрилнически постави голямата си загоряла ръка върху извивката на корема й. — Росита казва, че сигурно ще бъде момче, защото съм твърде едра за седми месец.

— Надявам се. Макар че, ако едно момиче е толкова снажно, никога няма да се притеснявам, че някой мъж може да злоупотреби с нея.

— Това наистина ще бъде справедлива компенсация от страна на съдбата според мен. — Кайла се изсмя на негодуванието в очите на Брет, който след миг неохотно се усмихна.

— Твърде си хаплива и това хич не е добре за теб, жено. Между другото, днес пристигна пощата. Годфри срещнал Пабло Гомес, когато се връщал от брега — той извади голям плик и й го подаде, като се усмихна, когато тя весело извика, виждайки познатия почерк на танте Селест. — Сигурен бях, че ще му се зарадваш. Тя трябва да пристигне скоро.

— Тук? О, Брет, танте Селест пристига тук?

— Опасявах се, че ще е доста трудно да я убедя да пътува с кораб, но й обещах спокойно време — през този сезон морето не е толкова бурно. Тя ще дойде тук и ще ти помага за бебето.

Очите на Кайла се изпълниха със сълзи и Брет се смути.

— По дяволите, querida, не започвай пак със сълзите. Това трябваше да бъде приятна изненада.

— Съжалявам — тя избърса очите си с края на шала си. — Напоследък трудно се сдържам. О, Брет, не мога да повярвам, че си я убедил да дойде… сякаш майка ми ще бъде тук с мен.

Той я прегърна през раменете и се усмихна, без да проговори. Разбираше нуждите на сърцето й, но не признаваше своята загриженост. Колко типично за него. Кайла въздъхна на пресекулки. Помисли за Фостин — колко доволна би била тя.

— Не е ли странно, Брет, въпреки че на майка ми й е било отказано мястото, което й се полага като херцогиня Улвъртън, сега го заемам аз. Имам своето наследство, и все пак нищо не е така, както си го представях.

— Отново ли се оплакваш, querida? — Брет се наведе над нея и я целуна по устните. Тя обхвана врата му с ръце, като се остави на почти непоносимото чувство на обич, надигнало се в нея. След малко той се дръпна, дишаше тежко и с малко крива усмивка, промълви, че отдавна не са се любили. После опря чело в нейното, като отхвърли настрани сламената шапка и изпълни кръгозора с лицето си.

— Няма значение как се случи това с нас. Аз съм щастлив, че се случи. Не мога да си представя живота без теб, querida. Мислиш ли, че винаги ще е така?

Тя взе лицето му в шепите си и прошепна:

— Toujours… para siempre — винаги и завинаги, любов моя.

Леко ироничната усмивка на Брет се стопи и светлината в очите му бе чиста и истинска, гласът му бе нежен и искрен, когато като ехо повтори думите й:

— Винаги и завинаги… vida mia, mi alma de mi corazon — eres toda mi vida[1]…

Да, и той бе нейният живот, тук, сега и завинаги — toujours.

---

[1] vida mia, mi alma de mi corazon — eres toda mi vida… — живот мой, душа моя, сърце мое — ти си моят живот (исп.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.